

ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

สารนิพนธ์
ของ
นางสาวเมตตา ศรีสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา
ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

บทคัดย่อ

ของ

นางสาวเมตตา ศรีสุข

เสนอต่อบัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ เพื่อเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษา

ตามหลักสูตรปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ

พฤษภาคม 2546

เมตตา ศรีสุข. (2546). ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น). สารนิพนธ์ บธ.ม. (การจัดการ). กรุงเทพฯ: บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อาจารย์ที่ปรึกษา : ดร. ศุภินญา ดัชนีภิรมย์

การวิจัยครั้งนี้มีความมุ่งหมายเพื่อศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ใน 4 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอน และเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยจำแนกตามเพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ทำงาน จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา เวลาที่เลือกเรียน ตลอดจนรวบรวมข้อเสนอแนะในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ทั้ง 4 ด้าน

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยวิธีการเลือกตัวอย่างตามความสะดวก จำนวน 300 ราย สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลได้แก่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน การทดสอบค่าที (t-test) การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว ในกรณีที่พบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติจะใช้ทดสอบรายคู่ โดยใช้วิธี Scheffe และ LSD

ผลการวิจัย พบว่า

1. ผู้เรียนมีความพึงพอใจโดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก และมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ อยู่ในระดับปานกลาง
2. ผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่ามีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
3. ผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน และผู้เรียนที่มีอาชีพต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่ามีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
4. ผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน และผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน
5. ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่ามีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
6. ผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมไม่แตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

17. ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า มีผลประโยชน์ที่ได้รับด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้นแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

18. ผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า มีผลประโยชน์ที่ได้รับด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

19. ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า มีผลประโยชน์ที่ได้รับด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้นแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

20. ผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นต่างกัน และมีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

STUDENTS' SATISFACTION TOWARDS JAPANESE LANGUAGE EDUCATING SYSTEM
OF TECHNOLOGY PROMOTION ASSOCIATION (THAILAND – JAPAN)
SCHOOL OF LANGUAGE AND CULTURE

AN ABSTRACT
BY
MISS METTA SRISUK

Presented in partial fulfillment of the requirements
For the Master of Business Administration degree in Management
at Srinakharinwirot University
May 2003

Metta Srisuk (2003). *Students' Satisfaction Towards Japanese Language Educating System of Technology Promotion Association (Thailand-Japan) School of Language and Culture*. Master Project, M.B.A. (Management). Bangkok : Graduate School, Srinakarinwirot University.
Advisor Committee : Dr. Supinya Dachanabhirom.

The Purpose of this research is to study the students' satisfaction towards the Japanese Language Educating System of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture in 4 aspects : Instructors; Staff members; Teaching media including audio-visual equipment and The curricula. All these aspects will be compared with the students' satisfaction towards the Japanese Language Educating of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture by grouping students under the following classifications : gender; age; marital status; educational background; occupation; income per month; experience; accumulated study hours; and preferred class schedule. It also includes the suggestions from consumers.

The sample of this research was 300 students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture. A questionnaire was distributed and used as a tool to collect data. The percentage, mean, standard deviation, statistic t-test, F-test or One-way Analysis of Variance compare their average in pairs by using Scheffe and LSD (Least Significant Difference) method.

The research results revealed that :

1. Students' satisfaction was at a moderate level for overall aspects and each specific aspect. The study outcome and advantages of studying were at a moderate level.
2. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture of different genders have different levels of satisfaction as a whole without significant statistical difference.
3. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in age and occupation have different levels of satisfaction as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with a difference in age have different levels of satisfaction regarding school staff members with significant statistical difference at level .05.
4. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in marital status and experience have different levels of satisfaction as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with a difference in marital status have different levels of satisfaction regarding teaching media including audio-visual equipment with significant statistical difference at level .05.
5. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in educational background have different levels of satisfaction

as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with a difference in educational background have different levels of satisfaction regarding teaching media including audio-visual equipment with the significant statistical difference at level .05.

6. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in income per month have different levels of satisfaction as a whole without significant statistical difference. If we consider each aspect individually, it is found that the students with a difference in income per month have different levels of satisfaction regarding the curriculum with significant statistical difference at level .05.

7. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in accumulated study hours have different levels of satisfaction as a whole without significant statistical difference. If we consider each aspect individually, it is found that the instructor has significant statistical difference at level .05.

8. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in preferred class schedule have different levels of satisfaction as a whole and each aspect shows no significant statistical difference.

9. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and culture of different genders, occupation, income per month and accumulated study hours have different levels of student outcome as a whole and each aspect shows no significant statistical difference.

10. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in age have different levels of student outcome as a whole without significant statistical difference. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in age have different levels of student outcome in writing skills with significant statistical difference at level .05.

11. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in marital status have different levels of student outcome as a whole without significant statistical difference. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in marital status have different levels of student outcome in speaking skills with significant statistical difference at level .05.

12. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in educational background have different levels of student outcome as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in educational background have different levels of student outcome in hearing skills and writing skills with significant statistical difference at level .05.

13. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in experience have different levels of student outcome as a

whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in experience have different levels of student outcome in reading skills with significant statistical difference at level .01 and writing skills with significant statistical difference at level .05.

14. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in preferred class schedule have different levels of student outcome as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in preferred class schedule have different levels of student outcome in reading skills and writing skills with significant statistical difference at level .01 and speaking skills with significant statistical difference at level .05.

15. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture of different in genders and marital status have different levels of advantages of studying as a whole without significant statistical difference. If we consider each aspect individually, it is found that the students of different in genders have different levels of advantages of studying in the promotion to a higher position with significant statistical difference at level .05.

16. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in age and occupation have different levels of advantages of studying as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in age have different levels of advantages of studying in the promotion to a higher position with significant statistical difference at level .01.

17. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in educational background have different levels of advantages of studying as a whole with significant statistical difference at level .01. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in educational background have different levels of advantages of studying in the promotion to a higher position and the opportunity to receive higher salary with significant statistical difference at level .01. and the opportunity to gain confidence and trust from a boss with significant statistical difference at level .05.

18. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of language and Culture with differences in income per month have the different levels of the advantage studying as a whole without significant statistical difference. If we consider by each aspect, it is found that the students with difference in income per month have the different levels of the advantages of studying in the promotion to a higher position with the significant statistical difference at level .05. and the opportunity to receive higher salary with the significant statistical difference level at .01.

19. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in experience have different levels of advantage studying as a whole with significant statistical difference at level .05. If we consider each aspect individually, it is found that the students with differences in experience have different levels of advantage studying in

the opportunity to receive high salary with significant statistical difference at level .01 and the opportunity to seek a new career easily with significant statistical difference at level .05.

20. The students of the Technology Promotion Association (Thailand – Japan) School of Language and Culture with differences in accumulated study hours and preferred class schedule have different levels of advantage studying as a whole and each aspect without significant statistical difference.

อาจารย์ที่ปรึกษา ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร และคณะกรรมการสอบได้
พิจารณาสารนิพนธ์ฉบับนี้ แล้วเห็นสมควรรับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญา
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒได้

อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์

.....
(ดร.ศุภินญา ดัชนีภิรมย์)

ประธานคณะกรรมการบริหารหลักสูตร

.....
(รองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์)

คณะกรรมการสอบ

..... ประธาน
(ดร.ศุภินญา ดัชนีภิรมย์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ศิริวรรณ เสรีรัตน์)

..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ สุพาดา สิริกุดตา)

อนุมัติให้รับสารนิพนธ์ฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร ปริญญา
บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ ของมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

..... คณบดีคณะสังคมศาสตร์
(ผู้ช่วยศาสตราจารย์ กวี วรรณ)

วันที่.....เดือน.....พ.ศ.2546

ประกาศคุณูปการ

สารนิพนธ์ฉบับนี้จัดทำขึ้น เนื่องจากผู้วิจัยได้เข้ารับการศึกษาระดับปริญญาบริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาวิชาการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร ซึ่งเป็นประโยชน์สำหรับผู้วิจัยเป็นอย่างมาก ผลงานวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงด้วยดี ด้วยการสนับสนุนจากผู้เกี่ยวข้องหลายท่าน ข้าพเจ้าจึงใคร่ขอกล่าวขอบพระคุณผู้ที่มีส่วนสนับสนุนผู้วิจัยตลอดมา

กราบขอบพระคุณอาจารย์ ดร. ศุภินญา ดัชณาภิรมย์ อาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ที่ให้คำแนะนำ ตลอดจนข้อคิดเห็นต่าง ๆ รวมทั้งสละเวลาให้อย่างมากมาย ตลอดระยะเวลาในการดำเนินงานวิจัย และกราบขอบพระคุณรองศาสตราจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุตตา ที่กรุณาเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถาม

กราบขอบพระคุณโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ที่ให้ความกรุณาในการเอื้อเฟื้อข้อมูลและให้ความร่วมมือในการทำวิจัยครั้งนี้ด้วยดี

กราบขอบพระคุณผู้ตอบแบบสอบถามทุกท่าน ที่สละเวลาในการให้ความร่วมมือตอบแบบสอบถามและขอขอบพระคุณคุณชุติมา เจริญผล คุณอัญชลลา สงวนสัตย์ และน้อง ๆ ที่ทำงานในโครงการปริญญาโทของมหาวิทยาลัยทุกคน ในการให้ความช่วยเหลือและให้กำลังใจด้วยดีตลอดมา

สุดท้ายนี้ ผู้วิจัยขอโน้มรำลึกถึงพระคุณของบิดา-มารดา นายบุญชู ศรีสุข และนางยุพา เทพวิชัยศิลปกุล และบุคคลในครอบครัวที่ให้การสนับสนุนให้ข้าพเจ้าได้รับการศึกษาสูงสุด และเป็นกำลังใจให้ข้าพเจ้าบรรลุความสำเร็จในทุก ๆ ด้าน รวมทั้งครอบครัวที่เป็นแรงสนับสนุนในการจัดทำสารนิพนธ์ด้วยดีตลอดมา

เมตตา ศรีสุข

สารบัญ

บทที่	หน้า
1	1
บทนำ.....	1
มูลเหตุจูงใจในการศึกษา.....	2
ความมุ่งหมายของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ความสำคัญของการศึกษาค้นคว้า.....	2
ขอบเขตของการศึกษาค้นคว้า.....	3
นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษา.....	5
ข้อจำกัดในการศึกษา.....	6
กรอบแนวคิดในการวิจัย.....	6
สมมติฐานในการวิจัย.....	6
2	
แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง	
ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้และความพึงพอใจ.....	8
ความหมายของการเรียนรู้.....	9
ทฤษฎีการเรียนรู้.....	11
ทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่อง หรือทฤษฎีเงื่อนไข.....	11
ทฤษฎีสถานะ หรือทฤษฎีการรับรู้.....	13
ทฤษฎีการเรียนรู้ของฟรอยด์.....	15
ทฤษฎีการเรียนรู้จากสังคม.....	15
ความหมายของความพึงพอใจ.....	16
ทฤษฎีความพึงพอใจ.....	17
ความหมายของหลักสูตร.....	19
องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร.....	20
ความสำคัญของหลักสูตร.....	21
การประกันคุณภาพภายใน.....	22
การประกันคุณภาพภายในตามสาระบัญญัติ พรบ.การศึกษาแห่งชาติ.....	22
แนวคิดเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพทางการศึกษา.....	23
แนวคิดตามหลักการบริหาร.....	23
ความหมายของการวัดและการประเมินผล.....	28
ประโยชน์ของการวัดและการประเมินผล.....	28
ประเภทและเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้.....	28
ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรการสอนและการประเมินผล.....	30

สารบัญ (ต่อ)

บทที่	หน้า
2 (ต่อ) ลักษณะการวัดทางการศึกษา.....	31
หลักการวัดผล.....	32
วัตถุประสงค์ของการวัดผลการศึกษา.....	33
ประเภทของการประเมินผล.....	34
ระบบการศึกษาไทย.....	36
การศึกษาในระบบโรงเรียน.....	36
การศึกษานอกระบบโรงเรียน.....	36
การศึกษาตามอัธยาศัย.....	38
รูปแบบการศึกษาของกรณีศึกษา.....	38
ระบบการศึกษา.....	39
ประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	39
หลักสูตรของโรงเรียน.....	40
อัตราค่าเล่าเรียน.....	41
วันและเวลาเรียน.....	41
ลักษณะการเรียนการสอน.....	42
กิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้.....	42
3 วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า.....	43
การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง.....	43
การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	43
ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ.....	44
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	45
การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล.....	45
สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	46
4 สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	49
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	50
5 ความมุ่งหมายของการวิจัย.....	139
ความสำคัญของการวิจัย.....	139

สารบัญ (ต่อ)

บทที่		หน้า
5 (ต่อ)	ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย.....	139
	สมมติฐานการวิจัย.....	140
	การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	140
	วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล.....	141
	ผลการศึกษาค้นคว้า.....	142
	การอภิปรายผล.....	149
	ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย.....	157
	ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการวิจัยในครั้งต่อไป.....	158
	บรรณานุกรม.....	159
	ภาคผนวก	
	ภาคผนวก ก แบบสอบถาม.....	162
	ภาคผนวก ข หนังสือขอความอนุเคราะห์.....	168
	ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์.....	170

บัญชีตาราง

ตารางที่	หน้า
ก การจูงใจนักเรียน.....	9
ข องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของต่างประเทศ.....	25
1 จำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่น	50
2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	53
3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอน	54
4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ	55
5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	56
6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอน	57
7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานระดับผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	58
8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	59
9 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่เพศต่างกัน	60
10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกอายุ	61
11 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่อายุต่างกัน	62
12 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านพนักงานผู้ให้บริการเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ	63
13 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน	64
14 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามระดับการศึกษา	65
15 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับการศึกษาต่างกัน	66

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
16 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	67
17 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอนเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	68
18 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอาชีพ	69
19 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอาชีพต่างกัน	70
20 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอาชีพ	71
21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	72
22 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน	73
23 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	74
24 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	75
25 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน	76
26 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น	77
27 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน	78
28 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น	79

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตารางที่		หน้า
29	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน	80
30	ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งมีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน	81
31	ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน	82
32	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเพศ	83
33	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอายุ	84
34	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอายุต่างกัน	85
35	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านการเขียนเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ	86
36	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน	87
37	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามระดับการศึกษา	88
38	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน	89
39	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการฟัง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	90
40	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา	91
41	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอาชีพ	92
42	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอาชีพแตกต่างกัน	93
43	ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน	94
44	ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน	95

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
45 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	96
46 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน	97
47 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการอ่าน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ ทำงาน	98
48 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ ทำงาน	99
49 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น	100
50 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน	101
51 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน	102
52 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน	103
53 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการพูด เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน	104
54 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการอ่าน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือก เรียน	105
55 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือก เรียน	106
56 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษา และวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่เพศต่างกัน	107
57 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอายุ	108
58 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษา และวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอายุต่างกัน	109

บัญชีตาราง (ต่อ)

[illegible]

บัญชีตาราง (ต่อ)

ตารางที่	หน้า
73 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	124
74 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้ต่อเดือน	125
75 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	126
76 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน	127
77 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	128
78 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	129
79 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน	130
80 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น	131
81 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน	132
82 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน	133
83 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน	134
84 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	135

บัญชีภาพประกอบ

ภาพประกอบ	หน้า
1 แสดงกระบวนการเรียนรู้จากการคิดอย่างมีเหตุผล.....	14
2 การประกันคุณภาพการศึกษา.....	24
3 ระบบหลักสูตร.....	30
4 วงจรความสัมพันธ์.....	31
5 ตัวแบบของระบบการศึกษาอย่างง่าย.....	39

บทที่ 1

บทนำ

ภูมิหลัง

สภาพเศรษฐกิจและสังคมในโลกปัจจุบัน ซึ่งเป็นยุคของการสื่อสารที่ไร้พรมแดน ทุกประเทศต่างก็มีเครือข่ายเชื่อมโยงไปทั่วโลก และธุรกรรมต่าง ๆ ก็เกิดขึ้นตลอดเวลา ประเทศที่เป็นมหาอำนาจทางเศรษฐกิจ จะมีผู้คนจากทั่วโลกให้ความสนใจที่จะเรียนรู้ภาษาและวัฒนธรรมของประเทศเหล่านั้น เพื่อสามารถติดต่อค้าขายหรือเจรจาต่อรองทางธุรกิจ ถึงแม้จะมีภาษากลางที่ใช้กันทั่วโลก คือ ภาษาอังกฤษ แล้วก็ตาม ก็ยังมีภาษาอื่น ๆ ที่ได้รับความสนใจมากขึ้นเป็นลำดับ เช่น ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี เป็นต้น ไทยโพสต์ (10 มกราคม 2545 : 9) ได้มีการสำรวจของสถาบันราชภัฏสวนดุสิต เรื่อง “เรียนอะไรจึงไม่ตกงาน” จากกลุ่มตัวอย่างทั่วประเทศ ที่เป็นเด็กนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย (ม.6) และระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) จำนวน 2,349 คน แบ่งเป็นชาย 1,224 คน คิดเป็น 52.11% หญิง 1,125 คน คิดเป็น 47.89% และผู้ประกอบการจำนวน 480 หน่วยงาน ระหว่าง 2-8 มกราคม 2545 พบว่าในทัศนะของผู้ประกอบการนั้น ประมาณ 34.38% เห็นว่าการเลือกเรียนภาษาต่างประเทศ เป็นสิ่งที่จำเป็นและไม่ตกงาน เพราะขณะนี้จำเป็นต้องติดต่อสื่อสารกับต่างประเทศ เนื่องจากมีชาวต่างประเทศมากมายเดินทางเข้ามาในประเทศไทย เพราะประเทศไทยมีการส่งเสริมให้ต่างประเทศเข้ามาลงทุนในประเทศเป็นจำนวนไม่น้อย เพราะเราต้องการเงินลงทุนจากต่างประเทศเข้ามาช่วยเหลือให้สภาพคล่องทางการเงินในประเทศมีมากขึ้น นับตั้งแต่การเกิดวิกฤติการณ์ฟองสบู่แตกทำให้ประเทศไทยอยู่ในภาวะฝืดเคือง เงินทุนไหลออกเป็นจำนวนมากจากความไม่มั่นใจในเสถียรภาพของค่าเงินบาทไทย โดยประเทศที่พร้อมและให้ความช่วยเหลือมักเป็นประเทศในเอเชียด้วยกัน อาทิเช่น ประเทศจีน ซึ่งพยายามตรึงค่าเงินหยวน ประเทศญี่ปุ่นซึ่งให้เงินสนับสนุนกับประเทศไทยในรูปของโครงการมิยาซาวา เป็นต้น

จากสภาวะที่เกิดขึ้น ประกอบกับการลงทุนของประเทศจีน และประเทศญี่ปุ่นที่มีในประเทศไทย ตั้งแต่ก่อนเกิดวิกฤติการณ์จนถึงช่วงเกิดวิกฤติการณ์ ทำให้ตลาดแรงงานสำหรับผู้มีความรู้ภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนมีความต้องการสูงมาก จึงส่งผลให้นักเรียน นิสิต นักศึกษา ตลอดจนผู้ที่มิงานทำแล้วเป็นจำนวนมากสนใจเรียนภาษาญี่ปุ่นและภาษาจีนเพื่อเป็นข้อได้เปรียบในการทำงานกับบริษัทญี่ปุ่นและบริษัทจีนซึ่งเกิดขึ้นทั่วประเทศไทย ผู้มีความรู้ทั้งสองภาษาในเกณฑ์ดี มักได้ผลตอบแทนในรูปแบบของเงินเดือน ค่าจ้างที่สูงเมื่อเทียบกับผู้ทำงานสาขาเดียวกันซึ่งไม่มีความรู้ด้านภาษาพิเศษ ความรู้ด้านภาษาดังกล่าวไม่จำเป็นต้องศึกษาจากสถาบันการศึกษาในระบบเท่านั้น ยังมีโรงเรียนหรือสถาบันการศึกษานอกระบบอีกมากมาย ที่สามารถให้ความรู้แก่ผู้สนใจได้ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าสถาบันการศึกษาในระบบ ซึ่งตามกระแสของการพัฒนาการศึกษาไทยได้ส่งเสริมให้สังคมไทยเป็นสังคมแห่งการเรียนรู้ (Knowledge-based society) โดยการส่งเสริมและสนับสนุนให้มีการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต (จดหมายข่าวรายสัปดาห์ ทบวงมหาวิทยาลัย ปีที่ 14 ฉบับที่ 614 ประจำวันที่ 19-25 พฤษภาคม 2545)

โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ซึ่งต่อไปจะขอเรียกย่อ ๆ ว่า โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. เป็นสถาบันการศึกษานอกระบบอีกแห่งหนึ่ง ซึ่งก่อตั้งขึ้นพร้อม ๆ กับสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) เมื่อวันที่ 24 มกราคม 2516 โดยมี ฯพณฯ สมหมาย ชุนตระกูล ซึ่งเป็นอดีตรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลังเป็นประธานคณะกรรมการก่อตั้ง เนื่องด้วยสมาคมมีวัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีของสังคมไทย ซึ่งผู้ก่อตั้งได้เล็งเห็นว่าการถ่ายทอดความรู้ต่าง ๆ จะ

กระทำได้อีกเมื่อสามารถเข้าใจภาษาและวัฒนธรรมเท่านั้น จึงได้จัดให้มีการเรียนการสอนในระยะเริ่มแรก 2 ภาษา ได้แก่ การสอนภาษาญี่ปุ่นให้แก่คนไทย และการสอนภาษาไทยให้แก่คนญี่ปุ่นในประเทศไทย จากเดิมที่การเรียนการสอนแทบไม่มีผู้สนใจเข้าเรียนเลย จนปัจจุบันซึ่งมีผู้เข้าเรียนภาษาญี่ปุ่นปีละกว่า 6,000 คน (ข้อมูลจากรายงานประจำปีของสมาคมฯ พ.ศ.2545) และเนื่องด้วยโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. มีการสอนภาษาญี่ปุ่นมาเป็นเวลานานกว่า 29 ปี จึงมีจำนวนผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าภาษาจีน ซึ่งเพิ่งเริ่มเปิดสอนในปี 2541 เป็นจำนวนมาก การสำรวจความพึงพอใจในครั้งนี้จึงมุ่งศึกษาเฉพาะผู้เรียนที่เรียนภาษาญี่ปุ่นเท่านั้น

ทั้งนี้เพื่อให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ในการก่อตั้งสมาคม การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน จึงกำหนดอัตราค่าเล่าเรียนค่อนข้างต่ำเมื่อเปรียบเทียบกับราคาตลาด รวมทั้งการลดค่าเล่าเรียนให้แก่นักเรียน นักศึกษา ซึ่งกำลังศึกษาอยู่ไม่เกินระดับปริญญาตรี เนื่องจากเล็งเห็นว่าเป็นผู้ที่ไม่มีรายได้ของตนเองแต่มีความตั้งใจใฝ่รู้ ใฝ่ศึกษา อันจะเป็นประโยชน์ต่อการพัฒนาประเทศชาติต่อไปในอนาคต ดังนั้นโรงเรียนจึงถือได้ว่าเป็นหน่วยงานหนึ่งที่มีส่วนในการพัฒนาประเทศให้เจริญก้าวหน้า หากการเรียนการสอนสามารถดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพก็ย่อมส่งผลให้ได้รับความนิยมนจากผู้เรียนทั้งในปัจจุบัน และอนาคต

มูลเหตุจูงใจในการศึกษา

เนื่องจากผู้ศึกษาได้ทำงานในโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) มาเป็นเวลา 10 ปี ได้มีโอกาสพบปะพูดคุยกับผู้เรียนในโรงเรียนมาโดยตลอด ถึงแม้ว่าจะมีผู้เรียนเพิ่มมากขึ้นทุกปี แต่หน่วยงานก็ไม่เคยทำการศึกษาอย่างแท้จริงถึงความต้องการและความคาดหวังซึ่งผู้เรียนต้องการได้รับจากโรงเรียน ด้วยเหตุนี้ผู้ศึกษาจึงมีความสนใจที่จะศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ เพื่อนำผลการศึกษาในครั้งนี้มาพัฒนาคุณภาพการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความคาดหวังของผู้เรียน อันจะเป็นประโยชน์ทั้งแก่โรงเรียน ผู้เรียน และสังคมไทยในอนาคตอันใกล้

ความมุ่งหมายของการวิจัย

1. ศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยเปรียบเทียบจากปัจจัยที่แตกต่างกัน
2. ศึกษาแนวทางการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนของโรงเรียน

ความสำคัญของการวิจัย

การศึกษาคความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในครั้งนี้ ผลของการศึกษาจะเป็นประโยชน์ดังนี้

1. เพื่อให้ทราบถึงระดับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
2. เป็นข้อมูลเพื่อเสนอแนะต่อผู้บริหารของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ประกอบการวางแผนหลักสูตรการเรียนการสอน
3. เป็นข้อมูลให้ผู้บริหารและพนักงาน ได้พิจารณาแนวทางในการเพิ่มคุณภาพการเรียนการสอน เพื่อให้ผู้เรียนเกิดความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมากยิ่งขึ้น
4. เป็นข้อมูลเพื่อนำไปปรับใช้ในการพัฒนาอาจารย์ผู้สอน และบุคลากรของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ให้มีประสิทธิภาพสูงขึ้น

ขอบเขตการวิจัย

1. ขอบเขตของเนื้อหา

ในการศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ใน 6 ด้าน ได้แก่

- 1.1 ความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอน
- 1.2 ความพึงพอใจต่อพนักงานผู้ให้บริการ
- 1.3 ความพึงพอใจต่อสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์
- 1.4 ความพึงพอใจหลักสูตรการสอน
- 1.5 ผลลัพธ์จากการเรียนรู้
- 1.6 ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

2. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- 2.1 ประชากร ประชากรที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ได้แก่ ผู้เรียนที่มาศึกษาภาษาญี่ปุ่นจำนวน 1,120 คน (ข้อมูลจากสถิติการลงทะเบียนเรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในเดือนตุลาคม 2545)
- 2.2 กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience sampling) โดยทำการศึกษาผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างจากประชากร 1,120 คน โดยวิธีของยามาเน่ (ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ, 2538 : 31) ความคลาดเคลื่อนในการเลือกตัวอย่างร้อยละ 5 จะได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทั้งสิ้นจำนวน 295 ราย และเพิ่มเป็น 300 ราย เพื่อเป็นตัวแทนของประชากรมากขึ้น

3. ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษา ได้แก่

สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 กลุ่ม คือ ตัวแปรอิสระ (Independent Variables) และตัวแปรตาม (Dependent Variables) ดังนี้

3.1 ตัวแปรอิสระ ได้แก่ ข้อมูลส่วนบุคคลของกลุ่มตัวอย่าง โดยจำแนกได้ดังนี้

- 3.1.1 เพศ ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.1.1 เพศชาย
 - 3.1.1.2 เพศหญิง
- 3.1.2 อายุ ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.2.1 15-19 ปี
 - 3.1.2.2 20-24 ปี
 - 3.1.2.3 25-29 ปี
 - 3.1.2.4 30-34 ปี
 - 3.1.2.5 35 ปีขึ้นไป
- 3.1.3 สถานภาพสมรส ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.3.1 โสด
 - 3.1.3.2 สมรส
 - 3.1.3.3 หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่

- 3.1.4 ระดับการศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.4.1 ต่ำกว่าปริญญาตรี
 - 3.1.4.2 ปริญญาตรี
 - 3.1.4.3 สูงกว่าปริญญาตรี
- 3.1.5 อาชีพ ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.5.1 รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ
 - 3.1.5.2 ประกอบธุรกิจส่วนตัว
 - 3.1.5.3 พนักงานบริษัทเอกชน
 - 3.1.5.4 อาชีพอื่น ๆ (โปรดระบุ.....)
- 3.1.6 รายได้ต่อเดือน ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.6.1 ต่ำกว่า หรือเท่ากับ 10,000 บาท
 - 3.1.6.2 10,001 – 25,000 บาท
 - 3.1.6.3 25,001 – 40,000 บาท
 - 3.1.6.4 40,001 – 55,000 บาท
 - 3.1.6.5 55,001 ขึ้นไป
- 3.1.7 ประสบการณ์ทำงาน ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.7.1 ไม่เคยทำงานมาก่อน
 - 3.1.7.2 1 – 5 ปี
 - 3.1.7.3 6 – 10 ปี
 - 3.1.7.4 มากกว่า 10 ปี
- 3.1.8 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา ซึ่งแบ่งเป็น
 - 3.1.8.1 ไม่เกิน 60 ชั่วโมง
 - 3.1.8.2 61 – 120 ชั่วโมง
 - 3.1.8.3 121 – 180 ชั่วโมง
 - 3.1.8.4 181 – 240 ชั่วโมง
 - 3.1.8.5 241 – 300 ชั่วโมง
 - 3.1.8.6 มากกว่า 300 ชั่วโมง
- 3.1.9 เวลาที่เลือกเรียน ซึ่งแบ่งเป็น

3.1.9.1 วันจันทร์, พุธ และศุกร์	เวลา 18.30-20.35 น.
3.1.9.2 วันอังคาร และพฤหัสบดี	เวลา 18.30-20.35 น.
3.1.9.3 วันเสาร์	เวลา 08.30-11.45 น.
3.1.9.4 วันเสาร์	เวลา 13.00-16.15 น.
3.1.9.5 วันอาทิตย์	เวลา 08.30-11.45 น.
3.1.9.6 วันอาทิตย์	เวลา 13.00-16.15 น.
- 3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน
ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
 - 3.2.1 ความพึงพอใจต่ออาจารย์ผู้สอน

- 3.2.2 ความพึงพอใจต่อพนักงานผู้ให้บริการ
- 3.2.3 ความพึงพอใจต่อสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์
- 3.2.4 ความพึงพอใจต่อหลักสูตรการสอน
- 3.2.5 ผลลัพธ์จากการเรียนรู้
- 3.2.6 ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

นิยามศัพท์เฉพาะที่ใช้ในการศึกษา

- ความพึงพอใจต่อกระบวนการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. หมายถึง ความคิดเห็นของผู้สมัครเข้าเรียนทั้งในเชิงบวก และเชิงลบที่มีต่อการเรียนการสอนและการบริหารจัดการของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งได้แก่ ความพึงพอใจในการจัดการเรียนการสอน อาจารย์ผู้สอน กิจกรรมการเรียนการสอน และเกณฑ์การวัดและประเมินผล
- การจัดการเรียนการสอน หมายถึง โครงสร้างของหลักสูตร และกำหนดการเรียนการสอนคอร์สภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
- ผู้เรียน หมายถึง ผู้ที่มีความสนใจและสมัครเข้าเรียนตามระเบียบการรับสมัครของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้งนี้ผู้เรียนจะมีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์ ตามระเบียบของกระทรวงศึกษาธิการ ซึ่งกำหนดให้โรงเรียนเอกชนตามมาตรา 15(2) ให้รับสมัครผู้เรียนได้เฉพาะที่มีอายุไม่ต่ำกว่า 15 ปี บริบูรณ์
- อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ชาวไทย และอาจารย์ชาวญี่ปุ่น ซึ่งจะรับผิดชอบในแต่ละคอร์สที่มีการจัดการเรียนการสอน
- กิจกรรมการเรียนการสอน หมายถึง การดำเนินการต่าง ๆ ในโรงเรียน ทั้งที่เกิดโดยอาจารย์และผู้เรียน เพื่อการบรรลุจุดมุ่งหมายของการเรียน เช่น การเรียนรู้ การบรรยาย การเตรียมเนื้อหาการเรียน การสอนล่วงหน้า
- เกณฑ์การวัดและประเมินผล หมายถึง กระบวนการที่อาจารย์ผู้สอนใช้ในการพิจารณาความก้าวหน้า ความสามารถและพัฒนาการของผู้เรียนโดยเปรียบเทียบกับจุดมุ่งหมายที่ตั้งไว้ และนำผลที่ได้รับมาพิจารณาว่าสอบผ่านหรือไม่ผ่าน
- อาจารย์ผู้สอน หมายถึง อาจารย์ทั้งชาวไทยและชาวญี่ปุ่นที่สอนที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
- พนักงานผู้ให้บริการ หมายถึง พนักงานของสมาคมฯ ทุกคน ที่มีส่วนเกี่ยวข้องกับการให้บริการผู้เรียน ทั้งพนักงานประจำ พนักงานชั่วคราว หรือพนักงานสัญญาจ้างจากบริษัทอื่น ๆ เช่น พนักงานทำความสะอาด และพนักงานรักษาความปลอดภัย
- สื่อการสอน หมายถึง เครื่องมือเครื่องใช้ต่าง ๆ ที่อาจารย์เลือกใช้ประกอบในการสอนหรือสื่อความหมายในชั่วโมงเรียน
- โสตทัศนูปกรณ์ หมายถึง เครื่องมือเครื่องใช้ซึ่งส่งเสริมทักษะในด้านการฟังและการพูด เช่น เครื่องเล่นวีดีโอ โทรทัศน์ และวิทยุ เป็นต้น
- หลักสูตรการสอน หมายถึง แผนซึ่งออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อดำเนินการจัดการเรียนการสอนให้ตรงกับวัตถุประสงค์ของการเรียนในวิชานั้น ๆ
- ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ หมายถึง ความรู้ความสามารถของนักเรียนที่ได้รับจากการเรียน

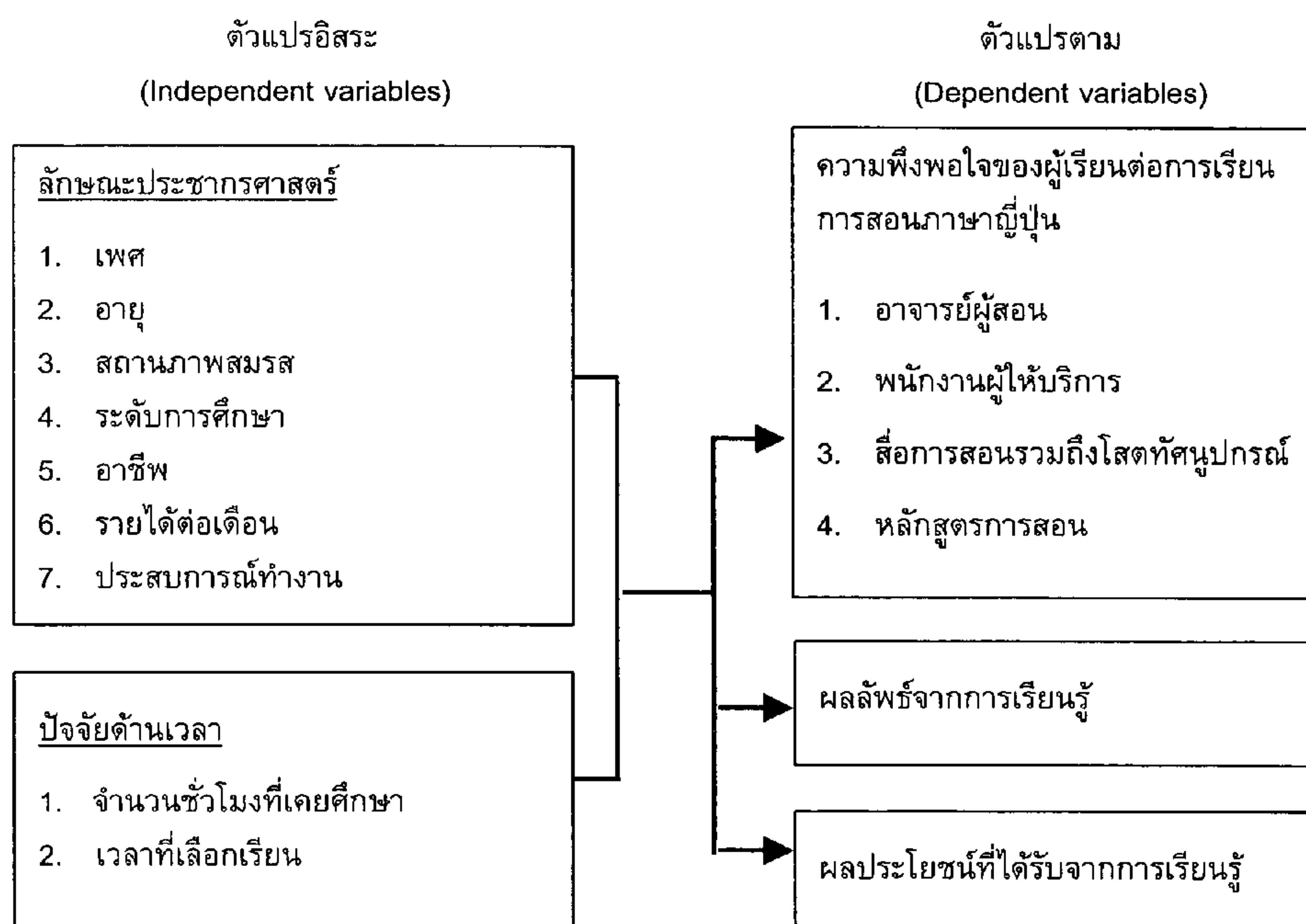
- ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ หมายถึง ผลตอบแทนทั้งที่วัดผลได้เป็นตัวเงิน และไม่สามารถวัดผลได้เป็นตัวเงิน

ข้อจำกัดในการศึกษา

1. การเก็บข้อมูลจากแบบสอบถามไม่สามารถสอบถามครบทุกคน เพราะกลุ่มเป้าหมายเป็นพนักงานหรือเรียนอยู่ แต่มาเรียนภาษาญี่ปุ่นในเวลาว่างนอกเหนือจากหน้าที่หลัก ทำให้การมาเรียนและการเลิกเรียนในแต่ละวันมีเวลาไม่มากนัก อีกทั้งการเรียนการสอนของโรงเรียนก็มีความหลากหลายของกำหนดการเรียนด้วย
2. การสัมภาษณ์ผู้เรียน ไม่สามารถทำได้ เนื่องจากต้องใช้เวลาของผู้เรียนมาก และอาจเสียเวลาเรียน รวมทั้งผู้เรียนอาจไม่สะดวกใจในการตอบตามข้อเท็จจริงถ้าเรื่องดังกล่าวเป็นเชิงลบ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ในการวิจัยเรื่องความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. มีกรอบแนวคิดการวิจัย ดังนี้

สมมติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน มีผลให้ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

3. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

4. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน มีผลให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

5. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

6. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน มีผลให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

บทที่ 2

แนวคิดและวรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาเรื่อง “ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.” ในครั้งนี้ ผู้ศึกษาได้ศึกษาข้อมูลจากแหล่งต่าง ๆ ซึ่งคาดว่าจะ成为ประโยชน์ต่อการวิจัย ในครั้งนี้ และกำหนดกรอบแนวความคิดและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการศึกษา โดยแบ่งออกเป็น 5 ส่วน อันประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ และความพึงพอใจ

ส่วนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรและการประกันคุณภาพ

ส่วนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

ส่วนที่ 4 ระบบการศึกษาไทย

ส่วนที่ 5 ประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ส่วนที่ 1 ทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนรู้ และความพึงพอใจ

การเรียนการสอนย่อมต้องมุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบความสำเร็จบรรลุตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตรการเรียน ซึ่งงานดังกล่าวเป็นหน้าที่ของครูผู้สอนในการสร้างเงื่อนไขและกิจกรรมโครงสร้างที่จะจูงใจผู้เรียนเพื่อให้บรรลุผลสัมฤทธิ์ในศักยภาพการแสดงออกของเขาอย่างเต็มที่ เป้าหมายของครูควรจะเป็นการจูงใจผู้เรียนเพื่อให้บรรลุเป้าหมายทางวิชาชีพเหล่านั้น ดังนั้นครูจึงจำเป็นต้องจัดโครงสร้างเงื่อนไขล่วงหน้าที่เป็น เช่น บรรยากาศการเรียนรู้ในทางบวกที่สนับสนุนและผ่อนคลาย การจัดการ การจัดองค์กร และระเบียบแบบแผน ของชั้นเรียนอย่างมีเหตุผลและประสิทธิภาพ รวมทั้งการสร้างความสัมพันธ์ที่ดีและความสัมพันธ์ในทางบวก กับผู้เรียน เป็นต้น ซึ่ง ดร.ชาญชัย อาจินสมาจาร (2544 : 106) ได้สรุปบทบาทของครูออกได้เป็น 2 ประการ คือ

- บทบาทในฐานะแม่แบบ โดยครูต้องเป็นแม่แบบของความสนใจในการเรียนรู้ และเพื่อถ่ายทอด ความกระตือรือร้น ครูสามารถแสดงให้เห็นโดยอริยาบถและคำพูดว่าวัสดุอุปกรณ์มีความสำคัญ ทำให้สิ่งที่ครู คาดหวังง่ายขึ้น ครูควรแสดงให้เห็นว่าสนุกสนานกับการเรียนการสอน พยายามเป็นผู้ชี้แนะ สนับสนุน และเป็นเพื่อนกับนักเรียน ไม่ใช่เป็นหัวหน้าหรือผู้พิพากษา ครูก็จะพบกับการสนับสนุน ความรัก และตัวอย่างที่เป็นผู้จูงใจผู้เรียนที่มีคุณค่า

- บทบาทในฐานะผู้จูงใจ โดยแต่ละขั้นตอนของกระบวนการสอน จะทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้ การนำเสนอและนำทักษะไปใช้ และทำให้การเรียนการสอนสัมฤทธิ์ผล ปฏิสัมพันธ์ของครูกับผู้เรียน จะนำมาซึ่งความแตกต่างของการตอบสนองของผู้เรียน ซึ่งการจูงใจผู้เรียนไม่ควรเกิดจากความบังเอิญ แต่ควรเกิดจากการวางแผนการสอนอย่างรอบคอบ รวมทั้งการจัดโครงสร้างบทเรียนและแบบฝึกหัดที่สัมพันธ์ กับงานที่มอบหมายให้ผู้เรียน งานที่มอบหมายควรเป็นงานที่ท้าทาย แต่ไม่ยากจนเกินไป และความสำเร็จ ควรบรรลุโดยความพยายามที่สมเหตุสมผล ดังจะเห็นได้จากตัวอย่างการวางแผนการสอนดังต่อไปนี้

ตาราง ก การจูงใจนักเรียน

1. ส่งเสริมและแสดงความอบอุ่นและความเอาใจใส่
2. เป็นแม่แบบของพฤติกรรมที่พึงประสงค์
3. บอกนักเรียนให้ทราบเป้าหมายที่ครูคาดหวัง เหตุผลของความคาดหวัง และระเบียบแบบแผนที่เขาควรฝึก เพื่อให้เป้าหมายเหล่านี้สัมฤทธิ์ผล
4. คาดหวังสิ่งที่ดีที่สุดจากนักเรียน
5. ให้นักเรียนมีส่วนร่วมในบทเรียนอย่างกระฉับกระเฉง
6. ทำให้การเรียนรู้มีคุณค่า
7. ใช้ประโยชน์ในความสนใจของนักเรียน
8. ใช้ประโยชน์จากแนวความคิดของนักเรียน
9. ใช้ประโยชน์จากความอยากรู้อยากเห็นของนักเรียน
10. ก่อให้เกิดความมั่นใจในตัวนักเรียน
11. ทำทนายให้นักเรียนทำได้ดีที่สุด
12. ใช้การเสริมแรงในทางบวก
13. สอนเป็นรายบุคคลเพื่อสนองต่อความต้องการ ความสนใจ และความสามารถของนักเรียน
14. ใช้ความร่วมมือและการแข่งขันอย่างเหมาะสม
15. ลดความกระวนกระวายใจของนักเรียน

ชาญชัย อาจินสมาจาร (2544) ปฏิรูปการสอนสู่การเป็นครูมืออาชีพ : 109

ความหมายของการเรียนรู้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2541 : 24) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า การเรียนรู้ คือ การเรียนที่ต้องทำให้ได้ให้เป็นด้วย จึงจะเรียกว่าเป็นการเรียนรู้ หรืออีกความหมายหนึ่งคือ การเรียน และได้อะไรเข้ามาให้เกิดการเปลี่ยนแปลงในทางที่ดีขึ้น เพราะคำว่าเรียน หมายถึงการพัฒนานั่นเอง

ชาติชาย พัทธกษัตราคม (2544 : 179) การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการ (Process) ที่อินทรีย์มีพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไปอย่างถาวรหรือค่อนข้างถาวร อันเนื่องมาจากประสบการณ์หรือการฝึกหัดที่เรียกว่าเป็นกระบวนการ

ดารา ทีปะปาล (2542 : 115) การเรียนรู้ หมายถึง การเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมที่ค่อนข้างถาวรอันเป็นผลเนื่องมาจากประสบการณ์ที่ได้รับ โดยไม่จำเป็นจะต้องเป็นประสบการณ์โดยตรงเสมอไป การเรียนรู้ อาจเกิดขึ้นได้จากการเลียนแบบพฤติกรรมของผู้อื่นก็ได้

ปริญญ์ ลักษิตานนท์ (2536 : 186) การเรียนรู้ หมายถึง การบอกรับข่าวสารโดยตรงหรือทางอ้อม รู้ตัวหรือมิรู้ตัว ก่อให้เกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเพื่อให้สอดคล้องกับสิ่งแวดล้อม และความรู้สึกภายในของแต่ละบุคคล

จรรยา สุวรรณทัต (2540 : 11) การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการซึ่งแสดงการพัฒนาในด้านประสบการณ์ แสดงการตอบสนองใหม่ ๆ และการจัดระบบการตอบสนองเก่า ๆ ของบุคคล แต่ประสบการณ์ในที่นี้จะไม่รวมการเปลี่ยนแปลงอันเกิดจากวุฒิภาวะที่ทำให้เกิดการเรียนรู้ในตัวบุคคล ประสบการณ์ที่มีการเรียนรู้เกิด

ขึ้น จะเป็นการขบปัญหาเพื่อเอาชนะอุปสรรค หรือเพื่อสนองความต้องการที่เกิดขึ้นจากสภาพแวดล้อมหรือโดยตัวผู้เรียนเอง หรือจากผลรวมของทั้งสองอย่าง

กมลรัตน์ หล้าสุวงษ์ (2528 : 126) การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมเดิมไปเป็นพฤติกรรมใหม่ที่ค่อนข้างถาวร ซึ่งเป็นผลจากการได้รับประสบการณ์หรือได้รับการฝึกฝน มิใช่เป็นผลจากการตอบสนองตามธรรมชาติหรือสัญชาตญาณ วุฒิภาวะ พืชยาต่าง ๆ รวมทั้งอุบัติเหตุหรือความบังเอิญ

ยงยศ เอี่ยมทอง (2538 : 4-5) ได้ให้คำจำกัดความคำว่า การเรียนรู้ คือ การรับรู้ (Perception) และการหยั่งเห็น (Insight) โดยการรับรู้ คือ การแปลความหมายประสาทสัมผัสทั้ง 5 คือ หู ตา จมูก ลิ้น และกาย และการรับรู้ที่มีผลมากที่สุด ได้แก่ การรับรู้ทางตา คิดเป็นร้อยละ 75% ของการรับรู้ทั้งหมด ซึ่งนักปรัชญาชาวเยอรมันกลุ่มเกสตัลท์ (Gestalt Theories) จัดระเบียบการเรียนรู้โดยแบ่งเป็น 5 กฎ เรียกว่า กฎแห่งการจัดระเบียบ (The Law of Organization) คือ

1. กฎแห่งความชัดเจน (Law of Clearness) การเรียนรู้ที่ดีต้องมีความชัดเจน และแน่นอน
2. กฎแห่งความคล้ายคลึงกัน (Law of Similarity) ถ้าสิ่งที่เรียนรู้มีความคล้ายคลึงกัน การรับรู้จะถ่ายเชื่อมโยงกันได้ เพราะสามารถจัดกลุ่มเดียวกันได้
3. กฎแห่งความใกล้ชิด (Law of Proximity) ถ้าสิ่งใดที่มีความใกล้ชิดกัน ผู้เรียนมีแนวโน้มที่จะรับรู้ไว้เป็นแบบเดียวกัน และเป็นหมวดหมู่เดียวกัน
4. กฎแห่งความต่อเนื่อง (Law of Continuity) สิ่งเร้าที่มีทิศทางไปในแนวเดียวกัน ผู้เรียนจะรับรู้ถึงความต่อเนื่องกัน
5. กฎแห่งความสมบูรณ์ (Law of Gloser) สิ่งเร้าที่ขาดหายไป ผู้เรียนสามารถรับรู้ให้เป็นภาพสมบูรณ์ได้ โดยอาศัยประสบการณ์เดิม

และการหยั่งเห็น คือ การเกิดความคิดขึ้นมาทันทีในขณะที่ประสบปัญหา โดยมองเห็นแนวทางในการแก้ปัญหาเป็นขั้นตอนเป็นแนวทางของสภาพการณ์ใหม่ที่เกิดขึ้น โดยอาศัยความรู้ความเข้าใจที่เคยเรียนรู้อยู่มา ซึ่งการเรียนรู้และการหยั่งเห็นจะขึ้นอยู่กับสภาพที่เป็นปัญหา ประสบการณ์เดิมแม้จะมีความหมายต่อการเรียนรู้ แต่การหยั่งเห็นจะเกิดขึ้นได้ ก็ต่อเมื่อผู้เรียนสามารถจัดสัดส่วนของสถานการณ์นั้นให้เป็นระเบียบ และสามารถมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งต่าง ๆ ที่เกิดขึ้น และเมื่อสามารถแก้ปัญหาได้ครั้งหนึ่ง เมื่อเกิดปัญหาขึ้นอีกครั้งต่อไป ผู้เรียนจะสามารถนำวิธีการเดิมนั้นมาใช้ในทันทีโดยไม่ต้องเสียเวลาคิดใหม่ และเมื่อค้นพบวิธีการแก้ปัญหาครั้งก่อนแล้วสามารถนำมาดัดแปลงใช้กับสถานการณ์ใหม่ และรู้จักการมองปัญหาเป็นส่วน ๆ และเรียนรู้ความสัมพันธ์ของสิ่งต่าง ๆ ได้

ศุภร เสรีรัตน์ (2540 : 181) การเรียนรู้ หมายถึง กระบวนการที่เป็นประสบการณ์ที่นำไปสู่การเปลี่ยนแปลงในความรู้ ทักษะ และ/หรือพฤติกรรม การเรียนรู้มีปัจจัย 3 ประการ ได้แก่

1. ตัวกระตุ้น และการที่จะมีตัวกระตุ้นได้จะต้องมาจากการรับรู้ถึงตัวตุนั้น และการจูงใจตัวกระตุ้น
2. การตอบสนองต่อสถานการณ์ ซึ่งต้องเข้าใจถึงลักษณะของการตอบสนอง การเกี่ยวพันระหว่างตัวกระตุ้นกับการตอบสนอง และการตอบสนองที่ถูกต้องกับการตอบสนองที่ไม่ถูกต้อง
3. การเสริมแรงของการตอบสนอง จะต้องพิจารณาถึง หน้าที่ของการเสริมแรง ประเภทของการเสริมแรง และกฎของการเสริมแรง

ธำรง บัวศรี (2542 : 107) ได้อธิบายเกี่ยวกับทฤษฎีการเรียนรู้ไว้ว่าทฤษฎีการเรียนรู้ที่สำคัญมีหลายทฤษฎี การยึดถือทฤษฎีใดทฤษฎีหนึ่งจะสร้างความเข้าใจเกี่ยวกับปัญหาการเรียนรู้ที่แตกต่างกัน รวมทั้งมีผลต่อความคิดในการจัดโครงสร้างของหลักสูตร เนื้อหาวิชา และการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

ทฤษฎีการเรียนรู้

เนื่องจากการเรียนรู้เป็นเรื่องที่มีผู้ให้ความสนใจมาเป็นเวลานานแล้ว ทำให้มีทฤษฎีเกิดขึ้นมากมาย หลายทฤษฎี ซึ่งพอจะแบ่งออกเป็นกลุ่มได้ 4 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ

1. ทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่อง หรือทฤษฎีเงื่อนไข

ธงชัย สันติวงษ์ (2540 : 146) นักทฤษฎีนี้มีความเชื่อว่า การเรียนรู้เกิดขึ้นจากความสามารถในการสังเกตเห็นความสัมพันธ์ระหว่างตัวกระตุ้น และการปฏิบัติตอบ แต่ก็ยังมีแนวความคิดที่แตกต่างกันออกไป อีกถึงลักษณะของการสัมพันธ์ที่แท้จริงที่เกิดขึ้น พวกหนึ่งของทฤษฎีกลุ่มนี้ยืนยันว่า “กฎแห่งการสัมพันธ์” เป็นวิธีเดียวที่จำเป็นสำหรับการอธิบายเรื่องของการเรียนรู้ และเชื่อว่าการเสริมหรือสนับสนุน หรือการให้รางวัลสิ่งตอบแทนไม่ใช่สิ่งจำเป็นสำหรับการเรียนรู้ แต่อีกกลุ่มหนึ่งกลับมีความเชื่อว่า การเรียนรู้จะเกิดขึ้นไม่ได้ถ้าหากปราศจากการเสริมหรือการสนับสนุน หรือการให้รางวัลสิ่งตอบแทน เพราะว่าการเรียนรู้จะเกิดขึ้นโดยเป็นผลสืบเนื่องมาจากอิทธิพลของตัวกระตุ้นที่มีคุณลักษณะที่เสริมหรือสนับสนุนมากกว่าที่จะเป็นผลมาจากอิทธิพลของตัวกระตุ้นธรรมดา

ธำรง บัวศรี (2542 : 108-109) ทฤษฎีนี้เป็นพื้นฐานในการอธิบายเรื่องการเรียนรู้ ซึ่งมีหลายท่านที่ยึดถือทฤษฎีนี้ ถึงแม้ว่าแต่ละท่านจะมีการสร้างทฤษฎีย่อย ๆ ขึ้นมาโดยการปรับปรุงจากเดิมในลักษณะต่าง ๆ กันก็ตาม แต่โดยเนื้อแท้ก็อาศัยหลักอย่างเดียวกัน ทฤษฎีย่อย ๆ เหล่านี้ ได้แก่ ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบคลาสสิกของพาฟลอฟ (Pavlov's Classical Conditioning or Types Conditioning) ทฤษฎีการวางเงื่อนไขแบบการกระทำของสกินเนอร์ (Skinner's Instrumental Conditioning or Type R Conditioning) ทฤษฎีสัมพันธ์เชื่อมโยงของธอร์นไดค์ (Thorndike's Connectionism Theory) ทฤษฎีความต่อเนื่องของกัทธรี (Guthrie's Continuity Theory) และทฤษฎีการเสริมแรงของฮัลล์ (Hull's Reinforcement Theory) เป็นต้น ในหลักใหญ่ทฤษฎีนี้เน้นความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง (Stimulus Response Association) และเป็นทฤษฎีที่ได้รวมเอาทฤษฎีการเรียนรู้แบบการวางเงื่อนไขและการเสริมแรงไว้ทั้งหมด กฎเกณฑ์สำคัญของทฤษฎีนี้ก็คือ “ประสบการณ์” ซึ่งหมายความว่าผู้เรียนจะต้องมีประสบการณ์เสียก่อนจึงจะเกิดการเรียนรู้ขึ้น อาจเป็นประสบการณ์ที่เกิดเพราะมีสิ่งมาเร้า หรือเพราะการกระทำโดยจงใจ ดังนั้นการเรียนรู้จึงเป็นการสะสมทีละเล็กละน้อยไม่ใช่เกิดขึ้นอย่างทั่วถึงในครั้งเดียว ดังนั้นผู้เรียนจะต้องเรียนรู้ส่วนย่อย ๆ เสียก่อน แล้วจึงสรุปเป็นส่วนรวม ทฤษฎีนี้ถือว่าส่วนย่อยเป็นพื้นฐานของส่วนรวม ผลรวมทั้งหมดเกิดจากการรวมส่วนย่อยเข้าด้วยกัน ตัวอย่างเช่น การเรียนรู้เรื่องเครื่องยนต์ จะต้องเรียนรู้ส่วนประกอบต่าง ๆ เสียก่อน เช่น คาบูเรเตอร์ คอยล์จ่ายไฟ หัวเทียน ลูกสูบ กระบอกสูบ แหวนสูบ หม้อกรองอากาศ ฯลฯ แล้วจึงนำเอาความรู้ที่ได้มารวมกัน ทำให้เกิดการเรียนรู้ว่าเครื่องยนต์ของรถยนต์นั้นเป็นอย่างไร การที่เริ่มเรียนจากส่วนย่อยก่อนเท่ากับเรียนจากง่ายไปหายาก เรียนส่วนต่าง ๆ แต่ละส่วนแยกจากกันโดยไม่จำเป็นต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนต่าง ๆ เหล่านั้น การประเมินผลก็ทำได้ง่ายโดยแยกประเมินเป็นส่วน ๆ เช่นเดียวกัน

ทฤษฎีนี้ถือว่าการเรียนรู้เป็นกระบวนการของการวางเงื่อนไขซึ่งผู้เรียนได้เรียนรู้จากการตอบสนองสิ่งเร้า หรือจากการกระทำด้วยความจงใจ และการเรียนรู้จะเกิดขึ้นเร็วหรือช้าอยู่ที่สิ่งเสริมแรง เช่น การได้รับรางวัลทุกครั้งที่ทำอะไรสำเร็จ เป็นต้น แต่อย่างไรก็ตาม แนวความคิดเรื่องการเรียนรู้ของทฤษฎีนี้ได้รับการพัฒนาจากความคิดเดิมที่ถือว่าการเรียนรู้เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าโดยไม่มีอะไรเคลือบแฝง มาเป็นความคิดใหม่ที่ว่า การเรียนรู้หรือพฤติกรรมที่แสดงออกนั้น เป็นเรื่องที่สิ่งเร้าต้องผ่านการย่อยหรือการกลั่นกรองของระบบประสาทเสียก่อน และการตอบสนองก็อาจแสดงออกได้หลายทาง ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับประสบ

การณ้เดิมและสภาวะของตัวบุคคลและสิ่งแวดล้อมในขณะนั้น และเพื่อความเข้าใจในเรื่องนี้มากยิ่งขึ้น ขอนำแนวความคิดเดิมและแนวความคิดใหม่มาอธิบายเพิ่มเติมดังต่อไปนี้

❖ แนวความคิดเดิม

ธำรง บัวศรี (2542 : 110) การเรียนรู้ทุกอย่างอาศัยกระบวนการอย่างเดียวกัน เช่น การเรียนคำใหม่ การขี่จักรยาน การบวก ลบ คูณ หารเลข การหุงข้าว ฯลฯ เกิดจากการตอบสนองต่อสิ่งเร้าตามทฤษฎีเงื่อนไข และการเรียนรู้สิ่งเหล่านี้จะเกิดมากขึ้นหรือรวดเร็วขึ้น ถ้ามีการกระทำซ้ำ ๆ หรือใช้สิ่งเร้าซ้ำแล้วซ้ำอีก ตามแนวคิดนี้ชี้ให้เห็นว่าในการจัดการเรียนการสอนมีสิ่งสำคัญที่ครูหรือผู้สอนจะต้องกระทำ 2 อย่าง คือ ต้องจัดสภาวะการเรียนการสอนให้การเร้าและการตอบสนองอยู่ในจังหวะที่เหมาะสม ไม่ถี่เกินไปหรือทิ้งช่วงนานเกินไป และต้องจัดให้มีเวลาที่จะทำซ้ำได้หลาย ๆ ครั้ง เพื่อส่งเสริมการตอบสนองคือการเรียนรู้ที่ถูกต้องและช่วยสร้างความจำด้วย

ดารา ทีปะปาล (2542 : 100-102) เรียกแนวความคิดเดิมว่า ทฤษฎีการเรียนรู้จากเงื่อนไขคลาสสิก ซึ่งมาจากทฤษฎีการเรียนรู้ของพาฟลอฟ ซึ่งเป็นทฤษฎีเก่าแก่และมีการศึกษาทดลองก่อนทฤษฎีการเรียนรู้อื่น ๆ โดยสรุปเนื้อหาของทฤษฎีกล่าวไว้ว่า เมื่อนำสิ่งเร้าที่เป็นกลางหรือสิ่งเร้าที่ต้องวางเงื่อนไขเสนอควบคู่กับสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข ซ้ำ ๆ หลายครั้ง ในที่สุดสิ่งเร้าที่เป็นกลางนั้น จะกลายเป็นสิ่งเร้าที่สามารถกระตุ้นให้เกิดการตอบสนองได้ด้วยตัวมันเอง

ปัจจัยสำคัญเพื่อให้การวางเงื่อนไขเกิดผลดี ประกอบด้วย

1. สิ่งเร้าที่เป็นกลางหรือต้องวางเงื่อนไขจะต้องเสนอก่อนการเสนอสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข และช่วงระยะเวลาห่างกันของการเสนอสิ่งเร้าที่ต้องวางเงื่อนไขกับสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไขจะต้องสั้นจึงจะมีการตอบสนองที่เข้ม หากช่วงเวลาที่เสนอห่างกันมาก การตอบสนองก็จะไม่เกิดขึ้น
2. ทั้งสิ่งเร้าที่ต้องวางเงื่อนไข และสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไข จะต้องมีลักษณะเด่นสะดุดตา และมีคุณค่าดึงดูดใจมากกว่าสิ่งเร้าอื่น ๆ ในสภาพแวดล้อมนั้น
3. ความเข้มข้นของการตอบสนองนั้น ขึ้นอยู่กับความเข้มข้นของสิ่งเร้าที่ไม่ต้องวางเงื่อนไขหรือสิ่งเร้าที่ต้องวางเงื่อนไข หรือทั้งสองอย่างประกอบกัน

ศุภร เสรีรัตน์ (2540 : 192) เรียกแนวความคิดเดิมว่า ทฤษฎีที่ว่าด้วยเงื่อนไขดั้งเดิม (Classical conditioning) แนวความคิดนี้ถือว่าการเรียนรู้เป็นเรื่องของเงื่อนไข ความคิดพื้นฐาน คือ การนำเสนอความคิด 2 อย่างด้วยกัน และมีการนำเอามาพิจารณาถึงความเกี่ยวข้องของความคิดดังกล่าวในจิตใจของบุคคล

❖ แนวความคิดใหม่

ศุภร เสรีรัตน์ (2540 : 192) เรียกแนวความคิดใหม่ว่า ทฤษฎีที่ว่าด้วยความพอใจและความเจ็บปวด (Pleasure-pain theory) โดยทฤษฎีนี้กล่าวว่าบุคคลจะมีการแสวงหาความพอใจและหลีกเลี่ยงความเจ็บปวด บุคคลต้องเรียนรู้ความสัมพันธ์ว่าอะไรเป็นสิ่งที่ให้ความพอใจ และอะไรเป็นสิ่งที่ก่อให้เกิดความเจ็บปวด

ดารา ทีปะปาล (2542 : 105-107) เรียกแนวความคิดใหม่ว่า ทฤษฎีการเรียนรู้จากเงื่อนไขการกระทำ หรือการเรียนรู้จากเงื่อนไขเครื่องมือ หมายถึง รูปแบบการเรียนรู้ที่มีความสัมพันธ์ระหว่างการกระทำกับผลของการกระทำ และผลของการกระทำในอดีต จะเป็นตัวกำหนดแนวโน้มที่จะกระทำหรือเลิกกระทำ

ธำรง บัวศรี (2542 : 111) นักทฤษฎีการเรียนรู้รุ่นใหม่มีความเห็นว่า การใช้การเร้าจากภายนอกเพื่อให้เกิดการเรียนรู้ จะเป็นเรื่องที่ยากเกินไป การพิจารณาเรื่องการเรียนรู้ควรคำนึงถึงสิ่งที่เกิดขึ้นทั้งภายนอกและภายในตัวผู้เรียน เพราะการเรียนรู้เป็นกระบวนการอันสลับซับซ้อนที่เกิดขึ้นในระบบประสาทของผู้เรียน โดยเริ่มแรกประสาทสัมผัสจะรับข้อมูลเอาไว้และจะคงอยู่ในรูปเดิมระยะหนึ่ง ต่อมาข้อมูลก็จะถูกส่งไป

ยังที่โรงเก็บข้าวคราวและจะอยู่ที่นั่นประมาณ 30 วินาที และ ณ ที่นี้ก็จะมีการโกยกวาดสิ่งที้นำมาเก็บไว้ แล้วจะถูกส่งต่อไปยังโรงเก็บถาวรในรูปของรหัส เมื่อถึงเวลานำออกมาใช้ก็จะมีกระบวนการทบทวนความจำเพื่อรื้อฟื้นสิ่งที่ได้เรียนรู้เสียก่อน จะเห็นได้ว่าการเรียนรู้ไม่ใช่เป็นการตอบสนองต่อสิ่งเร้าอย่างง่าย ๆ เหมือนอย่างที่เราแพทย์ใช้ค้อนยางเคาะหัวเข่าคนไข้ และมีการกระตุ้นของส่วนขาตั้งแต่ใต้หัวเข่าลงมานั้น เป็นการสะท้อน (Reflex) ของประสาท ไม่ได้มีการเรียนรู้เกิดขึ้นแต่อย่างใด การเรียนรู้จะเกิดขึ้นก็ต่อเมื่อมีกระบวนการผ่านเข้าออกทางระบบประสาท

ตามแนวความคิดใหม่สิ่งที่จะประกันการเรียนรู้คือความพร้อมหรือพื้นฐานความรู้ความสามารถที่จำเป็น และเป็นพื้นฐานของสิ่งที่ต้องการเรียนรู้ สิ่งสำคัญที่ผู้สอนต้องทราบมี 2 เรื่องคือ

1. ความรู้และทักษะที่ผู้เรียนควรมีก่อนที่จะเรียนสิ่งที่ต้องการให้เรียนนั้นมีอะไรบ้าง และความรู้และทักษะที่ผู้เรียนมีอยู่แล้วนั้นเป็นอย่างไร ผู้เรียนพร้อมที่จะเรียนหรือไม่ ถ้ายังไม่พร้อมก็ต้องเสริมให้พร้อมเสียก่อนจึงเริ่มการเรียนการสอนได้

2. ปัญหาเกี่ยวกับความจำ นักทฤษฎีการเรียนรู้ตามแนวคิดใหม่มีความเห็นว่า ถ้าสิ่งเร้าหรือสิ่งที่ต้องการให้เรียนถูกจัดเป็นหมวดหมู่ ไม่กระจัดกระจาย การเรียนรู้จะช่วยให้มีความจำดีขึ้น ยิ่งถ้าสิ่งที่ต้องการรื้อฟื้นมีความหมายต่อผู้เรียนมาก การจำและการรื้อฟื้นความจำยิ่งทำได้ดีขึ้น

สรุปแนวความคิดของกลุ่มทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่อง เป็นข้อ ๆ ได้ดังนี้

1. การเรียนรู้เป็นกระบวนการของความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้า และการตอบสนอง การเรียนรู้จะมากหรือน้อย เร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับการวางเงื่อนไขและการเสริมแรง

2. การเรียนรู้ควรเริ่มจากสิ่งที้ง่ายไปสู่สิ่งที่สลับซับซ้อน โดยแยกเรียนทีละส่วน และไม่จำเป็นที่ผู้เรียนจะต้องมองเห็นความสัมพันธ์ระหว่างส่วนย่อย ๆ เหล่านั้น

3. ประสบการณ์ในอดีตมีความสำคัญต่อการเรียนรู้มาก เพราะจะแสดงถึงความพร้อมของผู้เรียน

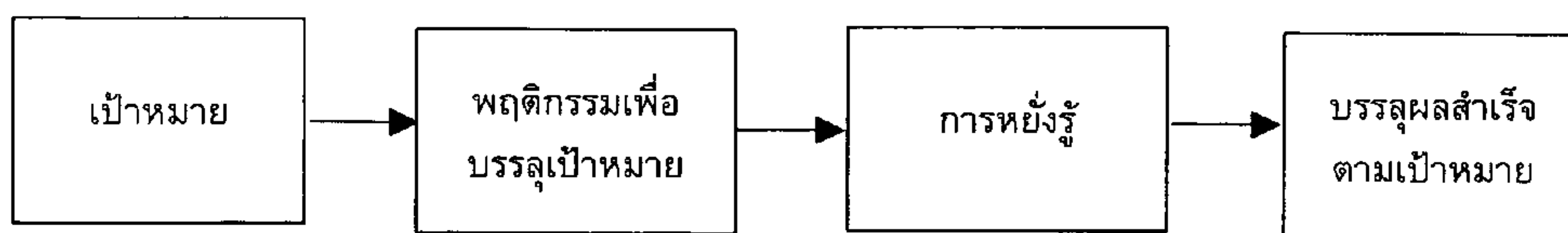
4. ประสบการณ์ปัจจุบันที่จัดให้ผู้เรียน ก็มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนกว่าประสบการณ์ในอดีต และถ้าผู้เรียนได้รับความพึงพอใจก็จะเรียนรู้ได้เร็ว

5. การเรียนรู้แบบการตอบสนองต่อสิ่งเร้า เหมาะแก่การเรียนรู้เพื่อสร้างนิสัยและทักษะ

2. ทฤษฎีสถานะ หรือทฤษฎีการรับรู้

ธงชัย สันติวงษ์ (2540 : 147) พฤติกรรมของมนุษย์ที่แสดงออกนั้น จะเป็นผลสืบเนื่องมาจากประสบการณ์ของตนที่มีมาก่อน หรือจากการที่ได้ทดลองทำโดยมีการเสริมหรือสนับสนุนอยู่ด้วยอย่างใดอย่างหนึ่งเท่านั้น นักทฤษฎีว่าด้วยความเข้าใจให้ความสำคัญต่อบทบาทของความเข้าใจที่มีอยู่ภายใน โดยเฉพาะในเรื่องของการเรียนรู้ในขั้นที่สูงขึ้น คือ การเรียนรู้ถึงเรื่องราวต่าง ๆ ที่เป็นแนวความคิด

ดารา ทีปะปาล (2542 : 111-112) เรียกทฤษฎีสถานะว่า ทฤษฎีการเรียนรู้จากการคิดอย่างมีเหตุผล หมายถึง การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นจากกระบวนการภายในจิตใจ หรือสมองของบุคคล ทฤษฎีนี้มองบุคคลเป็นผู้แก้ปัญหาโดยอาศัยการหยั่งรู้ และทักษะการแก้ปัญหาใช้ในการพิจารณากำหนดแนวทางการกระทำ ทฤษฎีนี้ถือว่าปัญหาจะแก้ได้อย่างไร ส่วนใหญ่แล้วขึ้นอยู่กับแนวความคิดของบุคคลนั้นอันเกิดจากอิทธิพลของความจำ ความคาดหวัง และเป้าหมายที่ต้องการให้บรรลุของเขาเป็นตัวกำหนดแนวทางการแก้ปัญหา โดยแอสแซล (Assael. 1998:119) ได้เสนอรูปแบบกระบวนการเรียนรู้จากการคิดอย่างมีเหตุผล ประกอบด้วย 4 ขั้นตอน ดังรูป

ภาพประกอบ 1 แสดงกระบวนการเรียนรู้จากการคิดอย่างมีเหตุผล

ดารา ทีปะปาล (2542) พฤติกรรมผู้บริโภค : 112

ธำรง บัวศรี (2542 : 113-116) ฝ่ายที่ยึดทฤษฎีสนามเป็นหลัก สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 กลุ่มใหญ่ ๆ คือ กลุ่มเกสตาลท์ (Gestalt-field) กลุ่มความรู้ความเข้าใจ (Cognition-field) และกลุ่มการรับรู้ (Perceptual-field)

ทฤษฎีนี้ยึดหลักว่า การที่บุคคลรับรู้สิ่งต่าง ๆ รอบตัวนั้น เป็นการรับรู้ในรูปของส่วนรวมทั้งหมด ไม่ได้รับรู้เพียงเฉพาะส่วนใดส่วนหนึ่ง หรือรับรู้จากสิ่งเร้าเป็นอย่างไร ๆ ไป เช่น รับรู้ว่า คือ ต้นไม้ ดอกไม้ ดินสอพิก้า ปากกา ฯลฯ ก็จะได้รับรู้ในความหมายทั้งหมดไม่ใช่รับรู้เฉพาะ สี รูปร่าง ขนาด หรือส่วนใดส่วนหนึ่งตามทฤษฎีนี้ผู้เรียนจะจัดระเบียบสิ่งที่เรียนหรือประสบการณ์เข้าเป็นหมวดหมู่ เป็นโครงสร้างทำให้เกิดการเรียนรู้อย่างฉับพลัน และผู้เรียนจะเข้าใจสาระสำคัญขององค์ประกอบของสิ่งที่เรียนหรือปัญหาที่ต้องการแก้ไข ทฤษฎีนี้เห็นว่า ส่วนรวมทั้งหมดย่อมมีความหมายมากกว่าการรวมส่วนย่อย ๆ เข้าด้วยกัน และส่วนรวมนี้เองเป็นตัวบ่งบอกความหมายของส่วนย่อย ดังนั้นในการเรียนรู้ จำเป็นต้องให้ผู้เรียนได้เห็นและเข้าใจภาพส่วนรวมเสียก่อน แต่อย่างไรก็ตามถ้าพิจารณาแนวความคิดของกลุ่มที่ยึดทฤษฎีสนามทั้ง 3 กลุ่ม อาจกล่าวโดยสรุปได้ดังนี้

- กลุ่มเกสตาลท์ เน้นส่วนรวมและไม่ยอมรับว่าการรู้และการตอบสนองเฉพาะเรื่องเป็นองค์ประกอบที่สำคัญในการเรียนรู้ ทั้งนี้เพราะความหมายของสิ่งที่เรียนไม่ได้เกิดจากการเรียนส่วนย่อย ๆ รวมกัน จะเห็นได้ว่ากลุ่มเกสตาลท์มีแนวความคิดตามหลักของทฤษฎีสนามทุกประการ

- กลุ่มความรู้ความเข้าใจ ได้นำเอาแนวความคิดของทฤษฎีสนามมาประยุกต์กับการออกแบบและพัฒนาหลักสูตรอย่างได้ผล โดยเน้นเรื่องโครงสร้างและการจัดระเบียบเนื้อหาวิชาและการเรียนรู้ด้วยตนเองทำให้เกิดหลักสูตรและการเรียนการสอนในรูปแบบใหม่ ตัวอย่างที่เห็นได้ชัดคือ แนวความคิดของเจอโรม บรุนเนอร์ (Jerome Bruner) ศาสตราจารย์ทางจิตวิทยาของมหาวิทยาลัยฮาร์วาร์ด (Harvard University)

- กลุ่มการรับรู้ เป็นกลุ่มที่ยึดถืออัตมโนทัศน์ (Self Concept) เป็นศูนย์กลาง กลุ่มนี้บางที่เรียกว่ากลุ่มทฤษฎีการเรียนรู้แบบอัตมโนทัศน์ (Self-Concept Learning Theory) ตามทฤษฎีนี้พฤติกรรมและการเรียนรู้เป็นผลของการรับรู้ การเรียนรู้จะเป็นอย่างไรขึ้นอยู่กับสิ่งที่ผู้เรียนตีความหมายของการรับรู้ กล่าวอีกนัยหนึ่งก็คืออัตมโนทัศน์ของผู้เรียนนั่นเองคือการเรียนรู้ของผู้เรียนแต่ละคน

ทฤษฎีการรับรู้ถือว่าเป็นเรื่องที่เกิดจากภายในโดยผู้เรียนพยายามสนองความต้องการและเสริมสร้างมโนทัศน์ให้แก่ตน พยายามสร้างความพึงพอใจให้แก่ตนเองทุกขณะ และแรงขับที่สร้างความพึงพอใจนี้เองที่เป็นตัวกระตุ้นให้ผู้เรียนทำอะไรต่าง ๆ ซึ่งต่างจากทฤษฎีเงื่อนไขนั้นใช้วิธีเร่งเร้า บังคับ ให้รางวัล ทำโทษ ฯลฯ เป็นหลัก ดังนั้นการเรียนรู้ ผู้สอนและผู้เรียนต่างก็ต้องช่วยกันสนับสนุนส่งเสริมให้ผู้เรียนนำเอาพลังและศักยภาพที่มีอยู่ในตัวออกมาใช้อย่างเต็มที่ ทั้งนี้โดยให้มีอิสระในการกระทำด้วยตนเอง

สรุปแนวความคิดของกลุ่มทฤษฎีสนาม ทั้ง 3 กลุ่ม ตั้งอยู่บนหลักการดังนี้

1. การเรียนรู้ เป็นกระบวนการของการจัดระเบียบและหมวดหมู่ของประสบการณ์ให้เป็นโครงสร้างความรู้ความเข้าใจ ทำให้เกิดการหยั่งรู้ยังเห็นอย่างฉับพลันทันใด
2. การเรียนรู้จะเกิดขึ้นจากการรับรู้ส่วนรวมทั้งหมดก่อน แล้วจึงแยกเป็นส่วนย่อย ๆ ซึ่งต่างก็มีการเชื่อมโยงและสัมพันธ์กัน
3. การเรียนรู้จะมากหรือน้อย เร็วหรือช้า ขึ้นอยู่กับความรู้ความเข้าใจของผู้เรียน
4. ประสบการณ์ในอดีตหรือสิ่งที่จะเกิดขึ้นในอนาคตไม่สำคัญเท่ากับการรับรู้ในปัจจุบัน
5. การเรียนรู้จากการวิเคราะห์โครงสร้างของส่วนรวมหรือของปัญหา เหมาะสำหรับการเรียนรู้ที่ต้องอาศัยกระบวนการคิดที่สลับซับซ้อน

ศุภร เสรีรัตน์ (2540 : 193) ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับความเข้าใจ สามารถแบ่งออกมาได้เป็น 2 ทฤษฎีหลัก ๆ คือ ทฤษฎีว่าด้วยการแก้ไขปัญหา (Problem solving theory) และทฤษฎีว่าด้วยประสบการณ์ (Experience theory)

3. ทฤษฎีการเรียนรู้ของ فروยด์

ธำรง บัวศรี (2542 : 117) ความสนใจของ فروยด์ เน้นในเรื่องพัฒนาการของบุคคล และการปรับปรุงด้วยวิธีการจิตบำบัด ความคิดของ فروยด์ เน้นว่ามีอิทธิพลต่อจิตวิทยาการเรียนรู้มาก โดยเฉพาะการให้ความสำคัญต่อชีวิตในอดีตของผู้เรียน และอิทธิพลของชีวิตในอดีตในระหว่างที่ยังเป็นเด็กเล็ก ๆ ที่มีต่อบุคลิกภาพของบุคคล รวมทั้งจิตใต้สำนึกซึ่งเป็นที่มาของพฤติกรรมต่าง ๆ ตามทฤษฎีการเรียนรู้ของ فروยด์ มีความเห็นว่า พื้นฐานที่สำคัญของการเรียนรู้ คือ ความเข้าใจตนเอง (Self Understanding) การรู้จักตนและรู้ว่าตัวเองเป็นใคร (Identification) และการเลียนแบบ (Imitation)

กลุ่มทฤษฎีนี้เห็นว่าความเข้าใจตนและการรู้จักตน มีความสำคัญต่อประสิทธิภาพของการเรียนรู้มาก เพราะเมื่อทราบว่าตัวเองรู้สึกอย่างไร คิดอย่างไร ฯลฯ ก็ย่อมกำหนดให้ประสบการณ์ที่เหมาะสมกับตนได้

ในเรื่องของการเลียนแบบมีความเชื่อกันว่าส่วนใหญ่การเรียนรู้เกิดจากการเลียนแบบ เช่น การพูด การเดิน การกิน เป็นต้น ดังนั้นครูหรือผู้สอนและผู้ที่เกี่ยวข้องกับชีวิตของผู้เรียนควรทำตัวเป็นแบบอย่างที่ดี โดยเฉพาะต้องนึกไว้เสมอว่าการกระทำของเรานั้นมีผู้ต้องการเอาแบบอย่าง

อย่างไรก็ตามถ้าสังเกตให้ดีก็จะเห็นว่าทฤษฎีของ فروยด์นี้ พวกที่ยึดถือทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่อง ทฤษฎีสนามกลุ่มการเรียนรู้ และกลุ่มความรู้ความเข้าใจ ต่างก็นำเอาไปประยุกต์ใช้ ข้อที่แตกต่างกันก็คือในขณะที่กลุ่มทฤษฎีสนามไม่ได้ให้ความสำคัญแก่ประสบการณ์ในอดีตเท่าใดนัก กลุ่มทฤษฎีของ فروยด์ถือว่าสำคัญมากซึ่งเรื่องนี้กลุ่มทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่องมีความเห็นเช่นเดียวกัน แต่สิ่งที่ทั้ง 3 ทฤษฎีมีความเห็นพ้องต้องกันก็คือการสร้าง ความมั่นใจให้แก่ผู้เรียน

4. ทฤษฎีการเรียนรู้จากสังคม

ธำรง บัวศรี (2542 : 118) ทฤษฎีการเรียนรู้จากสังคมเกิดจากแนวความคิดของนักสังคมวิทยา นักโบราณคดี และนักสังคมจิตวิทยา ทฤษฎีนี้ถือว่ามนุษย์มีความสามารถในการเรียนรู้ไม่จำกัด แต่ความสามารถในการเรียนรู้จะถูกจำกัดด้วยการคาดหวัง (Expectation) ของสังคม และด้วยแบบฉบับของพฤติกรรมที่สังคมเห็นว่าเหมาะสม ตามทฤษฎีนี้กระบวนการเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคมและเกิดจากการคบหาสมาคมกันในสังคม ซึ่งเกิดขึ้นได้ในหลายที่หลายแห่ง เช่น ครอบครัว เพื่อนร่วมกลุ่มโรงเรียน สถานประกอบสมาคม ศาสนสถาน ฯลฯ การเรียนรู้โดยกระบวนการดังกล่าวจะดำเนินไปตลอดชีวิต

หลักพื้นฐานของการเรียนรู้ตามทฤษฎีนี้ คือ ความสัมพันธ์ระหว่างบุคคลตั้งแต่สองคนขึ้นไป แต่การที่บุคคลแต่ละคนจะเป็นอย่างไรนั้นขึ้นกับสังคม ไม่มีใครเป็นอะไรได้ด้วยตนเอง ทุกคนล้วนต้องอาศัยสังคมทั้งนั้น

ในแง่ของการเรียนรู้ ทฤษฎีนี้นำเอาหลักเกณฑ์ของทฤษฎีอื่น ๆ มาใช้เกือบทั้งหมด การตอบสนองต่อผลตอบแทนที่ตนพอใจ การถ่ายทอดความรู้ อัตมโนทัศน์ ความหมายของส่วนรวม ความสำคัญของการจัดระเบียบ และเหตุผล การเข้าใจตนเอง การเลียนแบบ และการรู้จักตน ฯลฯ

ดารา ทีปะปาล (2542 : 113) เรียกทฤษฎีการเรียนรู้จากสังคมว่า การเรียนรู้จากการสังเกต หรือบางครั้งอาจเรียกว่าการเรียนรู้จากการเลียนแบบผู้อื่น เป็นแนวความคิดที่เชื่อว่า คนเราสามารถเรียนรู้ได้จากการสังเกตสิ่งที่เกิดขึ้นกับผู้อื่น หรือเพียงแต่ได้รับการบอกจากผู้อื่น แล้วนำมาปรับรูปแบบของพฤติกรรมของบุคคลเหล่านี้เป็นพฤติกรรมของตนเอง ทฤษฎีนี้มีแนวคิดที่สำคัญ 3 ประการ คือ

1. เรียนรู้จากการสังเกตมองคนเป็นสัญลักษณ์ ซึ่งสามารถมองเห็นล่วงหน้าถึงผลที่จะเกิดขึ้นจากพฤติกรรมของเขา และรู้วิธีที่จะปรับพฤติกรรมให้สอดคล้องกับผลที่คาดว่าจะเกิดขึ้น
2. บุคคลสามารถเรียนรู้จากการเฝ้าดูการกระทำของผู้อื่น และจากการสังเกตผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำเหล่านั้น โดยเน้นที่ความสำคัญของตัวแบบในการถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร
3. บุคคลมีความสามารถที่จะควบคุมกำกับพฤติกรรมของตนเองได้ และจากกระบวนการควบคุมตนเองได้บุคคลจึงสามารถที่จะให้รางวัลหรือลงโทษภายในจิตใจของตนเอง โดยความรู้สึกตำหนิตนเองหรือพอใจในตนเองได้

ความหมายของความพึงพอใจ

ความพึงพอใจ (Satisfaction) มีผู้ให้ความหมายในแต่ละทัศนะ ดังนี้

วิลาวรรณ คุณเจริญ (2544 : 13) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติที่ดีที่เกิดขึ้นเมื่อได้รับผลสำเร็จตามความมุ่งหมายหรือวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้

สาธิต สันตกิจ (2528 : 10) ความพึงพอใจ เป็นผลรวมของความรู้สึกชอบของบุคคลกร อันเกิดมาจากทัศนคติที่มีต่อคุณภาพและสภาพของหน่วยงาน

สมรภูมิ ขวัญคุ้ม (2530 : 9) ความพึงพอใจ หมายถึง ระดับความพอใจที่เป็นผลมาจากทัศนคติและความสนใจของบุคคลที่มีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่ง และทัศนคติและความสนใจดังกล่าวนี้มีผลกระทบต่อนประสิทธิภาพของงาน โดยความพึงพอใจจากการตอบสนองความต้องการของบุคคล แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. ความต้องการภายนอก หรือความต้องการทางกายภาพ
2. ความต้องการภายใน หรือความต้องการทางจิตใจ

แต่ทั้งนี้ความต้องการของคนจะมีการเปลี่ยนแปลงอยู่ตลอดเวลา ขึ้นกับปัจจัยหลายประการ เช่น อายุ เพศ การศึกษา รายได้ ตลอดจนสภาพแวดล้อมต่าง ๆ ฯลฯ

กิตติศักดิ์ มีฤทธิ์ (2545 : 19) ความพึงพอใจ หมายถึง สภาพความต้องการที่ได้รับการตอบสนอง เกิดเป็นความรู้สึกที่ดี ที่ชอบ ประทับใจ ที่มีต่อสิ่งนั้น ๆ โดยเมื่อพอใจสิ่งใดแล้วก็จะแสดงออกทางพฤติกรรม โดยเข้าร่วมกับกิจกรรม อุทิศร่างกาย แรงใจ และสติปัญญาที่กระทำในกิจกรรมนั้น

สุรพล เย็นเจริญ (2543 : 6) ความพึงพอใจ หมายถึง สิ่งที่ทำให้บุคคลเกิดความสบายใจ เมื่อได้ผลสำเร็จตามความมุ่งหมาย

กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 15) ความพึงพอใจ หมายถึง ความรู้สึกที่ดีหรือความประทับใจที่มีต่อการกระทำของบุคคลหรือการทำงานนั้น ๆ

จารุศรี ศิริอังกาฐ (2545 : 8) ความพึงพอใจ เป็นองค์ประกอบด้านความรู้สึกของทัศนคติ ซึ่งไม่จำเป็นต้องแสดงหรืออธิบายเชิงเหตุผลเสมอไป หรือกล่าวได้ว่า ความพึงพอใจเป็นเพียงปฏิกิริยาด้านความรู้สึก (Reactionary Feeling) ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้น (Stimulus) ที่แสดงออกมา (Yield) ในลักษณะของผลลัพธ์สุดท้าย (Final Outcome) ของกระบวนการประเมิน (Evaluative Process) โดยบ่งบอกถึงทิศทางของผลการประเมิน (Direction of Evaluation Result) ว่าเป็นไปในลักษณะทิศทางบวก (Positive Direction) หรือทิศทางลบ (Negative Direction) หรือไม่มีปฏิกิริยา (Non Reaction) ต่อสิ่งเร้าหรือสิ่งกระตุ้นนั้นก็ได้

สุพรรณ รอดบุญธรรม (2538 : 23) ความพึงพอใจในการทำงาน หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติของบุคลากรที่มีต่อคุณภาพและสภาพของงาน เป็นความพึงพอใจซึ่งทำให้บุคลากรปฏิบัติงานด้วยความรักงาน และมีความสุขที่ได้ปฏิบัติงานนั้นจนสำเร็จตามวัตถุประสงค์ขององค์การ และได้รับผลตอบแทนทั้งคนวัตถุ และจิตใจ

อุบลลักษณ์ ไชยชนะ (2543 : 36) ความพึงพอใจในการเรียน หมายถึง ความรู้สึกหรือทัศนคติที่เป็นไปตามความคาดหวัง ที่จะทำให้เกิดความสามารถในการเรียนรู้ได้ดียิ่งขึ้น

จากความหมายของคำว่า ความพึงพอใจในแง่มุมต่าง ๆ ที่กล่าวมาข้างต้น สรุปได้ว่า ความพึงพอใจในการเรียน หมายถึง องค์ประกอบด้านความรู้สึกหรือทัศนคติที่เป็นไปในทางบวก อันเกิดจากความคาดหวังของผู้เรียน และมีผลต่อผลสัมฤทธิ์ในการเรียน

ทฤษฎีความพึงพอใจ

สกินเนอร์ (อุบลลักษณ์ ไชยชนะ 2543 : 36 อ้างอิงจาก Skinner 1971 : 1-63, 96-120) การสร้างความพึงพอใจในการเรียน จงทำให้เด็กเกิดความเชื่อว่า เขาอยู่ในความควบคุมของตัวเอง แม้ว่าผู้ควบคุมที่แท้จริงคือครู ไม่มีวิธีการใดดีไปกว่าการให้เขาได้แสดงความรู้สึกว่าเขามีอิสระเสรีภาพ ด้วยวิธีนี้คนจะมีกำลังใจด้วยตัวเอง ครูควรปล่อยให้เด็กได้ทำเฉพาะในสิ่งที่เขาอยากทำ แต่เขาควรจะทำเฉพาะสิ่งที่ครูต้องการให้เขาทำเท่านั้น

วิโรจน์ สารรัตนะ (2544 : 96) กล่าวว่า กระบวนการจูงใจเป็นสิ่งที่ทำได้ยากและสลับซับซ้อนเนื่องจากเหตุผลต่อไปนี้

- บุคคลแต่ละคนมาความแตกต่างกัน
- พฤติกรรมที่บุคคลแสดงออกมีหลากหลายวิธี แม้จะเป็นความต้องการอันเดียวกัน
- การกระทำของบุคคลไม่คงเส้นคงวา เปลี่ยนแปลงง่าย
- บุคคลมีปฏิกิริยาต่อความล้มเหลวในการตอบสนองความต้องการที่แตกต่างกัน

มาสโลว์ (วิโรจน์ สารรัตนะ 2544 : 99-101 อ้างอิงจาก Hellriegel และ Slocum 1982; Staw 1983; Dunham 1984) ทฤษฎีความต้องการ ซึ่งเชื่อว่า ความต้องการของมนุษย์สามารถจัดลำดับขั้นได้ 5 ขั้น และเมื่อความต้องการใดได้รับการตอบสนองแล้วก็จะไม่จูงใจอีก ซึ่งความต้องการ 5 ขั้นของมาสโลว์ ประกอบด้วย

1. ความต้องการทางกายภาพ
2. ความต้องการความปลอดภัยและความมั่นคง
3. ความเป็นเจ้าของ ความรัก และกิจกรรมทางสังคม
4. การยอมรับนับถือ
5. การบรรลุศักยภาพแห่งตน

มาสโลว์กล่าวว่า ความต้องการในแต่ละลำดับขั้น จะมีความคาบเกี่ยวกันอยู่ หรืออาจเกิดความต้องการหลายลำดับขั้นในเวลาเดียวกัน

เฮอริเบิร์ก (วิโรจน์ สารัตนะ 2544 : 101-104 อ้างอิงจาก Hoy และคณะ 2001; Ubben และคณะ 2001; Owens 2001; Lunenburg 2000) ได้วิจัยและค้นพบว่าสิ่งต่าง ๆ ดังนี้

ปัจจัยคำจูงหรือปัจจัยธำรงรักษา คือ สิ่งที่ทำให้เกิดความไม่พึงพอใจเมื่อขาดหายไปถึงแม้ว่าในขณะที่มีก็ไม่ทำให้เกิดความพึงพอใจเพิ่มขึ้น

ปัจจัยจูงใจ คือ สิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ แต่หากขาดหายไปจะทำให้ไม่มีความพึงพอใจ แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

ทฤษฎีของ Herzberg สามารถตีความได้ 5 แง่มุม คือ

1. ปัจจัยจูงใจทุกตัวต่างร่วมกันส่งผลต่อความพึงพอใจมากกว่าความไม่พึงพอใจ
2. ปัจจัยจูงใจทุกตัวร่วมกันส่งผลต่อความพึงพอใจมากกว่าความไม่พึงพอใจและปัจจัยคำจูงทุกตัวต่างร่วมกันส่งผลต่อความไม่พึงพอใจมากกว่าปัจจัยจูงใจทุกตัวร่วมกัน
3. ปัจจัยจูงใจแต่ละตัวส่งผลต่อความพึงพอใจมากกว่าความไม่พึงพอใจ และในทางกลับกัน ปัจจัยคำจูงแต่ละตัวส่งผลต่อความไม่พึงพอใจมากกว่าความพึงพอใจ
4. ปัจจัยคำจูงแต่ละตัวส่งผลต่อความไม่พึงพอใจมากกว่าปัจจัยจูงใจตัวใด ๆ และในทางกลับกัน ปัจจัยจูงใจแต่ละตัวส่งผลต่อความพึงพอใจมากกว่าปัจจัยคำจูงตัวใด ๆ
5. ปัจจัยจูงใจเท่านั้นที่ส่งผลต่อความพึงพอใจ และมีเฉพาะปัจจัยคำจูงเท่านั้นที่ส่งผลต่อความไม่พึงพอใจ

อัลเดอเฟอ (วิโรจน์ สารัตนะ 2544 : 104-105 อ้างอิงจาก Luthans 1981; Ubben 2001; Hoy และ Miskel 2001; Owens 2000) ได้กำหนดทฤษฎี ERG โดยนำความรู้ของมาสโลว์และ Herzberg มาศึกษาและแบ่งความต้องการของมนุษย์ออกเป็น 3 กลุ่มใหญ่ คือ

1. ความต้องการอยู่รอด
2. ความต้องการความสัมพันธ์
3. ความต้องการก้าวหน้าและเติบโต

เมอเร (ดนัย งามมานะ 2531 : 139 อ้างอิงจาก Murray :) แบ่งความต้องการออกเป็น 2 ประเภทใหญ่ ๆ คือ

1. ความต้องการขั้นปฐมภูมิ หรือความต้องการทางกาย
2. ความต้องการขั้นทุติยภูมิ หรือความต้องการทางจิตใจ

ปราณี คูเจริญไพศาล (2542 : 12-14) กล่าวว่า ธุรกิจไม่ควรตั้งเป้าหมายที่ความพึงพอใจของลูกค้า เพราะลูกค้าแต่ละคนคาดหวังว่าธุรกิจมีหน้าที่ที่จะต้องทำให้ลูกค้าเกิดความพอใจ หากความพอใจเกิดจากการที่สิ่งที่ลูกค้าคาดหวังได้รับการตอบสนองเท่านั้น ลูกค้าจะไม่ชักชวนหรือบอกต่อให้คนอื่นมาซื้อสินค้าที่ร้านนั้น ในทางตรงกันข้ามลูกค้าจะบอกต่อก็คือเมื่อเขามีความกระตือรือร้นและตื่นเต้นที่จะบอกต่อ และความกระตือรือร้นที่จะบอกต่อนั้นจะมาจากการที่เขาได้รับการจากร้านนั้นเกินความคาดหวัง และสิ่งที่เกินความคาดหวังของลูกค้านี้เรียกว่า ส่วนเพิ่มเติม (Augmentation) โดยปกติลูกค้าที่ได้รับความพึงพอใจจะทำการบอกต่อประสบการณ์ที่ดีของตนให้เพื่อนทราบโดยเฉลี่ย 4 คน และอย่างน้อย 4 คนนั้นจะไปที่ร้านค้านั้น

ทฤษฎีความพึงพอใจ ตามทัศนะของ ปราณี คูเจริญไพศาล แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ

1. ทฤษฎีความขัดแย้งทางความรู้ความคิด (Cognitive dissonance theory) เขียนโดย Mr.Festinger เมื่อปี ค.ศ.1957 มีสมมติฐานว่า มนุษย์ต้องการความเป็นระเบียบและความสอดคล้อง (Order and consistency) มนุษย์จะเกิดความเครียดเมื่อมีความขัดแย้งในความเชื่อหรือพฤติกรรมต่าง ๆ และจะพยายามขจัดความเครียดที่เกิดขึ้นด้วยการพยายามลดความไม่สอดคล้องที่เกิดขึ้น ภาวะความขัดแย้งจะ

เกิดขึ้นเมื่อมีความไม่สอดคล้องกันในความเชื่อและพฤติกรรมที่เกิดขึ้น เช่น กรณีที่ผู้บริโภคจะต้องเลือกสินค้าต่าง ๆ ที่มีอยู่ในท้องตลาด ซึ่งต้องเลือกระหว่างสินค้า ก และสินค้า ข ก็จำเป็นต้องยอมรับสิ่งที่ไม่ดีของสินค้าที่ตนเลือก เนื่องจากไม่มีสินค้าใดสมบูรณ์แบบทุกประการ หรือถูกใจผู้บริโภคไปทุกประการ ภาวะที่ต้องสูญเสียสิ่งดี ๆ บางประการไป จะเกิดความไม่พอใจและเกิดความขัดแย้งทางความคิดในตนเองและพยายามลดความรู้สึกที่ไม่ดีเหล่านั้นลง

2. ทฤษฎีความไม่ตรงกัน (The disconfirmation paradigm) กล่าวว่าการสร้างความพึงพอใจให้แก่ลูกค้าควรเป็นเรื่องที่ผู้บริโภคแต่ละบุคคลทำการเปรียบเทียบคุณลักษณะต่าง ๆ ของผลิตภัณฑ์ที่เป็นอยู่จริง (Actual product performance) กับสิ่งที่คาดหวัง (Expectations) เป็นการใชความคาดหวังที่มีอยู่ก่อนการซื้อเป็นเกณฑ์ในการเปรียบเทียบกับสิ่งที่ได้รับ (Actual performance) ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตรงกับสิ่งที่คาดหวังไว้ จะเกิดภาวะการไม่ยืนยัน (Disconfirmation) ถ้าดีกว่าที่คาดไว้ผู้บริโภคจะพอใจ และถ้าด้อยกว่าที่คาดไว้ผู้บริโภคจะไม่พอใจ จากการศึกษา (Swan and Coombs 1976, อ้างใน Sautter 1990) พบว่าแนวคิด 3 ประการที่มีความสัมพันธ์กัน ได้แก่ ความคาดหวัง คุณลักษณะด้านการใช้งาน และความพึงพอใจของลูกค้า โดยสิ่งที่ลูกค้าคาดหวังจะอยู่บนพื้นฐานของประสบการณ์ที่ผ่านมาในอดีต ดังนั้นเมื่อผู้บริโภคมีประสบการณ์ต่างกัันก็จะมีระดับความพึงพอใจที่แตกต่างกัน

กล่าวโดยสรุปได้ว่า ผู้บริโภคไม่ได้ใช้ปัจจัยใดเพียงปัจจัยเดียว แต่ใช้หลายปัจจัยในการพิจารณา และคงไม่มีมาตรฐานใดที่สามารถวัดความพึงพอใจได้ในทุกสถานการณ์ และการที่ผู้บริโภคใช้หลาย ๆ ปัจจัยหลาย ๆ เกณฑ์ในการเปรียบเทียบและพิจารณาว่าพึงพอใจหรือไม่นั้น มักตั้งอยู่บนพื้นฐานของความรู้และประสบการณ์ที่ผู้บริโภคมีเกี่ยวกับสินค้าและบริการในประเภทนั้น ๆ และจากการที่ผู้บริโภคใช้หลาย ๆ มาตรฐาน หลาย ๆ เกณฑ์ในการพิจารณาพร้อม ๆ กัน จึงทำให้ยากต่อการควบคุมมาตรฐานหรือตัวแปรเหล่านั้นได้ครบถ้วนทุกประการ

ส่วนที่ 2 แนวคิดเกี่ยวกับหลักสูตรและการประกันคุณภาพ

ความหมายของหลักสูตร

หลักสูตรมาจากคำในภาษาอังกฤษว่า Curriculum ซึ่งมาจากคำในภาษาละตินว่า Currere แปลว่า “ทางวิ่ง” หรือ “ลู่ที่นักวิ่งวิ่งเข้าสู่เส้นชัย”

ธีราร บัวศรี (2542 : 7) หลักสูตร คือ แผนซึ่งได้ออกแบบจัดทำขึ้นเพื่อแสดงถึงจุดหมาย การจัดเนื้อหากิจกรรมและมวลประสบการณ์ ในแต่ละโปรแกรมการศึกษา เพื่อให้ผู้เรียนมีพัฒนาการในด้านต่าง ๆ ตามจุดหมายที่ได้กำหนดไว้”

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541 : 290) หลักสูตร คือ กระบวนวิชา เนื้อหาวิชา รวมทั้งการวิเคราะห์การสอน และกระบวนการเรียนรู้

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 34) หลักสูตร คือ การจัดกิจกรรมหรือประสบการณ์ให้แก่ผู้เรียน ซึ่งครอบคลุมถึงโครงการสอน แบบเรียน แบบฝึกหัด สื่อการเรียน วิธีการสอน วิธีการจัดกิจกรรม ตลอดจนคู่มือดำเนินงานของครูเพื่อให้เด็กเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม

โดยทั่วไปแล้วหลักสูตรมักประกอบด้วยสิ่งที่เห็นชัดอยู่ 2 ด้าน คือ ด้านจุดหมาย กับด้านเนื้อหา โดยจุดหมายเป็นพฤติกรรมที่ต้องการให้ผู้เรียนบังเกิด ส่วนเนื้อหาคือสื่อที่ทำให้เกิดพฤติกรรมดังกล่าว

วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2544 : 10) หลักสูตร หมายถึง ความรู้และประสบการณ์ที่มหาวิทยาลัยจัดขึ้นตามวัตถุประสงค์ของหลักสูตรที่ประกอบด้วยคำอธิบายโครงสร้างของหลักสูตรและหมวดวิชา โดยได้รับการรับรองมาตรฐานของหลักสูตรจากทบวงมหาวิทยาลัย เพื่อกำหนดรายวิชาต่าง ๆ ให้นักศึกษาได้ศึกษาตามจำนวนหน่วยกิต และปีสำหรับการศึกษาที่กำหนด

ปริญญา ปาลกะวงศ์ ณ อยุธยา (2542 : 5) หลักสูตร คือ เอกสารที่บรรจุแผนงานหรือโครงการและเนื้อหากิจกรรมต่าง ๆ ที่จัดให้แก่ผู้เรียน เพื่อพัฒนาผู้เรียนทั้งด้านความรู้ ทักษะ และพฤติกรรมต่าง ๆ อันพึงปรารถนาของสังคมนั้น ๆ อันจะทำให้ผู้เรียนสามารถดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างเป็นสุข โดยที่แผนงานหรือโครงการนั้น ๆ จะต้องมียุทธศาสตร์ประกอบที่สมบูรณ์ คือ มีจุดมุ่งหมายชัดเจน มีการกำหนดเนื้อหาสาระประสบการณ์ที่มีคุณค่าต่อผู้เรียน มีแนวทางการดำเนินงานที่เป็นระบบ ระเบียบ มีการนำแผนงานและโครงการนั้นไปปฏิบัติในสถาบันการศึกษาจนทำให้ผู้เรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมของผู้เรียนได้

หลักสูตร (Curriculum) เป็นกรอบกว้าง ๆ ซึ่งกำหนดคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ต้องการ กำหนดเนื้อหาประสบการณ์ที่ผู้เรียนควรเรียนรู้ หลักสูตรที่ใช้ในโรงเรียนส่วนใหญ่ อาจแบ่งได้เป็น 2 ระดับ คือ

1. หลักสูตรระดับประเทศ หมายถึง หลักสูตรที่พัฒนาเพื่อให้โรงเรียนทั่วประเทศนำไปใช้ เช่น หลักสูตรประถมศึกษา หลักสูตรมัธยมศึกษา หลักสูตรอาชีวศึกษา ซึ่งโรงเรียนในสังกัดทั่วประเทศนำไปใช้เป็นหลักในการจัดการเรียนการสอน การติดตามและประเมินผลหลักสูตรระดับนี้เป็นการตรวจสอบคุณภาพการศึกษาในภาพรวมโดยยึดจุดมุ่งหมายของหลักสูตรเป็นสำคัญ หลักสูตรระดับนี้ประเมินโดยการสร้างเครื่องมือวัดกลุ่มสมรรถภาพสำคัญ ซึ่งวิเคราะห์มาจากหลักสูตร และนำผลการประเมินเป็นข้อมูลไปปรับปรุงกระบวนการจัดการศึกษาของฝ่ายที่เกี่ยวข้อง โดยทั่วไปแล้วหน่วยงานที่ติดตามและประเมินคุณภาพการศึกษาได้แก่ กรมวิชาการ กรมเจ้าสังกัด/ท้องถิ่นเป็นผู้ดำเนินการ การจัดการศึกษาในภาพรวม โรงเรียนควรจัดให้สอดคล้องตามจุดมุ่งหมายของหลักสูตร หรือเป้าหมายเฉพาะอื่น ๆ ที่โรงเรียนมุ่งเน้น ทั้งนี้อาจใช้ผลการประเมินของหน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อปรับปรุงและพัฒนาการจัดการศึกษาของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพมากขึ้นก็ได้

2. หลักสูตรระดับห้องเรียนเป็นการที่ครูผู้สอนนำหลักสูตรรายวิชามาจัดทำวัตถุประสงค์เฉพาะของรายวิชานั้น ๆ มาจัดกิจกรรมการเรียนการสอนจริงให้เหมาะสมกับนักเรียนที่จะเรียนรู้ การประเมินผลหลักสูตรระดับนี้จะประเมินเป็นรายวิชาโดยครูผู้สอน เป็นการประเมินในระดับการสอน ซึ่งสามารถนำผลมาใช้ทั้งเพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอนและตัดสินผลการเรียน และถือเป็นเรื่องสำคัญสำหรับครูผู้สอนแต่ละคนในการที่จะนำไปใช้พัฒนาหลักสูตรและการเรียนการสอนในห้องเรียน การจัดทำหลักสูตรนี้จึงควรศึกษาให้เข้าใจถึงหลักการและจุดหมายที่ระบุในหลักสูตรเมื่อนำมาใช้จริงในห้องเรียน

องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตร

ธำรง บัวศรี (2542 : 8-9) นิยามของหลักสูตร นอกจากจะชี้ให้เห็นว่ามีสาระสำคัญอะไรและมีความหมายอย่างไรแล้ว ยังชี้ให้เห็นว่าจะต้องมีองค์ประกอบที่สำคัญและจำเป็นอะไรบ้าง หากไม่แล้วผู้ใช้หลักสูตรจะไม่สามารถนำหลักสูตรไปใช้อย่างได้ผล องค์ประกอบที่สำคัญของหลักสูตรมีดังต่อไปนี้

- เป้าประสงค์และนโยบายการศึกษา (Education Goals and Policies) หมายถึง สิ่งที่รัฐต้องการตามแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติในเรื่องที่เกี่ยวกับการศึกษา
- จุดหมายของหลักสูตร (Curriculum Aims) หมายถึง ผลส่วนรวมที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียน หลังจากเรียนจบหลักสูตรไปแล้ว
- รูปแบบและโครงสร้างหลักสูตร (Types and Structures) หมายถึง ลักษณะและแผนผังที่แสดงการแจกแจงวิชาหรือกลุ่มวิชาหรือกลุ่มประสบการณ์

- จุดประสงค์ของวิชา (Subject Objectives) หมายถึง ผลที่ต้องการให้เกิดแก่ผู้เรียนหลังจากที่ได้เรียนวิชานั้นไปแล้ว
- เนื้อหา (Content) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ทักษะและความสามารถในการให้ มี รวมทั้งประสบการณ์ที่ต้องการให้ได้รับ
- จุดประสงค์ของการเรียนรู้ (Instructional Objectives) หมายถึง สิ่งที่ต้องการให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ ได้มีทักษะและความสามารถหลังจากที่ได้เรียนรู้เนื้อหาที่กำหนดไว้
- ยุทธศาสตร์การเรียนการสอน (Instructional Strategies) หมายถึง วิธีการจัดการเรียนการสอนที่เหมาะสมและมีหลักเกณฑ์ เพื่อให้บรรลุตามจุดประสงค์ของการเรียนรู้
- การประเมินผล (Evaluation) หมายถึง การประเมินผลการเรียนรู้เพื่อใช้ในการปรับปรุงการเรียน การสอนและหลักสูตร
- วัสดุหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน (Curriculum Materials and Instructional Media) หมายถึง เอกสารสิ่งพิมพ์ แผ่นฟิล์ม แถบวีดิทัศน์ ฯลฯ และวัสดุอุปกรณ์ต่าง ๆ รวมทั้งอุปกรณ์โสตทัศนศึกษา เทคโนโลยีการศึกษาและอื่น ๆ ที่ช่วยส่งเสริมคุณภาพและประสิทธิภาพการเรียนการสอน

ความสำคัญของหลักสูตร

ธำรง บัวศรี (2542 : 9-10) มีผู้กล่าวว่าถ้าต้องการทราบว่าคุณลักษณะของประเทศไทยมีคุณลักษณะอย่างไร มีศักยภาพในการพัฒนาประเทศมากน้อยเพียงใด ประเทศมีความเป็นประชาธิปไตยหรือไม่ ฯลฯ ให้ดูจากการศึกษาของประเทศนั้น ทั้งนี้เพราะความสามารถในการจัดการศึกษาได้ทั่วถึง ความเสมอภาค ระดับ การศึกษาของประชากรส่วนรวม สัดส่วนและปริมาณของผู้ได้รับการศึกษาสาขาต่าง ๆ ฯลฯ ย่อมสะท้อนถึงความเป็นประชาธิปไตย และชี้ให้เห็นศักยภาพของประชากรของประเทศในด้านต่าง ๆ การที่สามารถจัดการศึกษาได้ทั่วถึงและเสมอภาค โดยเปิดโอกาสและส่งเสริมให้ประชากรทุกเพศทุกวัยได้มีสิทธิในการศึกษาเล่าเรียนทัดเทียมกัน ย่อมแสดงถึงความเป็นประชาธิปไตย ทำนองเดียวกัน สัดส่วนของผู้สำเร็จการศึกษาสาขาต่าง ๆ เช่น วิศวกรรมศาสตร์ สังคมศาสตร์ วิทยาศาสตร์ ศิลปศาสตร์ ฯลฯ ย่อมชี้ให้เห็นศักยภาพในด้านนั้น ๆ ว่ามีอยู่มากน้อยเพียงไร

อย่างไรก็ตามยังผู้กล่าวอีกว่า ถ้าต้องการทราบและรู้ให้ลึกซึ้งลงไปอีก ก็จำเป็นต้องศึกษาหลักสูตร การศึกษาระดับต่าง ๆ ของประเทศนั้น เพราะหลักสูตรจะชี้ชัดลงไปว่า มีการสอนอะไรเน้นอะไร เช่น เน้นใน ด้านภาษา ศิลปกรรม หรือวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี เป็นต้น การเน้นหนักด้านใดก็ตามย่อมแสดงถึงความรู้ และศักยภาพของประชากรในด้านต่าง ๆ คงจำกันได้ว่าเมื่อครั้งที่ประเทศรัสเซียสามารถปล่อยดาวเทียมสปุตนิก (Sputnik) ขึ้นไปโคจรรอบโลกได้เป็นครั้งแรกก่อนประเทศใด ๆ ทั้งหมด ประเทศสหรัฐอเมริกาซึ่งเป็นคู่แข่ง ได้รับปรับการศึกษาของตนโดยปรับปรุงหลักสูตรให้มุ่งเน้นในด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีอย่างเต็มที่ เป็น ผลให้สามารถแข่งขันกับสหภาพโซเวียตได้ในเวลาต่อมา ขณะเดียวกันเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสำคัญ ของหลักสูตรไปในตัวด้วย

จากนิยามข้างต้นเราคงจะเห็นแล้วว่า ถ้าไม่มีหลักสูตร การที่จะให้การศึกษาแก่เยาวชนและประชากร ของชาติย่อมกระทำไม่ได้ ทั้งนี้เป็นเพราะว่าหลักสูตรเป็นเครื่องมือที่ถ่ายทอดเจตนารมณ์หรือเป้าประสงค์ของ การศึกษาของชาติ ลงสู่การปฏิบัติ อาจกล่าวได้ว่าหลักสูตรคือสิ่งที่นำเอาความมุ่งหมายและนโยบายการ ศึกษา ไปแปลงเป็นการกระทำขั้นพื้นฐานในโรงเรียนหรือสถานศึกษา ถ้าจะกล่าวว่าหลักสูตรคือหัวใจของการ ศึกษาก็คงไม่ผิด เพราะถ้าปราศจากหลักสูตรเสียแล้วการศึกษาก็ย่อมดำเนินไปไม่ได้

ในการจัดการศึกษานั้น สิ่งสำคัญประการหนึ่งคือการกำหนดมาตรฐานการเรียนรู้ เพื่อให้แน่ใจว่าเยาวชนแต่ละวัยและแต่ละระดับการศึกษาได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพทัดเทียมกัน กล่าวคือ มีแนวทางที่กำหนดไว้ว่า ควรเรียนรู้วิชาอะไร เนื้อหาสาระมากน้อยแค่ไหน ควรได้รับการฝึกฝนอบรมให้มีทักษะด้านใด และควรมีพัฒนาการในด้านร่างกาย จิตใจ สังคม และปัญญาอย่างไร เมื่อพิจารณาข้อความที่กล่าวมาแล้วจะเห็นได้ว่าปัจจัยสำคัญอันดับแรกที่จะให้ความมั่นใจได้ว่าเยาวชนรวมทั้งผู้เรียนทั้งมวลจะได้รับการศึกษาตามที่มุ่งหวังไว้ก็คือ หลักสูตรนั่นเอง โดยเฉพาะเมื่อมีหลักสูตรเป็นแนวทางในการจัดประสบการณ์แก่ผู้เรียนแล้ว ก็เป็นที่หวังได้ว่าผู้เรียนแต่ละสาขาและแต่ละระดับการศึกษาจะได้รับการศึกษาในแนวเดียวกัน และถึงแม้ว่าในการปฏิบัติผู้เรียนจะได้รับประสบการณ์แตกต่างกันไปบ้าง แต่การเรียนการสอนย่อมจะมุ่งสู่จุดหมายเดียวกัน

การประกันคุณภาพภายใน

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541 : 284) ได้ให้ความหมายของการประกันคุณภาพไว้ว่า หมายถึง การตัดสินคุณภาพด้วยมาตรฐานวิธีการที่เหมาะสม เป็นการกำหนดคุณภาพโดยองค์กรผู้เชี่ยวชาญ ควบคู่กับกระบวนการตรวจสอบ หรือการประเมินผล เพื่อตรวจสอบว่าการปฏิบัติสนองต่อมาตรฐานหรือไม่

วารินทร์ สิ้นสูงสุด (2543 : 5) การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การประเมินผลและการติดตามตรวจสอบคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาของสถานศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถานศึกษานั้นเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

สมจิต พรหมจักษ์ และสุพัชร์ พิบูลย์ (2544 : 5) การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง การติดตามตรวจสอบและตัดสินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาจากภายใน โดยบุคลากรของสถานศึกษาเอง หรือโดยหน่วยงานต้นสังกัดที่มีหน้าที่กำกับดูแลสถานศึกษานั้น

การประกันคุณภาพภายใน หมายถึง กระบวนการบริหารจัดการที่มีการพัฒนาปรับปรุงอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาผู้เรียนให้มีคุณภาพ ซึ่งเป็นการกิจที่สถานศึกษาจะต้องทำอยู่แล้ว ไม่เน้นการสร้างเอกสารแบบวัด หรือแบบประเมินเป็นจำนวนมาก แต่เป็นการประเมินเพื่อพัฒนา โดยเน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2542 กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งมีการประกันคุณภาพภายใน และถือเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหาร ที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง เพื่อพัฒนาคุณภาพให้เป็นไปตามมาตรฐาน

การประกันคุณภาพภายในตามสาระบัญญัติของ พรบ.การศึกษาแห่งชาติ

ความจำเป็นจากการประกันคุณภาพภายในเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา ซึ่งเป็นเรื่องที่มีความสำคัญต่อการปฏิรูปการศึกษาของไทย จึงได้มีสาระบัญญัติใน พรบ.การศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2542 ที่กำหนดให้สถานศึกษาทุกแห่งต้องดำเนินการเกี่ยวกับการประกันคุณภาพภายในไว้ดังนี้

หมวด 6 มาตรา 48 ให้หน่วยงานต้นสังกัดและสถานศึกษาจัดให้มีระบบการประกันคุณภาพภายในสถานศึกษาและให้ถือว่าการประกันคุณภาพภายในเป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการบริหารการศึกษาที่ต้องดำเนินการอย่างต่อเนื่อง โดยมีการจัดทำรายงานประจำปีเสนอต่อหน่วยงานต้นสังกัด หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง และเปิดเผยต่อสาธารณชนเพื่อนำไปสู่การพัฒนาคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาและเพื่อรองรับการประกันคุณภาพภายนอก

สาระบัญญัตินี้กล่าว เป็นสิ่งที่สถานศึกษาทุกแห่งจะต้องนำไปปฏิบัติ เพื่อให้บรรลุเจตนารมณ์ในการพัฒนาคุณภาพของสถานศึกษา ซึ่งจะเป็นการสร้างเชื่อมั่นแก่พ่อแม่และประชาชน ว่าลูกหลานจะได้รับการศึกษาที่มีคุณภาพ

การประกันคุณภาพภายในจะทำให้สถานศึกษามีระบบการบริหารจัดการที่มีประสิทธิภาพ มีการทำงานที่มีเป้าหมายและแผนการดำเนินงานที่ชัดเจนในการดำเนินการตามแผนเพื่อให้เป็นไปตามเป้าหมายนั้น ก็จะต้องมีการประเมินคุณภาพภายในหรือการประเมินตนเอง เพื่อตรวจสอบและพัฒนาปรับปรุงให้เป็นไปตามเป้าหมายอยู่ตลอดเวลา เมื่อพบข้อดีข้อด้อย ก็พยายามปรับปรุงตนเองเพื่อให้ “ดีขึ้น” ซึ่งจะช่วยให้เกิดการพัฒนาปรับปรุงให้ดีขึ้น และทำให้เด็กและเยาวชนไทยเป็นคนดี มีความสามารถ และมีความสุข

แนวคิดเกี่ยวกับระบบการประกันคุณภาพทางการศึกษา

ระบบการประกันคุณภาพทางการศึกษาที่ได้มีการพัฒนากันอยู่ในขณะนี้ มีแนวคิดเพื่อส่งเสริมและเสนอแนวทางเกี่ยวกับการพัฒนาคุณภาพทางการศึกษา โดยมีการดำเนินงาน 3 ขั้นตอน ดังนี้

1. การควบคุมคุณภาพ เป็นการกำหนดมาตรฐานคุณภาพ และการพัฒนาสถานศึกษาให้เข้าสู่มาตรฐาน
2. การตรวจสอบคุณภาพ เป็นการตรวจสอบและติดตามผลการดำเนินงานให้เป็นไปตามมาตรฐานที่กำหนด
3. การประเมินคุณภาพ เป็นการประเมินคุณภาพของสถานศึกษา โดยหน่วยงานที่กำกับดูแลในเขตพื้นที่ และหน่วยงานต้นสังกัดในส่วนกลาง ทั้งยังถือว่าการประเมินภายในเนื่องจากการดำเนินการโดยหน่วยงานที่อยู่ในสายการบริหารของสถานศึกษา ซึ่งจะดำเนินการตรวจเยี่ยมและประเมินสถานศึกษาเป็นระยะ ๆ ตามที่กำหนดโดยหน่วยงานต้นสังกัด เพื่อให้ความช่วยเหลือ และส่งเสริมสนับสนุนให้สถานศึกษา มีการพัฒนาคุณภาพอันเป็นการเตรียมความพร้อมก่อนรับการประเมินภายนอกจากสำนักงานรับรองมาตรฐาน และประเมินคุณภาพการศึกษา ซึ่งเป็นองค์การมหาชน

แนวคิดตามหลักการบริหาร

การประกันคุณภาพภายใน เป็นกระบวนการบริหารจัดการเพื่อให้บรรลุเป้าหมายในการพัฒนาคุณภาพให้เป็นไปตามมาตรฐานที่ต้องการ

หลักการและกระบวนการบริหารดังกล่าว เป็นสิ่งที่ใช้ในการทำงานให้ประสบความสำเร็จ โดยจะต้องมีกระบวนการวางแผน ทำตามแผน ตรวจสอบประเมินผล และพัฒนาปรับปรุงอยู่เสมอ เพื่อให้การทำงานได้ผลและมีคุณภาพดี

ในภาคธุรกิจ อุตสาหกรรม และบริการก็มีการใช้กระบวนการนี้ในการบริหารเพื่อพัฒนาปรับปรุงคุณภาพของสินค้าและบริการตลอดเวลา ทำให้เป็นที่พอใจของลูกค้า สามารถขายสินค้าได้ และมีกำไร

สำหรับการศึกษานั้น ไม่เหมือนธุรกิจ เพราะการศึกษาไม่ได้หวังผลกำไรเป็นตัวเงิน แต่ผลที่ได้เป็นคุณภาพในด้านต่าง ๆ ของคน อย่างไรก็ตาม กระบวนการบริหารเพื่อพัฒนาคุณภาพทางการศึกษาก็สามารถนำแนวคิดและกระบวนการข้างต้นมาใช้ได้ โดยปรับให้เหมาะสมกับกระบวนการพัฒนาการศึกษา ซึ่งเป็นการพัฒนาคน

การที่สถานศึกษาจะจัดการศึกษาให้ดีมีคุณภาพ เพื่อสร้างคนที่มีคุณภาพนั้น ก็ต้องมีการกำหนดเป้าหมายที่ชัดเจน แล้วจึงวางแผนปฏิบัติการให้เหมาะสม ต่อจากนั้นจึงลงมือปฏิบัติ และในระหว่างดำเนินการ ก็จะต้องตรวจสอบว่าตรงกับแผนงานที่กำหนดหรือไม่ ถ้าพบสิ่งใดที่เป็นข้อบกพร่องก็ปรับปรุงแก้ไขได้ในทุกขั้นตอน ซึ่งจะทำให้สถานศึกษาสามารถสร้างชื่อเสียง และพัฒนาคุณภาพได้ตรงตามเป้าหมายที่กำหนดไว้

ดังนั้นการประเมินผลภายในจึงเป็นส่วนหนึ่งของการทำงานปกติ โดยการมีความสัมพันธ์กับขั้นตอนการทำงาน ดังนี้

- 1. การวางแผน (Plan) คือ การวางแผนการทำงานที่จะทำให้บุคลากรภายในสถานศึกษาทำการประเมินตนเอง ในการดำเนินการเพื่อไปสู่เป้าหมายที่กำหนดไว้
- 2. การปฏิบัติ (Do) คือ ขั้นตอนของการนำไปปฏิบัติ และมีการตรวจสอบการทำงานโดยอาจเป็นการประเมินผลอย่างไม่เป็นทางการ
- 3. การประเมินหรือการตรวจสอบการทำงาน (Check) คือ การวางแผนการประเมินภายในอย่างเป็นทางการและเป็นระบบ
- 4. การปรับปรุงแก้ไขการทำงาน (Action) คือ การนำผลการประเมินมาปรับปรุงการดำเนินงานในเรื่องที่ยังดำเนินการไม่เป็นไปตามเป้าหมาย และนำวิธีการแก้ไขไปปฏิบัติจริง ก่อนทำการตรวจสอบประเมินผลอีกครั้ง

มาตรฐานการศึกษา	Plan (P)
ธรรมนูญ : แผน	
จัดการบริหาร	Do (D)
จัดหลักสูตร จัดครู จัดสื่อ จัดผู้เรียน	
จัดดำเนินการเรียนการสอน	
จัดกิจกรรม	Check (C)
ตรวจสอบ	
ปรับปรุงแก้ไข	Action (A)

ภาพประกอบ 2 การประกันคุณภาพการศึกษา

วารินทร์ สิ้นสูงสุด (2543) การประกันคุณภาพการศึกษา : ISO 9000 — ธรรมนูญสถานศึกษา : 17

การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา จึงเป็นกระบวนการที่บุคลากรทุกฝ่ายในสถานศึกษาร่วมกันวางแผน กำหนดเป้าหมายและวิธีการ มอบหมายผู้รับผิดชอบในการทำการประเมินผลภายใน ลงมือทำตามแผนในทุกขั้นตอน มีการบันทึกข้อมูลเพื่อร่วมกันตรวจสอบผลงาน หาจุดเด่น จุดที่ต้องปรับปรุงแล้วร่วมกันปรับปรุงแผนงานนั้น ๆ โดยมุ่งหวังให้มีประสิทธิภาพในการบริหารจัดการสถานศึกษาที่เน้นคุณภาพของผู้เรียนเป็นสำคัญ และเมื่อสถานศึกษามีฐานข้อมูลที่น่าเชื่อถือเป็นจริง ก็จะพร้อมเสมอต่อการตรวจสอบจากหน่วยงานภายนอก

สุวิมล ว่องวาณิช (2543 : 65) ได้อธิบายถึงองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินโรงเรียน โดยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ด้วยกัน คือ องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของต่างประเทศ และมาตรฐานการศึกษาสำหรับประเมินสถานศึกษาของไทย ดังรายละเอียดต่อไปนี้

- 1. องค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของต่างประเทศ หรือเรียกอีกอย่างหนึ่งว่ามาตรฐานการศึกษา ประกอบด้วย องค์ประกอบหรือตัวบ่งชี้ที่ระบุถึงความสำเร็จของการปฏิบัติงานซึ่งมีความแตกต่างกัน ซึ่งความเห็นของ Stufflebeam (1994) กำหนดองค์ประกอบที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของสหรัฐอเมริกาเป็น 4 ประการด้วยกัน คือ การสนองความต้องการของทุกฝ่ายที่เกี่ยวข้องในการพัฒนาผู้เรียน (Educational

needs) ความเท่าเทียมกันในการให้บริการ (Equity) ความเป็นไปได้ของการบริหารจัดการที่เหมาะสม (Feasibility) และอันดับสุดท้ายได้แก่ ความเป็นเลิศเพื่อให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ขั้นสูงสุด (Excellence)

โดยสรุปแล้วองค์ประกอบสำคัญที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของต่างประเทศมี 8 องค์ประกอบหลัก ได้แก่ องค์ประกอบด้านหลักสูตร ด้านสภาพแวดล้อม/บรรยากาศในโรงเรียน ด้านการสนับสนุนการเรียนรู้ ด้านทรัพยากรในการดำเนินงาน ด้านปรัชญาหรือนโยบายของโรงเรียน ด้านการบริหารจัดการ ด้านความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับชุมชน และด้านผลผลิต (ผู้เรียน) ดังตัวอย่างแบบฟอร์มการประเมินดังต่อไปนี้

ตาราง ข องค์ประกอบและตัวบ่งชี้ที่ใช้ในการประเมินโรงเรียนของต่างประเทศ

	องค์ประกอบในการประเมินโรงเรียน	แผนก ก	แผนก ข	แผนก ค	แผนก ง	แผนก จ
1.	หลักสูตร หลักสูตรที่จัดให้ โครงสร้างของหลักสูตร คุณภาพของหลักสูตรรายวิชา คุณภาพของการวางแผนการสอน คุณภาพการเรียนการสอน การประเมินผลการเรียนการสอน / ประเมินนักเรียน ความสัมพันธ์ระหว่างครูนักเรียน กิจกรรมเสริมหลักสูตร การมีส่วนร่วมในหลักสูตร					
2.	สภาพบรรยากาศในโรงเรียน / การแสดงความรับผิดชอบ จำนวนนักเรียนในโรงเรียน จำนวนนักเรียนที่ออกจากโรงเรียน ความก้าวหน้าของนักเรียน การคงอยู่ของโรงเรียน สภาพบรรยากาศในโรงเรียน อัตราการเกิดอุบัติเหตุ / ความปลอดภัย การจัดสิ่งอำนวยความสะดวก					
3.	การสนับสนุนนักเรียน / การเรียนรู้ บริการที่จัดให้นักเรียน การดูแลเอาใจใส่นักเรียน การพัฒนานักเรียนด้านสังคม / นิสัย การพัฒนานักเรียนด้านสุขภาพกาย การพัฒนานักเรียนด้านสุนทรียภาพ การพัฒนานักเรียนด้านพุทธิปัญญา การพัฒนานักเรียนด้านคุณธรรม การแนะแนวอาชีพ / กิจกรรมแนะแนว					

	การจัดชั้นหรือจัดกลุ่มนักเรียนตามความสามารถ และความต้องการของผู้เรียน					
4.	ทรัพยากรในการดำเนินงาน งบประมาณ การจัดหาทรัพยากรเพียงพอ					
5.	ปรัชญาของโรงเรียน / นโยบาย นโยบายความเท่าเทียมกัน / ความยุติธรรม					
6.	การบริหารจัดการ การจัดองค์กรโครงสร้างการบริหาร คุณภาพของระบบการบริหารจัดการ ระบบการจัดเก็บข้อมูล สุขภาพของบุคลากร ขวัญกำลังใจของบุคลากร ความพอใจในการทำงาน คุณภาพชีวิต การพัฒนาบุคลากร / การพัฒนาวิชาชีพ คุณวุฒิและประสบการณ์ของครู ลักษณะของครูอาจารย์ ปริมาณครูอาจารย์เหมาะสม ครูอาจารย์ทำงานเป็นทีม ภาวะผู้นำของผู้บริหาร การสร้างบรรยากาศที่มีระเบียบ / วินัยปลอดภัย					
7.	ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับผู้ปกครองชุมชน การสื่อสาร / รายงานความก้าวหน้าถึงผู้ปกครอง การแลกเปลี่ยนประสบการณ์ร่วมกันระหว่างครู ความสัมพันธ์ระหว่างโรงเรียนกับคณะกรรมการการศึกษา การมีส่วนร่วมของผู้ปกครอง					
8.	ผลผลิต / นักเรียน ผลการเรียนรู้ / ผลสัมฤทธิ์ คุณภาพของการเรียนรู้ ขวัญกำลังใจของนักเรียน ลักษณะของนักเรียน					

2. มาตรฐานการศึกษา ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐานสำหรับประเมินสถานศึกษาของไทย

ประเทศไทยได้มีการจัดทำมาตรฐานการศึกษาเพื่อใช้เป็นหลักเทียบเคียงในการประเมินคุณภาพการจัดการในปี พ.ศ. 2541 ในการจัดทำมาตรฐานการศึกษาแห่งชาตินั้น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติได้มีการจัดการศึกษาในการระดมความคิดจากบุคคลที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาทุกฝ่าย ผลการศึกษาปรากฏว่าได้มาตรฐานการศึกษาจำนวนทั้งสิ้น 27 มาตรฐาน ซึ่งจำแนกได้เป็น 3 ด้าน คือ มาตรฐานด้านผู้เรียน ด้านกระบวนการ และด้านปัจจัย และต่อมาได้มีการปรับร่างมาตรฐานการศึกษาโดยปรับลดตัวบ่งชี้จาก 113 ตัว เหลือเพียง 91 ตัว แต่จำนวนมาตรฐานยังคงเท่าเดิมคือ 27 มาตรฐาน โดยมาตรฐานการศึกษาและตัวบ่งชี้ผ่านการอนุมัติจากคณะรัฐมนตรีในปี พ.ศ. 2543 มีการเรียกมาตรฐานการศึกษานี้ว่า “มาตรฐานการศึกษาเพื่อการประเมินคุณภาพภายนอก : ระดับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่รวมสถานศึกษาระดับอุดมศึกษา มาตรฐานการศึกษานี้เป็นตัวบ่งชี้ผลการปฏิบัติงานที่สำคัญ (Key Performance Indicators) ที่จะนำไปใช้ในการตรวจสอบสถานศึกษาโดยคณะกรรมการประเมินภายนอก

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541 : 126) ได้กล่าวถึงคุณสมบัติโรงเรียนที่มีประสิทธิผลไว้ 9 ข้อ ด้วยกันคือ

1. ยึดนักเรียนเป็นศูนย์กลาง
2. มีโปรแกรมทางวิชาการให้เลือกมากมาย
3. มีการเรียนการสอนที่ส่งเสริมการเรียนรู้ของนักเรียน
4. มีบรรยากาศในเชิงบวก
5. ส่งเสริมการมีปฏิสัมพันธ์ระหว่างผู้ร่วมงาน
6. มีการพัฒนาบุคลากรอย่างกว้างขวาง
7. ใช้ความเป็นผู้นำร่วมกัน
8. สนับสนุนการแก้ปัญหาอย่างสร้างสรรค์
9. เกี่ยวข้องกับพ่อแม่ของนักเรียนและชุมชน

นอกจากคุณสมบัติของโรงเรียนที่มีประสิทธิผล 9 ข้อ ตามที่กล่าวมาแล้ว องค์การเพื่อความร่วมมือทางเศรษฐกิจและการพัฒนา ยังได้กำหนดคุณสมบัติของโรงเรียนที่มีบทบาทสำคัญต่อการทำให้ผู้จบการศึกษา มีลักษณะที่พึงประสงค์ คือ

1. มีความมุ่งมั่นต่อบรรทัดฐานและเป้าหมายที่กำหนดไว้ร่วมกัน
2. ร่วมมือกันวางแผน ตัดสินใจร่วมกัน และการทำงานของครูอาจารย์อยู่ในกรอบของการทดลอง และการประเมินผล
3. มีความเป็นผู้นำในการริเริ่มและการปรับปรุงสิ่งต่าง ๆ ให้ดีขึ้น
4. ความต่อเนื่องของครูอาจารย์
5. กำหนดยุทธวิธีพัฒนาครูอาจารย์อย่างต่อเนื่อง
6. ทำงานตามที่วางแผนไว้ด้วยความรอบคอบ
7. ผู้ปกครองเข้ามามีส่วนร่วมและให้การสนับสนุนอย่างจริงจัง
8. แสวงหาและยอมรับค่านิยมของโรงเรียนมากกว่าค่านิยมส่วนบุคคล
9. ใช้เวลาเพื่อการเรียนรู้อย่างเต็มที่
10. ได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจังและด้วยความรับผิดชอบจากผู้อำนวยการทางการ

ส่วนที่ 3 แนวคิดเกี่ยวกับการวัดและประเมินผล

ความหมายของการวัดและการประเมินผล

บุญธรรม กิจปรีดาบริสุทธิ์ (2535 : 25) การวัดและการประเมินผล เป็นการวัดและประเมินผลเกี่ยวกับผลสัมฤทธิ์ (Achievement) และความถนัด (Aptitude) ของบุคคล

ภัทรา นิคมานนท์ (2540 : 10) การวัดผล และการประเมินผล คือ การนำข้อมูลที่รวบรวมได้จากการวัดผลมาตัดสินใจโดยใช้เกณฑ์หรือกลุ่มหรือดุลยพินิจ ประกอบการตัดสินใจ

ธำรง บัวศรี (2542 : 256) การวัดผล หมายถึง การวัดคุณสมบัติของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง ซึ่งอาจเป็นการวัดในด้านปริมาณ หรือคุณภาพก็ได้ และการประเมินผล หมายถึง กระบวนการในการรวบรวมข้อมูลต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ในการประเมินค่าและตัดสินใจ

จรรยา สุวรรณทัต (2540 : 11) การวัด (measurement) หมายถึง กระบวนการกำหนดค่าเป็นตัวเลขให้แก่สิ่งต่าง ๆ อย่างมีกฎเกณฑ์ สิ่งต่าง ๆ ที่ต้องการวัดหรือกำหนด ค่าตัวเลขอาจเป็น อุณหภูมิ น้ำหนัก ส่วนสูง เซวณปัญญา สมรรถภาพด้านต่าง ๆ ของบุคคล การประเมิน หมายถึง กระบวนการตัดสินคุณค่าของสิ่งต่าง ๆ โดยการเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานการประเมินจึงเป็นเรื่องเกี่ยวกับ “คุณค่า” ของสิ่งต่าง ๆ

ประโยชน์ของการวัดและการประเมินผล

การวัดและการประเมินผลถูกกำหนดขึ้นเพื่อประโยชน์ในการเก็บรวบรวมข้อมูลที่ทำให้รู้ปริมาณของคุณลักษณะต่าง ๆ ที่ไม่ใช้การคาดเดา ซึ่งมีความผิดพลาดสูง ประโยชน์ที่ได้รับจากการวัดและประเมินผลจะทำให้ทราบว่า การเรียนการสอนที่กำหนดหลักสูตรและครูวางแผนไว้นั้น สามารถสัมฤทธิ์ผลตรงกับความต้องการมากน้อยเพียงใด ผู้เรียนคนใดมีระดับสติปัญญาดี หรือคนใดมีสติปัญญาดำกว่า อันจะทำให้ครูต้องหาทางแก้ปัญหาในการเรียนการสอนอย่างไร

ประเภทและเครื่องมือวัดผลการเรียนรู้

การวัดผลการเรียนรู้มีเครื่องมือที่ใช้หลายประเภท ดังนี้

1. แบบสอบ (Test)

เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งที่นิยมใช้กันมากที่สุดในการวัดผล โดยเฉพาะการวัดผลการเรียนรู้ด้านพุทธิพิสัย แบบสอบที่ใช้กันทั่วไปในปัจจุบันมักมีรูปแบบการใช้อย่างเป็นทางการ มีกระบวนการที่เป็นมาตรฐานการใช้อย่างเป็นทางการ มีกระบวนการที่เป็นมาตรฐานมีการประกาศให้ผู้เรียนรู้ตัวล่วงหน้าถึงจุดประสงค์และเนื้อหาของการสอบ รวมทั้งวันเวลาและสถานที่สอบ

ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ (2539 : 21) การทดสอบเป็นการสร้างชุดคำถามอย่างเป็นระบบซึ่งประกอบด้วย เนื้อหา วิธีดำเนินการสอบ การให้คะแนน

การจำแนกประเภทของแบบสอบได้หลายลักษณะ ขึ้นอยู่กับความต้องการใช้ประโยชน์ ปรัชญา และเกณฑ์ที่ผู้พัฒนาแบบสอบใช้ในการพิจารณา ซึ่งพอสรุปลักษณะการจำแนกที่สำคัญ ๆ ได้ ดังนี้

- 1.1. จำแนกตามผู้พัฒนาแบบสอบ
- 1.2. จำแนกตามมิติของการเรียนรู้
- 1.3. จำแนกตามคุณสมบัติของสิ่งที่วัด
- 1.4. จำแนกตามรูปแบบการตอบ
- 1.5. จำแนกตามการแปลความหมายคะแนน

สวัสดี ประทุมราช (2531 : 58-64) จำแนกข้อสอบตามรูปแบบการตอบ ได้ดังนี้

- แบบอัตนัยไม่จำกัดคำตอบ เป็นแบบทดสอบที่มีเสรีภาพในการจัดเรียงเรียงข้อมูลสูง เกณฑ์การให้คะแนนไม่มีมาตรฐานชัดเจน ทำให้ความน่าเชื่อถือของคะแนนต่ำ
- แบบอัตนัยจำกัดคำตอบ เป็นแบบทดสอบที่จำกัดการเรียงเรียงคำตอบ และความยาวของคำตอบ เกณฑ์การให้คะแนนไม่มีมาตรฐานชัดเจน ทำให้ความน่าเชื่อถือของคะแนนต่ำ
- แบบถูกผิด เป็นการทดสอบที่ครอบคลุมความจริง หลักการ กฎ การนำไปใช้ และการตีความ เกณฑ์การให้คะแนนชัดเจน แต่อาจมีการเดาคำตอบได้ ทำให้ความน่าเชื่อถือของคะแนนต่ำ
- แบบจับคู่ ใช้กับเรื่องของความจำและความจริงมากเกินไป สร้างง่าย มีโอกาสเดาได้น้อย แต่ประเมินความเข้าใจและความสามารถในการจำแนกได้น้อย
- แบบเลือกตอบ เป็นข้อสอบที่นิยมใช้กันมากที่สุดในปัจจุบัน เพราะการตรวจให้คะแนนคงที่ และสามารถออกแบบการทดสอบได้หลากหลาย แต่หากผู้ออกข้อสอบไม่รอบคอบ อาจทำให้ผู้ตอบไม่ต้องใช้ความสามารถก็สามารถตอบได้

การออกข้อสอบแบบเลือกตอบ มีหลายชนิดด้วยกัน คือ ชนิดให้หาคำตอบที่ถูกต้อง ชนิดให้หาคำตอบที่ดีที่สุด ชนิดให้เติมความให้ครบ ชนิดคำถามเป็นรูปปฏิเสธ ชนิดใช้อักษรย่อในตัวเลือก เป็นต้น

นอกจากนี้คำถามก็มีหลายรูปแบบเช่นกัน เช่น การใช้คำถามในแบบรูปภาพ การใช้คำถามแบบในรูปบทความ เป็นต้น

2. การสังเกต

เนื่องจากการวัดผลการเรียนรู้ มีผลการเรียนรู้หลายอย่างที่ไม่สามารถวัดโดยตรงด้วยแบบสอบ ต้องอาศัยการสังเกตพฤติกรรมเข้าช่วย เช่น ความสนใจ นิสัยการเรียน ความขบขัน ทักษะการปฏิบัติงาน การปรับตัว เป็นต้น สำหรับเครื่องมือที่สำคัญที่สามารถนำมาใช้สำหรับการสังเกต มีดังนี้

2.1 แบบตรวจสอบรายการ ประกอบด้วยรายการของขั้นตอนหรือกระบวนการที่แสดงถึงองค์ประกอบต่าง ๆ ของผลการเรียนรู้ที่เกิดขึ้น

2.2 มาตรฐานค่า เป็นเครื่องมือที่ประกอบด้วยรายการคุณลักษณะของผลลัพธ์หรือผลการเรียนรู้สำหรับนำมาตัดสินเป็นปริมาณตามมาตราที่กำหนด

2.3 การจดบันทึก เป็นการเขียนที่สั้น กระชับ และเป็นปรนัยเกี่ยวกับเหตุการณ์ต่าง ๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่งเกี่ยวกับบุคคลและปฏิสัมพันธ์ระหว่างบุคคลกับสิ่งแวดล้อม

ลักษณะของผู้สังเกต ควรมีลักษณะดังนี้

1. มีความตั้งใจ
2. มีประสาทสัมผัสดี
3. มีการรับรู้ดี

โดยการสังเกต จะต้องกำหนดสิ่งที่จะสังเกต สังเกตด้วยความพินิจพิเคราะห์ ขจัดความลำเอียงส่วนตัว และในเวลาที่ทำการสังเกตจะต้องมีเครื่องมือช่วยบันทึกความจำ

3. การสัมภาษณ์ เป็นเครื่องมือหนึ่งที่ใช้ในกรณีที่ใช้แบบทดสอบ หรือการสังเกตแล้วไม่สามารถวัดผลได้ การสัมภาษณ์เป็นการสนทนาโต้ตอบระหว่างผู้สัมภาษณ์กับผู้ถูกสัมภาษณ์โดยมีการกำหนดความประสงค์ไว้ล่วงหน้า การสัมภาษณ์สามารถกระทำได้ทั้งแบบมีโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบมาตรฐาน (Structured interview) ซึ่งมีการเตรียมลำดับของคำถามไว้ล่วงหน้า มีการวางแผนอย่างดี เตรียมตัว

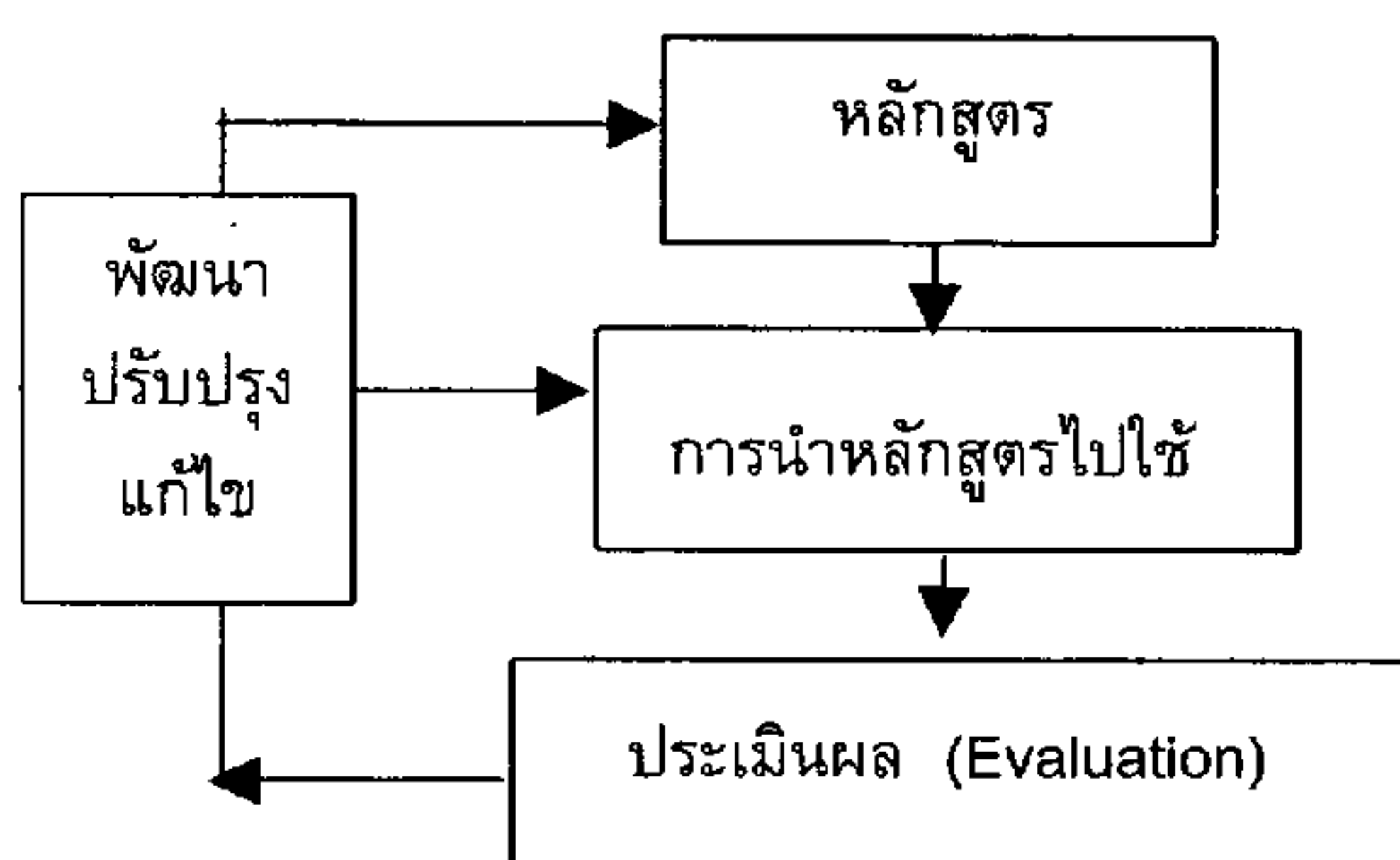
เตรียมอุปกรณ์เครื่องมืออย่างดี รวมทั้งควรมีแบบตรวจสอบรายการ (Checklist) เพื่อความสะดวกในการสัมภาษณ์ หรือแบบไม่มีโครงสร้าง หรือการสัมภาษณ์แบบไม่มาตรฐาน (Unstructured interview) ซึ่งมีการกำหนดแนวทางสัมภาษณ์แต่ไม่ได้เตรียมคำถามไว้ล่วงหน้า ผู้ที่สัมภาษณ์จะเปิดโอกาสให้ผู้ถูกสัมภาษณ์ได้แสดงออกโดยไม่ถูกบังคับ หรืออาจเรียกว่าการสัมภาษณ์แบบปลายเปิด

ผู้สอนสามารถนำการสัมภาษณ์มาใช้เป็นเครื่องมืออย่างหนึ่งสำหรับการวัดผลการเรียนรู้ด้านต่าง ๆ ของผู้เรียนได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการสัมภาษณ์สามารถใช้เป็นเครื่องมือสำหรับเก็บรวบรวมข้อมูลเพิ่มเติมหรือเสริมข้อมูลที่เก็บรวบรวมได้จากแบบสอบถามและการสังเกตได้เป็นอย่างดี ซึ่งจะทำให้ข้อมูลผลการเรียนรู้ของผู้เรียนมีความสมบูรณ์ยิ่งขึ้น อันเป็นพื้นฐานสำคัญสำหรับการประเมินผลการเรียนรู้ของผู้เรียนได้อย่างเหมาะสมและยุติธรรม .

4. แบบสอบถาม (Questionnaire) เป็นเครื่องมือการวัดผลที่คล้ายกับแบบทดสอบ แต่ต่างกันที่การแสดงความคิดเห็นในแบบสอบถามไม่มีถูกหรือผิด การสร้างแบบสอบถามให้ตีความการทดลองดูให้ดีว่ามีความเที่ยงตรง หรือมีความเชื่อมั่นได้เพียงใด

ความสัมพันธ์ระหว่างหลักสูตรการสอนและการประเมินผล

การจัดการเรียนการสอน จำเป็นต้องศึกษาหลักสูตรเป็นอันดับแรก ทั้งนี้เพราะหลักสูตรเป็นกรอบหรือแนวทางที่บอกให้ทราบว่าสอนอะไร หรือควรจัดโอกาสการเรียนรู้ให้กับผู้เรียนในลักษณะใด หลักสูตรส่วนมากจะบอกถึงวัตถุประสงค์และจุดหมายตลอดจนลักษณะของเนื้อหา กิจกรรม การวัดและประเมินผล จึงเป็นกิจกรรมสำคัญที่จะนำไปใช้ เพื่อบ่งบอกถึงระดับความมากน้อยของผลสำเร็จในการจัดการเรียนการสอน ดังนั้น หลักสูตร จุดหมาย กิจกรรมการเรียนการสอน การวัดและการประเมินผลจึงมีความสัมพันธ์ต่อเนื่องกันในวงจรของการจัดการศึกษา ดังนี้

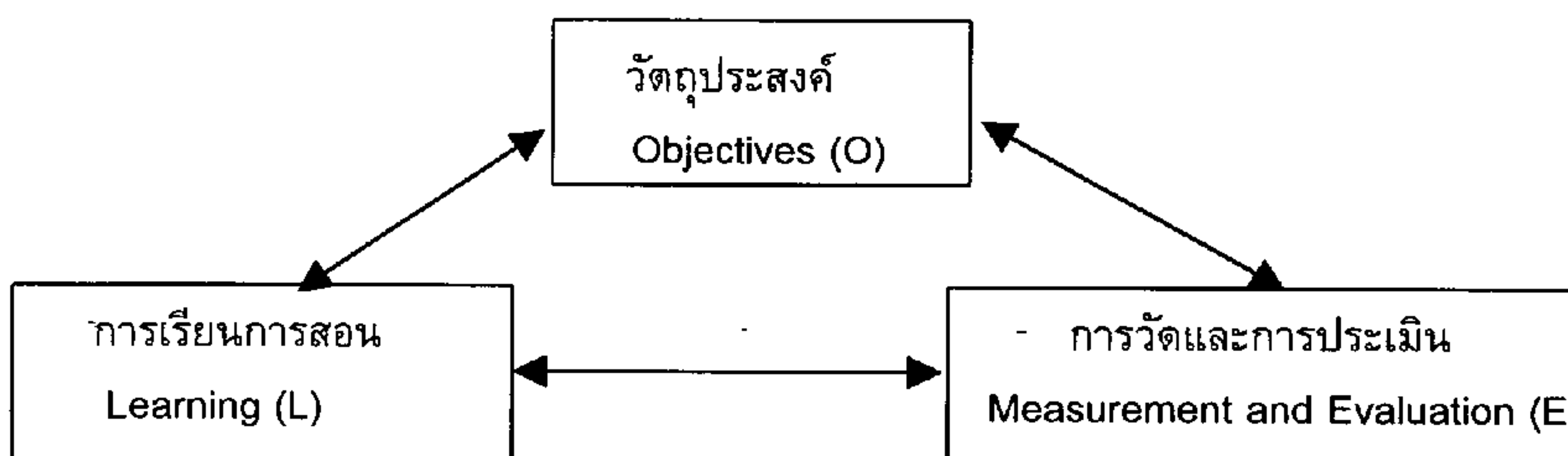

ภาพประกอบ 3 ระบบหลักสูตร

สุวัฒนา อุทัยรัตน์ (2542) วิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ : 5

การวัดและประเมินผล (Measurement and Evaluation) เป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการเรียนการสอน แต่ต้องมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกับการเรียนการสอน กล่าวคือการวัดผลต้องวัดจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และวัดในสิ่งที่ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลจากการวัดจะให้ข้อมูลแก่ผู้สอนและบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนการสอน และเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์เพียงใด ในขณะเดียวกัน วัตถุประสงค์และกิจกรรมการเรียนการสอนก็เป็นสิ่งที่กำหนด

รูปแบบของการวัดให้เหมาะสมด้วย องค์ประกอบทั้ง 3 ซึ่งมีความสัมพันธ์กันสามารถเขียนเป็นวงจรความสัมพันธ์ได้ดังนี้

ภาพประกอบ 4 วงจรความสัมพันธ์

เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี (2542) การประเมินโครงการ แนวคิดและแนวปฏิบัติ : 31

ลักษณะของการวัดทางการศึกษา

การวัดคุณลักษณะต่าง ๆ ทางการศึกษา มีลักษณะทั่วไปดังนี้

1. การวัดทางการศึกษาเป็นการวัดทางอ้อม เนื่องจากการวัดทางการศึกษามีลักษณะเป็นการวัดสิ่งที่เป็นนามธรรม จับต้องไม่ได้ นอกจากนี้คนอยู่ในสภาพของสังคมที่มีการเปลี่ยนแปลงได้ง่ายและมีความซับซ้อน การวัดความสามารถจึงไม่สามารถวัดได้โดยตรง เช่น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน การวัดทัศนคติต่อวิชาชีพ การวัดความถนัด หรือการวัดความสนใจ เป็นต้น เครื่องมือที่จะใช้นำไปวัดจะต้องสร้างขึ้นโดยกำหนดหรือสมมติช่วงให้เท่านั้น และไม่สามารถกำหนดค่าศูนย์ที่แท้จริงให้กับคุณลักษณะนั้น หรือกล่าวได้ว่าไม่มีศูนย์แท้และไม่สามารถกำหนดตำแหน่งที่ชัดเจนตายตัวให้กับคุณลักษณะนั้น ๆ ได้ การกำหนดกรอบหรือโครงสร้างให้กับสิ่งที่วัดซึ่งต้องมีหลักการหรือทฤษฎีรองรับจึงเป็นความพยายามในการสร้างความตรงให้กับการวัด แต่ในสภาพความเป็นจริงไม่มีใครบอกได้ว่าปริมาณหรือขอบข่ายที่แท้จริงของสิ่งนั้น ๆ อยู่ที่ไหน เช่น การวัดความสามารถในการอ่าน เราไม่สามารถบอกได้ว่าประชากรมีความสามารถในการอ่านที่แท้จริงเท่าไร การกำหนดกรอบเนื้อหาหรือความสามารถเป็นการกำหนดเพื่อสอบวัดและใช้เพื่ออ้างในการอธิบายความสามารถของผู้สอบตามกรอบดังกล่าวซึ่งเป็นการวัดทางอ้อม

2. การวัดโดยสุ่มตัวอย่างคุณลักษณะที่ต้องการวัด ซึ่งอาจทำได้ไม่สมบูรณ์ เนื่องจากเป็นนามธรรม วิธีการจึงแตกต่างจากการวัดทางกายภาพและอาจไม่สมบูรณ์เนื่องจากข้อจำกัดในการวัดและความไม่ชัดเจนเหมือนการวัดทางกายภาพ เช่น การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แม้จะกำหนดขอบข่ายเนื้อหาและจุดประสงค์การเรียนรู้ไว้ชัดเจน แต่การใช้คำถามเพื่อวัดความรู้ทั้งหมดย่อมทำไม่ได้ เพราะมีคำถามมากจนไม่สามารถถามได้ในเวลาจำกัด จึงต้องสุ่มตัวอย่างคำถามบางส่วนจากคำถามจำนวนมาก ทำให้การวัดไม่สมบูรณ์ อย่างไรก็ตามเพื่อให้การวัดมีความหมายอย่างแท้จริง ผู้ออกข้อสอบควรสุ่มตัวอย่างคำถามที่เป็นตัวแทนความรู้หรือตัวแทนสิ่งที่ต้องการวัด เพื่อสามารถนำไปอ้างอิงถึงประชากรความรู้หรือคุณลักษณะที่ต้องการวัดได้

3. คะแนนที่ได้จากการวัดมักมีความคลาดเคลื่อน ประกอบด้วยสิ่งที่เป็นคะแนนหรือความสามารถที่แท้จริงและส่วนที่เป็นความคลาดเคลื่อน ถ้าการวัดในครั้งนั้นมีความคลาดเคลื่อนน้อย คะแนนจากการวัดจะใกล้เคียงกับความสามารถแท้จริง

4. ผลของการวัดจะมีความหมายเมื่ออยู่ในรูปของความสัมพันธ์หรือเปรียบเทียบ ตัวอย่างเช่น ถ้าสมศักดิ์ สอบวิชาภาษาอังกฤษได้ 50 คะแนน ผลการสอบจะยังไม่มีมีความหมาย แต่ถ้านำผลไปเปรียบเทียบกับ

กลุ่มหรือเกณฑ์ จะทำให้มีความหมาย กล่าวคือ คะแนน 50 ถ้าเปรียบเทียบกับกลุ่มเป็นคะแนนสูงสุดในกลุ่มนั้น หมายความว่า สมศักดิ์ เรียนอังกฤษเก่งที่สุดในห้อง แต่ถ้าเปรียบเทียบกับกลุ่มเป็นอันดับท้าย หมายความว่า สมศักดิ์ เรียนอ่อนที่สุดในห้อง หรือถ้านำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์ไว้ 40 คะแนน จะกล่าวได้ว่า สมศักดิ์สอบผ่านเกณฑ์

หลักการวัดผล

การดำเนินการวัดผลควรคำนึงถึงหลักการต่อไปนี้

1. วัดให้ตรงจุดประสงค์ สิ่งสำคัญที่ต้องคำนึงถึงในการวัดผลแต่ละครั้งคือวัตถุประสงค์การวัดต้องตรงวัตถุประสงค์ หรือสิ่งที่ต้องการวัด หากการวัดไม่ตรงวัตถุประสงค์จะไม่สามารถสื่อความหมายเกี่ยวกับปริมาณหรือขนาดของสิ่งที่วัดได้ สาเหตุที่ทำให้การวัดไม่ตรงวัตถุประสงค์อาจเนื่องจาก

ผู้วัดไม่รู้จักคุณลักษณะของสิ่งที่วัด จึงไม่รู้ว่าจะวัดอะไร เนื่องจากการวัดทางการศึกษามีลักษณะที่เป็นนามธรรม ซึ่งถ้าผู้วัดไม่ศึกษาคุณลักษณะของสิ่งที่วัดให้ชัดเจนก็จะไม่เข้าใจคุณลักษณะหรือกรอบของสิ่งนั้นและทำให้เข้าใจผิดพลาด เช่น กำหนดขอบข่ายของสิ่งที่วัดผิด หรือเข้าใจคุณลักษณะบางอย่างได้ไม่ถูกต้อง

ใช้เครื่องมือวัดไม่ถูกต้อง ลักษณะของสิ่งที่ต้องการวัด ซึ่งเป็นนามธรรม มีความแตกต่างกัน การใช้เครื่องมือวัดจะต้องเหมาะสม และตรงกับสิ่งที่วัด เช่น การใช้คำถามเพื่อวัดความสามารถในการอ่านของนักเรียนระดับชั้น ป.4 และ ม.1 ระดับความยากง่ายของคำถามอาจต้องแตกต่างกันตามระดับชั้น หรือคำถามเพื่อวัดความรู้สึกบางประการในกลุ่มตัวอย่างที่ต่างกัน คำถามอาจแตกต่างกัน เพื่อที่จะได้ความรู้สึกที่แท้จริงของกลุ่ม ในบางครั้ง แม้เครื่องมือวัดจะตรงจุดประสงค์ เป็นเครื่องมือที่มีคุณภาพ แต่ถ้าผู้ใช้นำเครื่องมือไปใช้ไม่ถูกวิธี ใช้ผิดกลุ่มผิดระดับหรือขาดความยุติธรรมมีการแนะนำคำตอบด้วยวิธีใดวิธีหนึ่ง ทำให้เกิดความคลาดเคลื่อนล่าเอียงไปจากความเป็นจริง ทำให้การวัดขาดความตรง ผู้ใช้เครื่องมือจึงควรระวังในเรื่องดังกล่าว

วัดได้ไม่ครบถ้วน การวัดไม่ครบถ้วนอาจเกิดจากเครื่องมือที่ใช้วัดไม่ดี การวัดไม่ครอบคลุมหรือไม่เป็นตัวแทนของคุณลักษณะที่ต้องการวัด ทำให้วัดได้เพียงบางส่วน ผลจากการวัดจึงสรุปแน่นอนไม่ได้

2. ใช้เครื่องมือที่มีคุณภาพ เครื่องมือวัดผลไม่ว่าจะเป็นแบบใดก็ตาม ต้องมีคุณภาพ กล่าวคือ วัดได้เที่ยงหรือมีความเที่ยง (Reliability) สูง วัดได้ครบถ้วนมีความตรง (Validity) กับวัตถุประสงค์หรือสิ่งที่ต้องการวัด เครื่องมือที่ใช้วัดมีความเป็นปรนัย (Objectivity) การใช้ภาษาชัดเจน ไม่กำกวม ผู้อ่าน ๑ แล้วเข้าใจตรงกัน มีระบบการให้คะแนนที่เที่ยงธรรม เมื่อเครื่องมือดี มีคุณภาพ ในเวลาที่จะนำไปใช้ต้องนำไปใช้ให้ถูกวิธีเหมาะสมกับกลุ่มและจุดประสงค์ในการใช้เครื่องมือ นั้น ๆ และเลือกใช้เครื่องมือที่เหมาะสม มีคุณภาพ ควรทำความเข้าใจความคุ้นเคยกับเครื่องมือก่อนนำไปใช้

3. แปลผลได้ถูกต้อง ผลจากการวัดทางการศึกษาส่วนมากจะเป็นคะแนนหรือระดับคะแนน ซึ่งถ้าใช้เครื่องมือวัดที่ดีและคะแนนที่ได้เป็นตัวแทนประชากรของสิ่งที่ต้องการวัด คะแนนจะมีความตรงและจะมีความหมายเมื่อนำไปใช้เปรียบเทียบกับกลุ่มหรือเกณฑ์ ดังนั้นการแปลผลให้มีความหมายถูกต้องควรต้องพิจารณาเกณฑ์หรือกลุ่มที่นำมาเปรียบเทียบ รวมทั้งต้องคำนึงถึงคุณลักษณะที่เป็นตัวแทนที่จะอ้างถึงด้วย ไม่แปลผลนอกกรอบของความเป็นตัวแทนนั้น ๆ

4. ใช้ผลการวัดให้คุ้มค่า ถ้าเครื่องมือวัดมีคุณภาพ ผลจากการวัดอาจเป็นดัชนีบอกความสามารถของผู้สอบ ในขณะที่เดียวกันหากใช้ข้อมูลเป็น จะสามารถเป็นเครื่องมือบอกจุดเด่น-ด้อยของผู้สอบ และสามารถนำผลนี้เพื่อพัฒนาจุดเด่นของผู้ได้รับการทดสอบหรือแก้ไขข้อบกพร่องในส่วนที่ยังด้อย เพื่อให้ผลสุดท้ายของการจัดการศึกษามีประสิทธิภาพตรงตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้ ผลจากการวัดควรให้ข้อมูลของผู้

เรียนเกี่ยวกับระดับความสามารถโดยภาพรวม ความสามารถเด่น-ด้อย ในบางจุด ความเจริญงอกงามหรือความก้าวหน้าของผู้เรียนและสามารถใช้ผลการสอบเพื่อบอกถึงคุณภาพของเครื่องมือ

วัตถุประสงค์ของการวัดผลการศึกษา

การวัดผลการศึกษาแต่ละครั้งอาจมีวัตถุประสงค์ในการสอบวัดต่างกัน และอาจนำไปใช้ประโยชน์ในแง่ต่าง ๆ กัน วัตถุประสงค์ของการวัดทางการศึกษาอาจแบ่งได้ดังนี้

1. การวัดเพื่อจัดตำแหน่ง (Placement) เป็นการสอบวัดเพื่อบอกให้รู้ว่าผู้สอบมีความสามารถอยู่ในระดับใดของกลุ่ม เพื่อจุดประสงค์ที่จะจัดตำแหน่งให้กับผู้สอบ โดยทั่วไปอาจนำไปใช้ในการสอบเพื่อคัดเลือกบุคคลให้ดำรงตำแหน่งต่าง ๆ (Selection) หรืออาจใช้ผลเพียงเพื่อจำแนก (Classification) ความสามารถของผู้สอบ การวัดในลักษณะนี้มักจะอาศัยการเปรียบเทียบกับกลุ่มผู้สอบหรือเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนดภายนอก

2. การวัดเพื่อการเปรียบเทียบ (Assessment) เป็นการวัดเพื่อบอกให้รู้ว่าผู้สอบแต่ละคนพัฒนาจากเดิมมากน้อยเพียงใด การเปรียบเทียบในการสอบจึงเป็นการเปรียบเทียบกับตัวของผู้สอบเอง จากการวัดด้วยแบบทดสอบคู่ขนาด หรือข้อสอบฉบับเดียวกัน 2 ครั้ง ผลจากการสอบวัดจึงเป็นประโยชน์โดยตรงกับผู้สอบ และสามารถนำมาใช้เพื่อพัฒนาตนเอง

3. การวัดเพื่อการวินิจฉัย (Diagnosis) การวินิจฉัย เป็นการค้นหาข้อบกพร่องของผู้เรียนอย่างละเอียดถึงสาเหตุของข้อบกพร่องนั้น โดยปกติจะต้องสร้างเครื่องมือเพื่อจุดประสงค์นี้โดยเฉพาะ เพื่อจะสามารถบอกได้ว่าการที่ผู้เรียนตอบเช่นนั้นในแต่ละข้อเป็นเพราะข้อบกพร่องด้านใด ผลจากการสอบจะนำไปใช้เพื่อแก้ไขข้อบกพร่องนั้น การวัดโดยมีวัตถุประสงค์จึงต้องมีเครื่องมือที่สร้างขึ้นโดยเฉพาะตามลักษณะของข้อบกพร่องและวัดตรงตามจุดประสงค์ เพื่อจะนำไปวินิจฉัยได้ตรงตามความต้องการ เป็นการวัดเพื่อนำผลไปแก้ไขปรับปรุงผู้เรียนและใช้ประโยชน์ในการเรียนการสอน

4. การวัดเพื่อการพยากรณ์ (Prediction) วัตถุประสงค์ของการวัดประเภทนี้เป็นการนำผลไปใช้ในอนาคต เพื่อให้ข้อมูลว่าผู้สอบมีความสามารถเท่าไร และควรจะเรียนหรือทำอะไรได้ดีมากน้อยเพียงใดในอนาคต ซึ่งจะเป็นประโยชน์ต่อการแนะแนว

5. การวัดเพื่อการประเมินผล (Evaluation) เป็นการวัดเพื่อสรุปผล เพื่อประเมินหรือตีค่าความสามารถของผู้สอบ ในแง่กลับกันผลการประเมินอาจบอกถึงประสิทธิผลของการจัดการศึกษาด้วย โดยให้ข้อมูลว่าผู้สอบมีความสามารถบรรลุผลตามวัตถุประสงค์ของการจัดการศึกษาหรือไม่ มีความสามารถมากน้อยเพียงใด และการจัดการศึกษาบรรลุตามวัตถุประสงค์เพียงใดดังภาพประกอบ

จากวัตถุประสงค์ดังกล่าว จะเห็นว่าการทดสอบสามารถนำไปใช้ได้ตามวัตถุประสงค์หลายประการ การเลือกประเภทของแบบทดสอบจึงต้องพิจารณาวัตถุประสงค์ในการสอบวัด และลักษณะเฉพาะบางประการของแบบทดสอบ เช่น ความเที่ยง ความยากง่าย ความครอบคลุม ฯลฯ โดยทั่วไป การนำแบบทดสอบไปใช้ อาจให้ประโยชน์หลายประการ ดังนี้

1. ประโยชน์ในแง่ของผู้สอน ผู้สอนสามารถได้ข้อมูลย้อนกลับในแง่ของการจัดการเรียนการสอนบางตอนที่ควรต้องปรับปรุงแก้ไข เนื่องจากนักเรียนส่วนมากยังไม่เข้าใจ หรืออาจพบความผิดพลาดบางประการที่ควรปรับปรุงทั้งในด้านอุปกรณ์ แบบฝึกหัด และวิธีสอน หรือเครื่องมือวัด

2. ประโยชน์ในแง่ของผู้เรียน ผลการสอบทำให้ผู้เรียนรู้จักจุดอ่อนหรือข้อบกพร่องของตนเองที่ควรปรับปรุงแก้ไข สามารถนำไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือกลุ่มเพื่อบอกความสามารถของผู้เรียน

3. ประโยชน์ในแง่ของการบริหาร ผู้บริหารสามารถใช้ผลการสอบวัดเพื่อวางแผนการจัดการศึกษาในภาพรวมของสถานศึกษา

4. ประโยชน์ในแง่ของการประเมินผลโครงการหรืองานวิจัย การสอบวัดนอกจากจะให้ข้อมูลย้อนกลับสำหรับการเรียนการสอนแล้ว การสอบวัดในโครงการ หรือเพื่องานวิจัย จะสามารถใช้ข้อมูลเพื่อการบ่งชี้ความสำเร็จของโครงการหรืองานวิจัยนั้น ๆ

5. ประโยชน์ในงานแนะแนว การสอบวัดที่ได้มาตรฐาน จะเป็นข้อมูลที่ดีสำหรับการแนะแนวและการบริหาร สามารถบอกได้ว่าผู้เรียนควรเรียนต่อหรือทำงานได้

ประเภทของการประเมินผล

การแบ่งประเภทของการประเมินอาจแบ่งได้เป็นการจำแนกตามระยะเวลาของการประเมินได้เป็น 3 แบบ คือ ประเมินผลก่อนเรียน (pre evaluation) ประเมินผลระหว่างเรียน (formative evaluation) และประเมินผลสรุป (summative evaluation)

1.1 การประเมินผลก่อนเรียน เป็นการประเมินก่อนเริ่มแต่ละบทเรียน โดยมีวัตถุประสงค์ดังนี้

1.1.1 เพื่อค้นหาว่าผู้เรียนมีความรู้ก่อนการสอนหรือไม่ หรือมีความรู้ในสิ่งนั้น ๆ มากน้อยเพียงใด ผลจากการประเมินจะช่วยให้ผู้สอนสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้เหมาะสมกับผู้เรียน

1.1.2 เพื่อค้นหาว่าผู้เรียนมีทักษะหรือพฤติกรรมที่จำเป็นในการเรียนหรือไม่ ซึ่งถ้ายังไม่มีทักษะหรือพฤติกรรมพื้นฐานที่จำเป็นจะต้องจัดกิจกรรมเพื่อให้เกิดทักษะหรือพฤติกรรมนั้น ๆ ก่อน

1.1.3 เพื่อค้นหาว่าส่วนใดของบทเรียนที่ผู้เรียนเรียนอยู่แล้ว มีทักษะแล้ว ส่วนใดยังไม่รู้ไม่ทักษะ

1.1.4 เพื่อวางแผนจัดกิจกรรมให้กับผู้เรียนอย่างเหมาะสม เช่น ในส่วนที่ผู้เรียนเรียนรู้แล้วอาจไม่ต้องนำมาสอนหรือสอนแต่น้อยส่วนใดที่ไม่รู้เลยต้องจัดกิจกรรม หรือเสริมบทเรียนให้มากขึ้น

1.1.5 เพื่อนำผลไปเปรียบเทียบกับ การสอบครั้งต่อไป เพื่อประเมินความก้าวหน้าของผู้เรียน

ในทางปฏิบัติ การประเมินผลก่อนเรียนสามารถทำได้หลายวิธี ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับลักษณะและข้อจำกัดของวิชา เช่น อาจใช้แบบทดสอบประเมิน อาจให้ลงมือปฏิบัติงานเบื้องต้น สำหรับงานที่เป็นภาคปฏิบัติ แล้วสังเกตพฤติกรรมหรือทักษะในขณะปฏิบัติ หรือในกรณีที่เกี่ยวข้องกับข้อจำกัดเรื่องเวลา อาจใช้การซักถามประสบการณ์ของผู้เรียน ซึ่งอาจให้ข้อมูลได้บ้างแต่ไม่ลึกนัก ข้อมูลจากวิธีการดังกล่าวจะนำมาประเมินความรู้ความสามารถก่อนเรียนของผู้เรียน

1.2 การประเมินผลระหว่างเรียน เป็นการประเมินผลในขณะดำเนินการสอนแต่ละบท แต่ละเรื่อง หรือแต่ละจุดประสงค์ โดยมีวัตถุประสงค์สำคัญเพื่อการปรับปรุงการเรียนการสอน ในกรณีที่ประเมินพบว่าผู้เรียนยังไม่บรรลุวัตถุประสงค์จะได้ทำการสอนซ่อมเสริม หรือแก้ไขปรับปรุงการสอนก่อนที่จะประเมินผลสรุป การประเมินผลระหว่างเรียนมีจุดประสงค์ดังนี้

1.2.1 เพื่อค้นหาว่าผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้หรือไม่และบกพร่องวัตถุประสงค์ใด

1.2.2 เพื่อค้นหาผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ในขั้นตอนใด และไม่บรรลุวัตถุประสงค์ในขั้นตอนใด

1.2.3 เพื่อเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนเป็นรายบุคคล

1.2.4 เพื่อเป็นแนวทางในการจัดกิจกรรมการสอนและแนวทางการใช้วัสดุอุปกรณ์ให้เหมาะสม

1.3 การประเมินผลสรุป เป็นการประเมินผลเมื่อการเรียนการสอนผ่านไประยะหนึ่ง อาจเป็นกลางภาคเรียนหรือเมื่อสิ้นสุดการเรียนในแต่ละภาค เพื่อประเมินผลรวมของการจัดการเรียนการสอน โดยทั่วไป การประเมินผลสรุปจะใช้เพื่อตัดสินผลการเรียน ส่วนประโยชน์อื่น ๆ ที่จะนำไปใช้ได้แก่

- 1.3.1 เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนมีความรู้ทั้งหมดเท่าไร
- 1.3.2 เพื่อศึกษาว่าผู้เรียนเก่งหรืออ่อนวิชาใด
- 1.3.3 เพื่อหาข้อมูลในภาพรวมของการจัดการเรียนการสอนว่ามีประสิทธิภาพเพียงใด ควรปรับปรุงแก้ไขส่วนไหน
- 1.3.4 ผลจากการประเมินจะสามารถนำไปเป็นข้อมูลในการเรียนหรือทำงานต่อ
- 1.3.5 เพื่อตัดสิน ได้-ตก และให้ระดับคะแนนแก่ผู้เรียน
- 1.3.6 เพื่อนำผลไปเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มผู้เรียน

การประเมินผลสรุปเป็นการประเมินทั้งหมดของรายวิชาหรือโปรแกรมการเรียนการสอน ซึ่งมีเนื้อหาและวัตถุประสงค์มากมาย ภายใต้ข้อจำกัดของเวลาที่จะใช้ในการสอบ ทำให้ผู้สอนไม่สามารถวัดทุกอย่างของความรู้ความสามารถที่เรียนรู้ได้ แต่การประเมินผลในชั้นตอนนี้ต้องได้ข้อมูลจากการวัดที่เป็นตัวแทนของความรู้ ทักษะ และความสามารถทั้งหมด ดังนั้นในการประเมินอาจใช้หลักในการพิจารณาเลือกเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์ที่จะประเมินดังนี้

- เลือกเฉพาะจุดประสงค์ที่สำคัญและเป็นจุดประสงค์ปลายทางที่ต้องการให้เกิดความรู้ทักษะ
- สุ่มจุดประสงค์ที่สำคัญ ๆ โดยรวบรวมจุดประสงค์ที่สำคัญทั้งหมด แล้วสุ่มจุดประสงค์ที่สำคัญ
- จัดลำดับความสำคัญของแต่ละจุดประสงค์ แล้วเลือกจุดประสงค์ที่มีความสำคัญอันดับแรก ๆ

2. จำแนกตามลักษณะการเปรียบเทียบ การประเมินสามารถแบ่งประเภทของการประเมินได้เป็น 3 แบบ คือ การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม (norm referenced evaluation) การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์ (criterion referenced evaluation) และการประเมินผลแบบอิงตน (self referenced evaluation) ดังรายละเอียดต่อไปนี้

2.1 การประเมินผลแบบอิงกลุ่ม

ภักตรา นิคมานนท์ (2540 : 11) เป็นการประเมินโดยนำคะแนนสอบวัดความสามารถไปเปรียบเทียบกับความสามารถของนักเรียนในกลุ่มเดียวกัน ซึ่งอาจเป็นนักเรียนห้องเดียวกัน หรือชั้นเดียวกัน นักเรียนที่ได้คะแนนสูงในกลุ่มจะได้รับการประเมินความสามารถในระดับดี ส่วนนักเรียนที่ได้คะแนนต่ำกว่าคนอื่น ๆ ในกลุ่มจะได้รับการประเมินความสามารถในระดับต่ำ การกระจายของคะแนนความสามารถ อาจใช้เป็นดัชนีแบ่งระดับความสามารถของผู้เรียน ซึ่งสามารถแบ่งได้หลายระดับ ถ้าคะแนนของกลุ่มมีการกระจายมาก การตัดสินผลการเรียนอาจแบ่งเป็น 5 ระดับ ถ้ามีการกระจายน้อย ผลการประเมินอาจมีแค่ 3 ระดับ การประเมินประเภทนี้ ผู้เรียนต้องแข่งขันกันเพื่อที่จะได้คะแนนมากกว่าผู้อื่น ทำให้การแข่งขันภายในกลุ่มมีมาก

2.2 การประเมินผลแบบอิงเกณฑ์

ภักตรา นิคมานนท์ (2540 : 11-12) เป็นการประเมินโดยนำคะแนนสอบวัดความสามารถไปเปรียบเทียบกับเกณฑ์หรือมาตรฐานที่กำหนด เกณฑ์ที่ใช้อาจเป็นจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม (behavioral objective) หรือกลุ่มของพฤติกรรม (domain or behavior) ผลการประเมินแบ่งเป็นผ่านกับไม่ผ่าน โดยทั่วไปการประเมินผลแบบนี้จะใช้เพื่อตรวจสอบว่าผู้เรียนได้เรียนรู้แต่ละจุดประสงค์หรือไม่ เมื่อไม่ผ่านควรจะได้ปรับปรุงแก้ไขให้ได้เรียนรู้ การประเมินแบบนี้จึงไม่ต้องแข่งขันกับผู้อื่น แต่จุดประสงค์สำคัญคือ การที่ผู้เรียนได้เรียนรู้ตามเกณฑ์ที่กำหนด จึงเป็นการประเมินเพื่อมุ่งประโยชน์ในการเรียนรู้เป็นสำคัญ

2.3 การประเมินผลแบบอิงตน เป็นการประเมินผลที่ไม่อาศัยหลักทฤษฎีทั้ง 2 ที่กล่าวมาแล้ว แต่เป็นการเปรียบเทียบความสามารถของตนเองกับการประเมินในครั้งก่อน ๆ โดยใช้เครื่องมือวัดเดียวกัน ผลการประเมินใช้เพื่อให้ข้อมูล ว่านักเรียนได้พัฒนาไปมากน้อยเพียงใด เป็นการประเมินโดยผู้เรียนเอง การ

ประเมินในลักษณะนี้จะเป็นประโยชน์ ถ้านักเรียนจะฝึกที่จะประเมินตนเองด้วยข้อมูลที่ถูกต้องความเที่ยงตรง และเที่ยงธรรม และใช้ผลการประเมินเพื่อการปรับปรุงและพัฒนาตนให้ก้าวหน้าขึ้น คุณลักษณะนี้สามารถที่จะพัฒนาตนเองได้ตลอดชีวิต โดยไม่ต้องรอผู้อื่นประเมิน

ส่วนที่ 4 ระบบการศึกษาไทย

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี (2540 : 49-52) กล่าวถึงการเปรียบเทียบสถานภาพทางการศึกษาของไทยกับประเทศอื่นในเอเชีย พบว่าการศึกษาของไทยยังด้อยกว่าประเทศอื่น ๆ จึงจำเป็นต้องทบทวนระบบการศึกษาของไทย ซึ่งจะต้องเร่งพัฒนาเพื่อยกระดับให้ทัดเทียมกับนานาชาติต่อไป

ระบบการศึกษาไทยในปัจจุบันดำเนินงานตามนโยบายของแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2535 อันเป็นแผนแม่บทในการจัดการศึกษาขณะนี้ โดยระบบการศึกษาไทยตามแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ.2535 เป็นระบบที่เอื้อให้บุคคลได้ศึกษาและเรียนรู้อย่างต่อเนื่องตลอดชีวิต เพื่อพัฒนาตนเองทั้งในด้านปัญญา จิตใจ ร่างกาย และสังคมอย่างสมดุล และสามารถสร้างเสริมความเจริญก้าวหน้าให้แก่ประเทศ ภายใต้ระบอบการปกครองแบบประชาธิปไตย อันมีพระมหากษัตริย์ทรงเป็นประมุข

การจัดการศึกษาตามแผนการศึกษาดังกล่าว จะเปิดโอกาสให้บุคคลได้เรียนรู้ต่อเนื่องตลอดชีวิต ตั้งแต่ในช่วงปฐมวัย วัยเด็ก และเยาวชน วัยผู้ใหญ่ จนถึงผู้สูงอายุ การจัดการศึกษาจัดเป็นการศึกษาในระบบ โรงเรียน (Formal education) การศึกษานอกระบบโรงเรียน (Non-formal education) และการศึกษาตามอัธยาศัย (Informal education) ดังนี้

การศึกษาในระบบโรงเรียน (Formal education)

เป็นการจัดการศึกษาที่แบ่งตามช่วงอายุ โดยใช้ระบบการศึกษาแบบ 6-3-3 คือ แบ่งเป็นระดับประถมศึกษา 6 ปี มัธยมศึกษาตอนต้น 3 ปี และมัธยมศึกษาตอนปลาย 3 ปี โดยก่อนเข้าเรียนระดับประถมศึกษา เด็กจะได้รับการเตรียมความพร้อมในศูนย์พัฒนาเด็ก หรือในชั้นอนุบาลหรือในชั้นเด็กเล็ก 1-3 ปี การจัดการศึกษาระดับต่าง ๆ ดังกล่าวนี้นี้ ถือได้ว่าเป็นการศึกษาขั้นพื้นฐานที่ควรให้กับเด็กทุกคน ส่วนช่วงผู้ใหญ่ เป็นการจัดการศึกษาหลังระดับมัธยมศึกษาหรือระดับอุดมศึกษา แบ่งเป็น 3 ระดับ คือ ระดับต่ำกว่าปริญญาตรี ปริญญาตรี และสูงกว่าปริญญาตรี นอกจากนั้นการศึกษาในระบบจะมีลักษณะเป็นระบบที่แท้จริงในทุกส่วน มีหลักการ มีความเชื่อมโยงกันและกัน เป็นระบบที่บูรณาการ มีการวางแผน การจัดการและงบประมาณจากส่วนกลางที่ชัดเจน

การศึกษานอกระบบโรงเรียน (Non-formal education)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540 : 51) การจัดการศึกษาประเภทนี้ มุ่งส่งเสริมให้ผู้ที่ไม่มีโอกาสเข้าเรียนในระบบโรงเรียนได้มีโอกาสรับการศึกษา และฝึกอบรมทักษะด้านอาชีพ มีการรวมกลุ่มเพื่อจัดกิจกรรมทางการศึกษา ซึ่งมีความหลากหลาย และมีความเป็นอิสระซึ่งกันและกัน ซึ่งมักมีความเข้าใจผิดว่า การศึกษานอกระบบเป็นการศึกษาสำหรับคนจน หรือเหมาะกับประเทศกำลังพัฒนา

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541 : 10) การศึกษานอกระบบโรงเรียนในประเทศอุตสาหกรรมหรือประเทศที่พัฒนาแล้วจะมีโปรแกรมและกิจกรรมทางการศึกษานอกระบบอย่างหลากหลาย เพื่อให้ทันต่อการเปลี่ยนแปลงของโลกในยุคปัจจุบันที่เปลี่ยนแปลงอย่างรวดเร็ว ทั้งทางด้านเศรษฐกิจ สังคม เทคโนโลยี ฯลฯ

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540 : 51-52) ลักษณะการดำเนินงานก็จะมีหน่วยงานของรัฐและเอกชนร่วมกันจัด โดยหน่วยงานที่มีบทบาทหน้าที่โดยตรง ได้แก่ กรมการศึกษานอกโรงเรียน ดำเนินการจัดการศึกษาเป็น 4 ประเภท ได้แก่

1. การศึกษาขั้นพื้นฐาน เพื่อให้ผู้ที่พลาดโอกาสเข้าเรียนในระบบโรงเรียนได้มีโอกาสรับการศึกษา การดำเนินงานจัดการศึกษามีหลายรูปแบบ ได้แก่ การรณรงค์เพื่อการรู้หนังสือ การรู้หนังสือต่อเนื่อง การศึกษาของชาวเขา การศึกษาต่อเนื่อง และ ปวช.ทางไกล โดยเฉพาะในส่วนของการศึกษาต่อเนื่องนั้น ผู้เรียนนอกระบบโรงเรียนจะได้รับประกาศนียบัตรเช่นเดียวกับผู้จบในระบบโรงเรียน .โดยจัดหลักสูตรสายสามัญ และการศึกษาผู้ใหญ่เปิดเสรีขั้นพื้นฐาน

2. การจัดบริการการศึกษาวิชาชีพ จัดเป็นหลักสูตรด้านอาชีพระยะสั้นมี 3 แบบ คือ

2.1 การฝึกอบรมอาชีพที่มีหลักแหล่ง ดำเนินงานโดยใช้สถาบันทางการศึกษาที่มีอุปกรณ์การสอนและครูผู้สอน จัดหลักสูตรตามความต้องการของท้องถิ่น และสภาพความแตกต่างของภูมิภาค ปกติจะใช้เวลาเรียนมากกว่า 300 ชั่วโมง และมีตารางเรียนระหว่าง 9.00-20.00 น.

2.2 การฝึกอาชีพแบบเคลื่อนที่ มีกระบวนการดำเนินงานคล้ายคลึงกับข้อ a แต่มีข้อแตกต่างตรงที่หน่วยฝึกอบรมแบบเคลื่อนที่ที่จะเดินทางไปตามพื้นที่ในชนบทเพื่อจัดกิจกรรม โดยวิทยากรในท้องถิ่นเป็นผู้ทำหน้าที่ฝึกอบรมแต่ละกลุ่ม ซึ่งมีจำนวนไม่น้อยกว่า 15 คน ระยะเวลาฝึกอบรมน้อยกว่า 300 ชั่วโมง

2.3 กลุ่มสนใจ จัดบริการตามความต้องการและความสนใจของประชาชน กลุ่มสนใจจะมีจำนวนไม่น้อยกว่า 15 คน และได้รับการฝึกอบรมไม่เกิน 30 ชั่วโมงต่อสัปดาห์

3. การให้บริการข่าวสารข้อมูล

4. การจัดสอน ปวช. ทางไกล

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540 : 52, 63) ได้กล่าวถึงหน่วยงานที่รับจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งมีทั้งหมด 7 หน่วยงาน ดังต่อไปนี้

▶ กรมอาชีวศึกษา จัดหลักสูตรวิชาชีพระยะสั้น ฝึกอบรมอาชีพ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม ศิลปะ และทักษะทางด้านธุรกิจ มุ่งเน้นที่เขตชนบท การฝึกอบรมแบบเคลื่อนที่ที่ใช้วิธีทำงานร่วมกับวิทยาเกษตรกรรม เพื่อขยายบริการไปสู่ชุมชนชนบท

▶ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีสถาบันเอกชนดำเนินการจัดการศึกษานอกระบบโรงเรียน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ได้แก่ กลุ่มโรงเรียนที่สอนโดยหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการในสายสามัญและการฝึกอบรมด้านอาชีพ และกลุ่มโรงเรียนที่จัดสอนทางด้านอื่น ๆ เช่น ศาสนา โรงเรียนกวดวิชา โรงเรียนสอนศิลปะ ฯลฯ

- ▶ กรมการศึกษานอกโรงเรียน
- ▶ สถาบันเทคโนโลยีราชมงคล
- ▶ สำนักพัฒนาชุมชน กรุงเทพมหานคร
- ▶ กรมพัฒนาฝีมือแรงงาน
- ▶ กรมส่งเสริมอุตสาหกรรม

กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ (2543 : 13) ได้ให้คำนิยามเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเอกชนไว้ดังนี้

ตาม พรบ.โรงเรียนเอกชน พ.ศ.2525 ให้ความหมายโรงเรียนเอกชนว่า สถานศึกษาหรือสถานที่ที่บุคคลจัดการให้การศึกษาในระดับที่ต่ำกว่าปริญญาตรีแก่นักเรียนทุกผลัดรวมกันเกิน 7 คนขึ้นไป (มาตรา 4) และกำหนดลักษณะโรงเรียนเอกชนไว้ 3 ลักษณะ ตามมาตรา 15 ดังต่อไปนี้

(1) โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการและจัดเป็นรูปแบบการศึกษาในระบบโรงเรียน มี 2 ประเภท ได้แก่ ประเภทสามัญศึกษา (ก่อนประถมศึกษา ประถมศึกษา และมัธยมศึกษา) และประเภทอาชีวศึกษา (ปวช. ปวท. และ ปวส.)

(2) โรงเรียนที่จัดการศึกษาตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการหรือหลักสูตรที่ได้รับอนุมัติจากกระทรวงศึกษาธิการและจัดเป็นรูปแบบการศึกษานอกระบบโรงเรียน ซึ่งมี 7 ประเภท ได้แก่ การศึกษานอกโรงเรียน เฉพาะกาล สอนศาสนา ส่งคำสอน กวดวิชา ศิลปศึกษา และอาชีวศึกษา

(3) โรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่บุคคลที่มีลักษณะพิเศษหรือผิดปกติทางร่างกาย สติปัญญาหรือจิตใจที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาพิเศษ หรือโรงเรียนที่จัดให้การศึกษาแก่บุคคลผู้ยากไร้หรือผู้ที่เสียเปรียบทางการศึกษาในลักษณะต่าง ๆ ที่จัดเป็นรูปแบบการศึกษาสงเคราะห์

การศึกษาตามอัธยาศัย (Informal education)

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ สำนักนายกรัฐมนตรี (2540 : 53-56) กล่าวว่า ปรัชญาการศึกษาตลอดชีวิต เป็นแนวคิดที่มีมาตั้งแต่อดีตเมื่อมนุษย์มีการพัฒนาวิถีชีวิตให้มีความสัมพันธ์กับธรรมชาติ ทำให้เกิดการเรียนรู้จากธรรมชาติ โดยเฉพาะสังคมในอดีตที่เป็นสังคมเกษตรกรรม ทำให้มนุษย์มีความผูกพันใกล้ชิดกัน มีกิจกรรมที่ต้องทำร่วมกัน รู้จักซึ่งกันและกัน และรู้จักเรียนรู้ด้วยประสบการณ์ของตนเอง จากสภาพแวดล้อมโดยใช้การสังเกต วิเคราะห์ และการพยากรณ์สิ่งต่าง ๆ พอมาถึงสังคมอุตสาหกรรมที่มีการพัฒนาขึ้นมาจากสังคมเกษตรกรรม วิวัฒนาการทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีทำให้มนุษย์ต้องปรับตัวและเรียนรู้ถึงความเปลี่ยนแปลงมากขึ้น เนื่องด้วยเทคโนโลยีสารสนเทศที่รวดเร็วทำให้สื่อสารมวลชนต่าง ๆ ก็เป็นสื่อหนึ่งที่ช่วยให้การศึกษาตามอัธยาศัยกว้างขวางขึ้น และด้วยความเชื่อว่ามนุษย์สามารถเรียนรู้ด้วยตนเองได้ และเป็นการเรียนรู้ตลอดชีวิตตั้งแต่เกิดจนตาย การจัดการศึกษาตามอัธยาศัยจึงเป็นการศึกษาที่ไม่มีองค์กร ไม่มีระบบ และไม่มีเวลาแน่นอน หากแต่ขึ้นอยู่กับสภาวะแวดล้อมของแต่ละบุคคลเป็นสำคัญ และจากการที่สภาพสังคมเปลี่ยนแปลงไปทำให้สภาพแวดล้อมของการเรียนรู้เปลี่ยนแปลงไปด้วยเช่นกัน การศึกษาตามอัธยาศัยมีแนวโน้มสมบูรณ์ยิ่งขึ้นจากปัจจัยต่อไปนี้

1. พ่อแม่มีการศึกษาสูงขึ้น มีอิทธิพลต่อค่านิยม พฤติกรรมของเด็ก และวิชาที่เด็กชอบเรียน ทำให้เด็กมีแนวโน้มของพฤติกรรมการเรียนรู้มากขึ้น
2. หนังสือที่ผลิตออกมามากขึ้น ช่วยส่งเสริมให้มีการอ่านมากขึ้น และส่งผลให้ชักจูงเด็กเข้าไปสู่การศึกษาในระบบในโอกาสต่อไป
3. ปริมาณการพิมพ์ของหนังสือพิมพ์รายวัน สื่อทางวิทยุโทรทัศน์ และคอมพิวเตอร์อิเล็กทรอนิกส์เป็นอีกปัจจัยหนึ่งที่ส่งเสริมการเรียนรู้ตามอัธยาศัยให้กว้างขวางยิ่งขึ้น

รูปแบบการศึกษาของกรณีศึกษา

โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) นั้น เป็นโรงเรียนประเภทการศึกษานอกระบบโรงเรียนซึ่งสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ตามข้อกำหนดลักษณะโรงเรียนเอกชนมาตรา 15 (2) ซึ่งเป็นการสอนเฉพาะสาขาวิชา

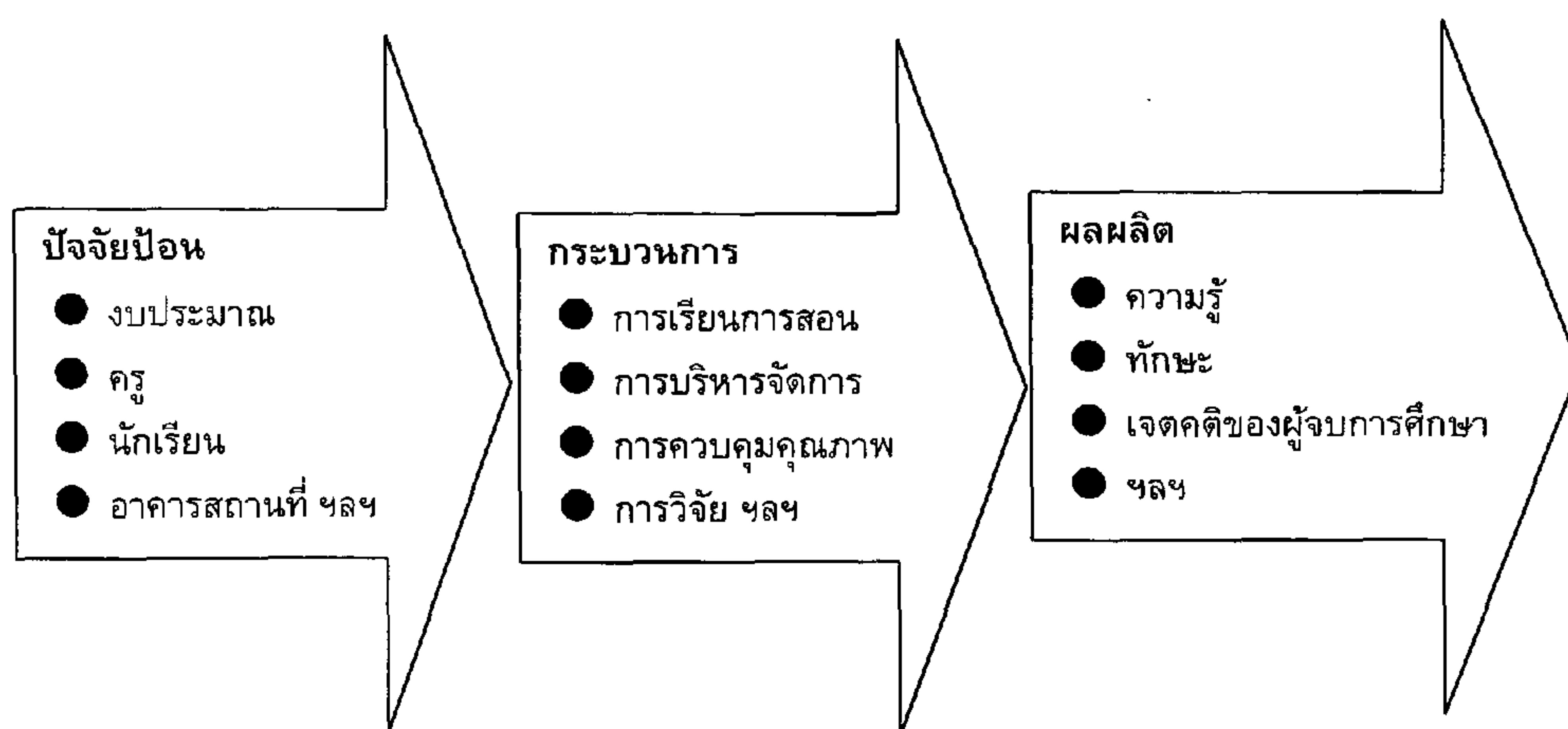
ระบบการศึกษา

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541 : 12) ระบบการศึกษา สามารถแบ่งออกได้เป็น 3 ส่วน คือ

1. ปัจจัยป้อน (Inputs) เป็นส่วนของระบบการศึกษาที่เป็นวัตถุดิบ ประกอบด้วย ผู้เรียน ครู อาคารสถานที่ ห้องเรียน สื่อ วัสดุเพื่อการเรียนรู้ งบประมาณ กรรมการบริหาร ผู้ปกครอง สมาชิกในชุมชน เป็นต้น

2. กระบวนการ (Process) เป็นส่วนของระบบการศึกษาที่ทำหน้าที่ดำเนินการเอาปัจจัยป้อนเข้ามาจัดกระทำให้เกิดผลตามวัตถุประสงค์ ซึ่งส่วนของกระบวนการเรียนประกอบด้วย การเรียนการสอน-การพัฒนาสื่อการเรียน ตารางสอน กิจกรรม การวัดผล การจัดการ การควบคุมคุณภาพ การวิจัย เป็นต้น

3. ผลผลิต (Outputs) เป็นส่วนของระบบการศึกษาที่เป็นผลที่ได้จากการนำปัจจัยป้อนผ่านกระบวนการ ซึ่งส่วนของผลผลิตประกอบด้วย ความรู้ ทักษะ เจตคติ คุณสมบัตินักเรียน เป็นต้น

ภาพประกอบ 5 ตัวแบบของระบบการศึกษาอย่างง่าย

ไพศาล ไกรสิทธิ์ (2541) การศึกษาเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์ : 13

ส่วนที่ 5 ประวัติและข้อมูลเกี่ยวกับโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ก่อตั้งขึ้นพร้อม ๆ กับสมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) เมื่อปี พ.ศ. 2516 โดยกิจกรรมของสมาคมประกอบด้วย การจัดอบรมสัมมนา การจัดพิมพ์ตำราด้านวิชาการ การจัดทำวารสาร และอื่น ๆ เพื่อเผยแพร่เทคโนโลยีใหม่ ๆ โดยเฉพาะจากญี่ปุ่นสู่ประเทศไทย และเนื่องจากเล็งเห็นว่าการถ่ายทอดความรู้จะกระทำไม่ได้ หากไม่สามารถสื่อสารกันได้อย่างเข้าใจต้องแท้ จึงได้จัดตั้งโรงเรียนขึ้นพร้อมกันในโอกาสนี้ด้วย ซึ่งในช่วงแรกที่มีการเรียนการสอนจะมีเพียงการสอนภาษาญี่ปุ่นแก่ชาวไทย และการสอนภาษาไทยแก่ชาวญี่ปุ่น เท่านั้น

เอกลักษณ์ของโรงเรียน คือ สอนโดยอาจารย์ชาวไทยและชาวญี่ปุ่น ด้วยตำราของโรงเรียนเอง ซึ่งแต่งขึ้นโดยคณาจารย์ผู้เชี่ยวชาญ

ประเภทของอักษรญี่ปุ่น มี 3 ประเภท คือ

1. คันจิ (Kanji) คือ อักษรจีนซึ่งญี่ปุ่นรับเข้ามาใช้โดยปรับเปลี่ยนตามความเหมาะสม เป็นอักษรที่มีความหมายในตัวเอง
2. ฮิรางานะ (Hiragana) คือ อักษรที่ญี่ปุ่นประดิษฐ์ขึ้นเองโดยการนำคันจิมาเขียนให้ง่ายขึ้น ใช้เขียนคำศัพท์ทั่วไป
3. คาตากานะ (Katakana) คือ อักษรที่ญี่ปุ่นประดิษฐ์ขึ้นเอง โดยดัดแปลงเอามาจากส่วนใดส่วนหนึ่งของอักษรคันจิ ใช้เขียนทับศัพท์ภาษาต่างประเทศ

หลักสูตรของโรงเรียน

การเริ่มเรียนภาษาญี่ปุ่นสำหรับผู้ไม่มีพื้นฐานความรู้มาก่อน สามารถแบ่งออกได้เป็น 2 แนวทาง คือ

1. การเริ่มต้นเรียนด้วยอักษรโรมัน เป็นการเรียนโดยการจำเสียงในภาษาญี่ปุ่นโดยยังไม่เรียนตัวอักษรญี่ปุ่น การเรียนด้วยอักษรโรมันจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถเรียนรู้ได้อย่างรวดเร็ว โดยไม่ต้องกังวลกับการเขียนตัวอักษร ดังนั้นการเรียนด้วยอักษรโรมันจะช่วยให้ผู้เรียนสามารถพูดได้เร็วกว่าการเรียนด้วยอักษรญี่ปุ่น แต่การเรียนด้วยอักษรโรมันจะเริ่มเรียนอักษรญี่ปุ่นเมื่อขึ้นชั้นกลาง

2. การเริ่มต้นเรียนด้วยอักษรญี่ปุ่น เป็นการเรียนโดยจดจำตัวอักษรญี่ปุ่นพร้อม ๆ กับเสียงในภาษาญี่ปุ่น การเรียนด้วยอักษรญี่ปุ่นเหมาะสำหรับผู้ที่มีความประสงค์จะเขียนหรืออ่านอักษรญี่ปุ่น หรือเดินทางไปประเทศญี่ปุ่น ดังนั้นการเรียนด้วยอักษรญี่ปุ่นจะมีความคืบหน้าด้านการพูดในระยะแรกช้ากว่าการเรียนด้วยอักษรโรมัน เนื่องจากต้องกังวลกับการเขียนซึ่งถือได้ว่าเป็นเรื่องใหม่ทั้งหมด

คอร์สภาษาญี่ปุ่นทั่วไปที่โรงเรียนเปิดทำการสอน สามารถแบ่งออกเป็น 2 หลักสูตร คือ

1. หลักสูตรอักษรโรมัน จะมีชื่อคอร์สที่ทำการเปิดสอนดังนี้

- 1.1 ภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น 1 (Basic 1 : B1)
- 1.2 ภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น 2 (Basic 2 : B2)
- 1.3 ภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น 3 (Basic 3 : B3)
- 1.4 เขียน-อ่านอักษรญี่ปุ่น (Japanese Writing : JW)
- 1.5 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 1 (Intermediate 1 : M1)
- 1.6 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 2 (Intermediate 2 : M2)
- 1.7 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 3 (Intermediate 3 : M3)
- 1.8 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 4 (Intermediate 4 : M4)
- 1.9 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 5 (Intermediate 5 : M5)
- 1.10 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 1 (Advance 1 : A1)
- 1.11 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 2 (Advance 2 : A2)
- 1.12 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 3 (Advance 3 : A3)

2. หลักสูตรอักษรญี่ปุ่น จะมีชื่อคอร์สที่ทำการเปิดสอนดังนี้

- 2.1 Nihongo Yoroshiku 1 (Yoroshiku 1 : Y1)
- 2.2 Nihongo Yoroshiku 2 (Yoroshiku 2 : Y2)
- 2.3 Nihongo Yoroshiku 3 (Yoroshiku 3 : Y3)
- 2.4 Nihongo Yoroshiku 4 (Yoroshiku 4 : Y4)

2.5 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 1 (Intermediate 1 : M1)

2.6 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 2 (Intermediate 2 : M2)

2.7 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 3 (Intermediate 3 : M3)

2.8 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 4 (Intermediate 4 : M4)

2.9 ภาษาญี่ปุ่นชั้นกลาง 5 (Intermediate 5 : M5)

2.10 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 1 (Advance 1 : A1)

2.11 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 2 (Advance 2 : A2)

2.12 ภาษาญี่ปุ่นชั้นสูง 3 (Advance 3 : A3)

คอร์สภาษาญี่ปุ่นพิเศษ ซึ่งจะไม่มีกำหนดการเปิดเรียนที่แน่นอนนั้น ประกอบด้วย

1. ภาษาญี่ปุ่นธุรกิจ
2. ภาษาญี่ปุ่นภาคเกษตร
3. สนทนาภาษาญี่ปุ่นขั้นต้น
4. เตรียมสอบวัดระดับความรู้ ระดับ 2
5. เตรียมสอบวัดระดับความรู้ ระดับ 3
6. เตรียมสอบวัดระดับความรู้ ระดับ 4
7. เตรียมสอบเอ็นทรานส์
8. ภาษาญี่ปุ่นเร่งรัด
9. วิธีการสอนภาษาญี่ปุ่น ให้แก่อาจารย์ผู้สนใจพัฒนาทักษะเพิ่มเติม

อัตราค่าเล่าเรียน ข้อมูล ณ เดือนพฤศจิกายน พ.ศ.2545

	สมาชิก ส.ส.ท. / นักศึกษา	บุคคลทั่วไป
B1	1,950	2,150
B2-B3	1,900	2,100
M1-M5	2,300	2,700
A1-A3	2,800	3,200
BJ/GJ	2,800	3,200
JW	1,500	1,700
Y1	2,900	3,100
Y2-Y4	2,100	2,300

วันและเวลาเรียน โรงเรียนมีวันและเวลาเรียนที่แตกต่างกันสำหรับผู้เรียนได้เลือกเรียน ดังนี้

- ▶ วันจันทร์, พุธ และศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น.
- ▶ วันอังคาร และพฤหัสบดี เวลา 18.30-20.35 น.
- ▶ วันเสาร์ เวลา 08.30-11.45 น.
- ▶ วันเสาร์ เวลา 13.00-16.15 น.
- ▶ วันอาทิตย์ เวลา 08.30-11.45 น.
- ▶ วันอาทิตย์ เวลา 13.00-16.15 น.

ลักษณะการเรียนการสอน

อาจารย์ผู้สอนในแต่ละคอร์สประกอบด้วย อาจารย์ชาวไทย และอาจารย์ชาวญี่ปุ่น โดยมีการแบ่งหน้าที่รับผิดชอบในการสอน เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เรียน คือ อาจารย์ชาวไทย จะสอนและอธิบายในส่วนของไวยากรณ์ คำศัพท์ต่าง ๆ และอาจารย์ชาวญี่ปุ่น จะสอนและอธิบายในส่วนของการฝึกพูดและฟัง โดยนำไวยากรณ์ที่ได้เรียนจากชั่วโมงที่อาจารย์ชาวไทยสอนมาประยุกต์ใช้พูดจริง

ผู้เรียนจะสามารถเลื่อนชั้นเรียนได้ เมื่อผ่านการทดสอบข้อเขียน และ/หรือ สัมภาษณ์ ตามที่โรงเรียนกำหนดแล้วเท่านั้น หากผู้เรียนมีผลการสอบไม่ถึงเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนด ก็จะไม่สามารถเลื่อนชั้นไปเรียนในระดับต่อไปได้ ซึ่งเกณฑ์ที่โรงเรียนกำหนดคือ 50% ของคะแนนทั้งหมด

กิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้

เพื่อเป็นการส่งเสริมการเรียนรู้ และให้ผู้เรียนได้นำความรู้ที่ได้มาฝึกฝนและลองใช้งานจริง โรงเรียนได้มีกิจกรรมเพื่อส่งเสริมการเรียนรู้ โดยผู้เข้าร่วมงานไม่ต้องเสียค่าใช้จ่ายใด ๆ อีกทั้งยังมีของรางวัลมากมายสำหรับผู้เข้าร่วมแข่งขันด้วย อาทิ เช่น

- ▶ การจัดประกวดเรียงความเชื่อมความสัมพันธ์ไทย-ญี่ปุ่น
- ▶ การจัดประกวดสุนทรพจน์ภาษาญี่ปุ่น
- ▶ การจัดงานมหกรรมญี่ปุ่นศึกษา เป็นกิจกรรมซึ่งมีเรื่องราวหรือสิ่งต่าง ๆ เกี่ยวกับญี่ปุ่นมาแสดงสำหรับผู้สนใจเข้าชมงาน

บทที่ 3

วิธีดำเนินการศึกษาค้นคว้า

ในการศึกษาค้นคว้าเรื่อง ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) ผู้วิจัยได้ดำเนินการศึกษาค้นคว้าตามขั้นตอนดังนี้

1. การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง
2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การจัดกระทำและการวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

การกำหนดประชากรและการเลือกกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร

ประชากรที่ทำการศึกษาวิจัยครั้งนี้ คือ ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น) จำนวน 1,120 คน (ข้อมูล ณ 31 ตุลาคม 2545)

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้กำหนดขนาดของกลุ่มตัวอย่างจากตาราง ยามาเน่ (ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ, 2538 : 31) โดยยอมให้เกิดความผิดพลาดร้อยละ 5 และต้องการความเชื่อถือได้ร้อยละ 95 ซึ่งมีสูตรในการคำนวณดังนี้

$$n = \frac{N}{1 + Ne^2}$$
$$n = \frac{1,120}{1 + 1,120(0.05)^2}$$
$$n = 294.74 \sim 295 \text{ คน}$$

เมื่อ n = จำนวนตัวอย่าง
 N = จำนวนประชากรที่ศึกษา
 e = ความคลาดเคลื่อนที่ 0.05

จะได้กลุ่มตัวอย่าง 295 คน และเพื่อแบบสอบถามไม่สมบูรณ์ จึงขอเพิ่มกลุ่มตัวอย่างเป็น 300 คน จากนั้นจึงทำการสุ่มตัวอย่างโดยใช้วิธีการสุ่มตัวอย่างแบบตามสะดวก (Convenience Sampling)

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้เก็บรวบรวมข้อมูล เป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นเพื่อศึกษาระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. อาจารย์ผู้สอน จำนวน 8 ข้อ
2. พนักงานผู้ให้บริการ จำนวน 8 ข้อ
3. สื่อการสอนรวมถึงสไลด์ทัศนูปกรณ์ จำนวน 8 ข้อ
4. หลักสูตรการสอน จำนวน 8 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามมาตรวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับการเรียนรู้ออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้มากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้มาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้ปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้น้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามมาตรวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับการเรียนรู้ออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของผู้เรียนโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับน้อยที่สุด

ตอนท้ายของแบบสอบถามในแต่ละด้าน จะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อรับข้อเสนอแนะเพิ่มเติม นอกเหนือจากคำถามที่สร้างขึ้น

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้ดำเนินการสร้างเครื่องมือตามลำดับ ดังนี้

1. ศึกษาลักษณะ รูปแบบ และวิธีการเขียนแบบสอบถามจากเอกสาร งานวิจัย แนวคิดทฤษฎี ที่เกี่ยวข้องกับตัวแปรที่ต้องการศึกษา เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม
2. สัมภาษณ์ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น เกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างแบบสอบถาม

3. รวบรวมสาระและเนื้อหาต่าง ๆ ที่ได้จากเอกสาร งานวิจัย ทฤษฎี แนวคิด และการสัมภาษณ์ เพื่อเป็นข้อมูลในการสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน
4. นำข้อมูลที่ได้มาสร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียน ใน 4 ด้าน ได้แก่
 - อาจารย์ผู้สอน จำนวน 8 ข้อ
 - พนักงานผู้ให้บริการ จำนวน 8 ข้อ
 - สื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ จำนวน 8 ข้อ
 - หลักสูตรการสอน จำนวน 8 ข้อ
 นอกจากนั้นยังได้สร้างแบบสอบถามเกี่ยวกับผลลัพธ์จากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ
5. นำแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ส่งให้กรรมการควบคุมสารนิพนธ์ตรวจสอบความถูกต้อง และเสนอแนะเพิ่มเติม
6. นำแบบสอบถามที่ได้ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ส่งให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 3 ท่าน เพื่อตรวจสอบความเที่ยงตรงเชิงพินิจ
7. นำแบบสอบถามที่ปรับปรุงแก้ไขแล้ว ไปทดลองใช้กับผู้เรียนที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 50 คน เพื่อหาค่าอำนาจจำแนก โดยใช้สถิติการทดสอบค่าที (t-test)
8. วิเคราะห์หาค่าความเชื่อมั่น (Reliability) จากแบบสอบถามที่ผ่านการคัดเลือก โดยใช้วิธีการหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (Alpha-Coefficient) โดยใช้สูตรของ Cronbach ได้ค่าความเชื่อมั่น 0.89

การเก็บรวบรวมข้อมูล

การเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อนำมาวิเคราะห์ ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. ติดต่อบัณฑิตวิทยาลัย เพื่อขอให้ออกหนังสือขอความร่วมมือไปยังผู้จัดการฝ่ายโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
2. ผู้วิจัยจัดเตรียมแบบสอบถามให้เพียงพอกับจำนวนกลุ่มตัวอย่าง
3. นำแบบสอบถาม ไปขอความร่วมมือจากกลุ่มผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยในการตอบแบบสอบถาม ผู้วิจัยจะต้องชี้แจงกลุ่มตัวอย่างให้เข้าใจ คำถาม วัตถุประสงค์ในการวิจัย และอธิบายวิธีตอบแบบสอบถาม แล้วจึงให้ผู้ตอบแบบสอบถามตอบตามลำพัง และรอรับแบบสอบถามคืน

การจัดกระทำข้อมูลและวิเคราะห์ข้อมูล

การศึกษาครั้งนี้ ผู้วิจัยกระทำการประมวลผลข้อมูลโดยใช้ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC (Statistical Package for the Social Sciences / Personal Computer Plus) โดยดำเนินการตามขั้นตอน ดังนี้

1. นำแบบสอบถามที่ได้รวบรวมมาตรวจสอบความถูกต้องสมบูรณ์ เพื่อเตรียมนำมาวิเคราะห์
2. วิเคราะห์ข้อมูลพื้นฐานของผู้เรียนเกี่ยวกับลักษณะทางประชากรศาสตร์ของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ได้แก่ เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ เวลาที่ใช้ในการเดินทางมาเรียน เวลาที่เลือกเรียน โดยวิธีการหาค่าเป็นร้อยละ
3. วิเคราะห์ระดับความพึงพอใจของกลุ่มตัวอย่างที่ตอบแบบสอบถาม ต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งได้กำหนดการให้คะแนนคำตอบของแบบสอบถามเกี่ยวกับระดับความพึงพอใจ ตามระดับความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน

ตามลำดับ คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย พึงพอใจน้อยที่สุด และนำมาประเมินผลโดยการหาค่าเฉลี่ย และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน สำหรับการแปลความหมายค่าเฉลี่ยของการวิเคราะห์ข้อมูล ใช้เกณฑ์การประเมินดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.20 — 5.00	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.40 — 4.19	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.60 — 3.39	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจปานกลาง
ค่าเฉลี่ย	1.80 — 2.59	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 — 1.79	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

4. เปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดลองค่า t — test และระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One — Way Analysis of Variance)

5. นำข้อมูลที่ได้จากแบบสอบถามปลายเปิดนำมาแจกแจงความถี่

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. ค่าสถิติพื้นฐาน

1.1 ค่าร้อยละ

1.2 หาค่าเฉลี่ย (Mean) โดยใช้สูตร

$$\overline{X} = \frac{\sum x}{n}$$

เมื่อ $\overline{X}$	แทน	ค่าคะแนนเฉลี่ย
$\sum x$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมด
n	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

1.3 หาค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน โดยใช้สูตร

$$S.D. = \sqrt{\frac{n \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

เมื่อ S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
$\sum x^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนแต่ละตัวยกกำลังสอง
$(\sum x)^2$	แทน	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
n	แทน	จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม

2 สถิติใช้ตรวจสอบคุณภาพของแบบสอบถาม

2.1 ค่าอำนาจจำแนก (Discrimination) ของแบบสอบถามจะใช้ทดสอบความแตกต่างระหว่างค่าเฉลี่ยรายข้อของกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ โดยใช้ t — test (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541 : 90)

$$t = \frac{\overline{X}_H - \overline{X}_L}{\sqrt{\frac{S_H^2}{n_H} + \frac{S_L^2}{n_L}}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าที่จะใช้ตัดสินว่าข้อความนั้นมีอำนาจจำแนกอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้หรือไม่
$\bar{X}_H, - \bar{X}_L$	แทน	ค่าเฉลี่ยที่ได้จากกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
$S_H^2, + S_L^2$	แทน	ความแปรปรวนของคะแนนจากกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ
n_H, n_L	แทน	จำนวนผู้ตอบในกลุ่มสูงและกลุ่มต่ำ ตามลำดับ

2.2 ค่าความเชื่อถือได้ของเครื่องมือ (Reliability of the test) โดยใช้วิธีค่าคอนบักแอลฟา (กัลยา วาณิชยปัญญา, 2545 : 449)

$$\alpha = \frac{k \text{ cov ariance } / \text{ v ariance}}{1 + (k-1) \text{ cov ariance } / \text{ cov ariance}}$$

เมื่อ α	แทน	ค่าความเชื่อมั่นของแบบสอบถามทั้งฉบับ
k	แทน	จำนวนคำถาม
cov ariance	แทน	ค่าเฉลี่ยแปรปรวนร่วมระหว่างคำถามต่าง ๆ
v ariance	แทน	ค่าเฉลี่ยของค่าแปรปรวนของคำถาม

3 สถิติที่ใช้ทดสอบสมมติฐาน

3.1 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม กลุ่มตามตัวแปรเพศ โดยใช้สถิติ t - test (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541 : 80)

ในกรณีความแปรปรวน 2 กลุ่มไม่เท่ากัน $\sigma_1^2 \neq \sigma_2^2$ ใช้สูตร

$$t = \frac{\bar{X}_1 - \bar{X}_2}{\sqrt{\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2}}}$$

$$\text{โดยมี } df = \frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} + \frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{\frac{\left(\frac{S_1^2}{n_1} \right)^2}{n_1 - 1} + \frac{\left(\frac{S_2^2}{n_2} \right)^2}{n_2 - 1}}$$

เมื่อ t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้พิจารณาใน t - distribution
$\bar{X}_1, \bar{X}_2$	แทน	ค่าเฉลี่ยของกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
S_1^2, S_2^2	แทน	ค่าความแปรปรวนของคะแนนของกลุ่มตัวอย่างที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
n_1, n_2	แทน	ขนาดของกลุ่มตัวอย่างในกลุ่มที่ 1 และกลุ่มที่ 2 ตามลำดับ
df	แทน	ชั้นความเป็นอิสระ

3.2 ทดสอบความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของกลุ่มตัวอย่างที่มากกว่า 2 กลุ่ม ตามตัวแปร อายุ ระดับการศึกษา อาชีพ และรายได้ต่อเดือน โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One — Way Analysis of Variance) (วิเชียร เกตุสิงห์, 2541 : 83 — 84)

$$F = \frac{MS_b}{MS_w}$$

$$df_b = k - 1$$

$$df_w = n_1 - k$$

F แทน ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณาใน F — distribution

MS_b แทน ความแปรปรวน (Mean Square) ระหว่างกลุ่ม

MS_w แทน ความแปรปรวน (Mean Square) ภายในกลุ่ม

k แทน จำนวนกลุ่ม

n_t แทน จำนวนสมาชิกในกลุ่มตัวอย่างรวมทั้งหมด

df_b แทน ชั้นความเป็นอิสระของความแปรปรวนระหว่างกลุ่ม

df_w แทน ชั้นความเป็นอิสระของความแปรปรวนภายในกลุ่ม

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ครั้งนี้ เพื่อให้เกิดความเข้าใจตรงกันในการแปลความหมาย ผู้วิจัยได้กำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

n	แทน	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง
$\bar{X}$	แทน	ค่าเฉลี่ย (Mean)
S.D.	แทน	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)
t	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา t-distribution
F	แทน	ค่าสถิติที่ใช้ในการพิจารณา F-distribution
df	แทน	ระดับชั้นของความเป็นอิสระ (Degree of Freedom)
SS	แทน	ผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Sum of Squares)
MS	แทน	ค่าเฉลี่ยผลรวมของคะแนนเบี่ยงเบนยกกำลังสอง (Mean Squares)
P	แทน	ค่าความน่าจะเป็น (Probability)
*	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
**	แทน	นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

การนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการนำเสนอผลการวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลผลการวิเคราะห์ข้อมูลของการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้วิเคราะห์และนำเสนอในรูปแบบของตารางประกอบคำอธิบาย โดยแบ่งเป็น 4 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ ด้านหลักสูตรการสอน รวมทั้งในส่วนของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอน นอกจากความพึงพอใจดังกล่าว การวิจัยครั้งนี้จะศึกษาด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และด้านผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ อีกด้วย

ตอนที่ 4 การรวบรวมเป็นความถี่ของข้อเสนอแนะเพิ่มเติมของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้ง 6 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ ด้านหลักสูตรการสอน ด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และด้านผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จากแบบสอบถามปลายเปิด โดยใช้วิธีการนำเสนอในรูปความถี่

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม

เป็นการวิเคราะห์ข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่น ที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยนำเสนอในรูปความถี่และร้อยละ ปรากฏผลดังตาราง 1

ตาราง 1 จำนวนและร้อยละของผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่น ที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ทำงาน จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา ช่วงเวลาที่เลือกเรียน

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม		จำนวน (คน)	คิดเป็น (ร้อยละ)
1. เพศ			
	ชาย	86	28.7
	หญิง	214	71.3
รวม		300	100.0
2. อายุ			
	ต่ำกว่า 15 ปี	0	0.0
	15 – 19 ปี	36	12.0
	20 – 24 ปี	95	31.7
	25 – 29 ปี	93	31.0
	30 – 34 ปี	42	14.0
	35 ปี ขึ้นไป	34	11.3
รวม		300	100.0
3. สถานภาพสมรส			
	โสด	270	90.0
	สมรส	30	10.0
	หม้าย / หย่าร้าง / แยกกันอยู่	0	0.0
รวม		300	100.0
4. ระดับการศึกษา			
	ต่ำกว่าปริญญาตรี	45	15.0
	ปริญญาตรี	213	71.0
	สูงกว่าปริญญาตรี	42	14.0
รวม		300	100.0

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	คิดเป็น (ร้อยละ)
5. อาชีพ		
รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ	10	3.3
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	19	6.3
พนักงานบริษัทเอกชน	191	63.7
อาชีพอื่น ๆ	80	26.7
รวม	300	100.0
6. รายได้ต่อเดือน		
ต่ำกว่า 10,000 บาท	91	30.3
10,001 – 25,000 บาท	122	40.7
25,001 – 40,000 บาท	56	18.7
40,001 – 55,000 บาท	21	7.0
55,001 บาท ขึ้นไป	10	3.3
รวม	300	100.0
7. ประสบการณ์ทำงาน		
ไม่มีประสบการณ์	75	25.0
1 – 5 ปี	131	43.7
6 – 10 ปี	47	15.7
มากกว่า 10 ปี	47	15.7
รวม	300	100.0
8. จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา		
ไม่เกิน 60 ชั่วโมง	141	47.0
61 – 120 ชั่วโมง	78	26.0
121 – 180 ชั่วโมง	23	7.7
181 – 240 ชั่วโมง	19	6.3
241 – 300 ชั่วโมง	11	3.7
มากกว่า 300 ชั่วโมง	28	9.3
รวม	300	100.0

ข้อมูลทั่วไปของผู้ตอบแบบสอบถาม	จำนวน (คน)	คิดเป็น (ร้อยละ)
9. เวลาที่เลือกเรียน		
จันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น.	37	12.3
อังคาร, พฤหัสบดี เวลา 18.30 – 20.35 น.	33	11.0
เสาร์ เวลา 8.30 – 11.45 น.	43	14.3
เสาร์ เวลา 13.00 – 16.15 น.	51	17.0
อาทิตย์ เวลา 8.30 – 11.45 น.	70	23.3
อาทิตย์ เวลา 13.00 – 16.15 น.	66	22.0
รวม	300	100.0

จากตาราง 1 แสดงว่า ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ส่วนใหญ่ของกลุ่มตัวอย่างเป็นเพศหญิง อายุระหว่าง 20 – 29 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาปริญญาตรี มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน รายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001 – 25,000 บาท มีประสบการณ์ทำงาน 1 – 5 ปี ส่วนใหญ่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นไม่เกิน 60 ชั่วโมง และเป็นผู้เลือกเรียนในวันอาทิตย์ เวลา 8.30 – 11.45 น.

ตอนที่ 2 การวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

เป็นการวิเคราะห์ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ ด้านหลักสูตรการสอน รวมทั้งวิเคราะห์ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ โดยใช้ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ดังตาราง 2-8

ตาราง 2 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.991	0.527	มาก
2. ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.642	0.571	มาก
3. ด้านสื่อการสอน รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	3.585	0.520	มาก
4. ด้านหลักสูตรการสอน	3.811	0.538	มาก
รวม	3.757	0.427	มาก

จากตาราง 2 แสดงว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.757$) และในรายด้านพบว่าทุกด้านมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ($\bar{X} = 3.991$) ด้านหลักสูตรการสอน ($\bar{X} = 3.811$) ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ($\bar{X} = 3.642$) และด้านสื่อการสอน รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ ($\bar{X} = 3.585$)

ตาราง 3 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอน

ด้านอาจารย์ผู้สอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. อธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน และมีวิธีการสอนที่ทำให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย	3.95	0.668	มาก
2. อธิบายครบทุกหัวข้อตามเนื้อหา	3.97	0.717	มาก
3. เสียงดังฟังชัด	4.16	0.647	มาก
4. ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนสม่ำเสมอ	3.80	0.808	มาก
5. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม	3.96	0.773	มาก
6. ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกสนทนาในชั่วโมงเรียน	3.84	0.852	มาก
7. สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน	4.05	0.704	มาก
8. คุณวุฒิของอาจารย์ผู้สอนเป็นที่น่าเชื่อถือได้	4.20	0.654	มากที่สุด
รวม	3.99	0.527	มาก

จากตาราง 3 แสดงว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านอาจารย์ผู้สอน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.99$) และในรายข้อพบว่ามีค่าความพึงพอใจอยู่ในระดับมากจนถึงระดับมากที่สุด โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ คุณวุฒิของอาจารย์ผู้สอนเป็นที่น่าเชื่อถือได้ ($\bar{X} = 4.20$) เสียงดังฟังชัด ($\bar{X} = 4.16$) สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน ($\bar{X} = 4.05$) อธิบายครบทุกหัวข้อตามเนื้อหา ($\bar{X} = 3.97$) ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม ($\bar{X} = 3.96$) อธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน และมีวิธีการสอนที่ทำให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย ($\bar{X} = 3.95$) ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกสนทนาในชั่วโมงเรียน ($\bar{X} = 3.84$) และตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนสม่ำเสมอ ($\bar{X} = 3.80$)

ตาราง 4 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ

ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. การใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับงาน	3.81	0.707	มาก
2. ความชัดเจนในการตอบข้อซักถาม	3.71	0.749	มาก
3. ยิ้มแย้มแจ่มใส มีการควบคุมอารมณ์และความรู้สึก	3.84	0.817	มาก
4. มีพนักงานเพียงพอในเวลาที่มีผู้มาติดต่อ	3.49	0.791	มาก
5. บุคลิกภาพของผู้ให้บริการเหมาะสม	3.53	0.686	มาก
6. การอำนวยความสะดวกในการสมัครเรียน	3.61	0.721	มาก
7. มารยาทของพนักงานโรงเรียน	3.62	0.719	มาก
8. มารยาทของพนักงานรักษาความปลอดภัย	3.52	0.729	มาก
รวม	3.64	0.571	มาก

จากตาราง 4 แสดงว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านพนักงานผู้ให้บริการ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.64$) และในรายข้อพบว่าทุกข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ยิ้มแย้มแจ่มใสมีการควบคุมอารมณ์และความรู้สึก ($\bar{X} = 3.84$) การใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับงาน ($\bar{X} = 3.81$) ความชัดเจนในการตอบข้อซักถาม ($\bar{X} = 3.71$) มารยาทของพนักงานโรงเรียน ($\bar{X} = 3.62$) การอำนวยความสะดวกในการสมัครเรียน ($\bar{X} = 3.61$) บุคลิกภาพของผู้ให้บริการเหมาะสม ($\bar{X} = 3.53$) มารยาทของพนักงานรักษาความปลอดภัย ($\bar{X} = 3.52$) และมีพนักงานเพียงพอในเวลาที่มีผู้มาติดต่อ ($\bar{X} = 3.49$)

ตาราง 5 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์

ด้านสื่อการสอน รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. โทรทัศน์และวีดีโอมีสภาพพร้อมใช้งาน	3.39	0.753	มาก
2. วิทยุ-เทป มีสภาพพร้อมใช้งาน	3.45	0.776	มาก
3. ความเหมาะสมของโต๊ะ – เก้าอี้เรียน	3.50	0.795	มาก
4. ระดับอุณหภูมิในห้องเรียนเหมาะสม	3.41	0.798	มาก
5. แผ่นภาพประกอบการสอน น่าสนใจ	3.46	0.823	มาก
6. แผ่นภาพมีสภาพดี พร้อมใช้งาน	3.44	0.750	มาก
7. คุณภาพด้านเนื้อหาของหนังสือที่ใช้เรียน	3.97	0.664	มาก
8. คุณภาพด้านการพิมพ์ของหนังสือที่ใช้เรียน	4.05	0.663	มาก
รวม	3.58	0.520	มาก

จากตาราง 5 แสดงว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.58$) และในรายข้อพบว่าทุกข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ คุณภาพด้านการพิมพ์ของหนังสือที่ใช้เรียน ($\bar{X} = 4.05$) คุณภาพด้านเนื้อหาของหนังสือที่ใช้เรียน ($\bar{X} = 3.97$) ความเหมาะสมของโต๊ะ – เก้าอี้เรียน ($\bar{X} = 3.50$) แผ่นภาพประกอบการสอน น่าสนใจ ($\bar{X} = 3.46$) วิทยุ-เทป มีสภาพพร้อมใช้งาน ($\bar{X} = 3.45$) แผ่นภาพมีสภาพดี พร้อมใช้งาน ($\bar{X} = 3.44$) ระดับอุณหภูมิในห้องเรียนเหมาะสม ($\bar{X} = 3.41$) โทรทัศน์และวีดีโอมีสภาพพร้อมใช้งาน ($\bar{X} = 3.39$)

ตาราง 6 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอน

ด้านหลักสูตรการสอน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
1. เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาในแต่ละวัน	3.81	0.673	มาก
2. เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาตลอดคอร์ส	3.75	0.686	มาก
3. ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอน	4.06	0.732	มาก
4. ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้สอน	4.01	0.780	มาก
5. เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้งานได้จริง	3.86	0.704	มาก
6. เนื้อหาหลักสูตรตรงกับความคาดหวัง	3.80	0.733	มาก
7. หลักสูตรการสอนส่งเสริมการศึกษาต่อ	3.60	0.758	มาก
8. หลักสูตรการสอนได้มีภาคปฏิบัติให้ฝึกฝนจริง	3.61	0.817	มาก
รวม	3.81	0.538	มาก

จากตาราง 6 แสดงว่า ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านหลักสูตรการสอน โดยรวมมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก ($\bar{X} = 3.81$) และในรายข้อพบว่าทุกข้อมีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอน ($\bar{X} = 4.06$) ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้สอน ($\bar{X} = 4.01$) เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้งานได้จริง ($\bar{X} = 3.86$) เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาในแต่ละวัน ($\bar{X} = 3.81$) เนื้อหาหลักสูตรตรงกับความคาดหวัง ($\bar{X} = 3.80$) เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาตลอดคอร์ส ($\bar{X} = 3.75$) หลักสูตรการสอนได้มีภาคปฏิบัติให้ฝึกฝนจริง ($\bar{X} = 3.61$) และหลักสูตรการสอนส่งเสริมการศึกษาต่อ ($\bar{X} = 3.60$)

ตาราง 7 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของ
โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการเรียนรู้
1. ด้านการฟัง	3.06	0.679	ปานกลาง
2. ด้านการพูด	2.91	0.728	ปานกลาง
3. ด้านการอ่าน	2.87	0.896	ปานกลาง
4. ด้านการเขียน	2.76	0.926	ปานกลาง
รวม	2.90	0.672	ปานกลาง

จากตาราง 7 แสดงว่า ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 2.90$) และในรายข้อพบว่าทุกข้อมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ ด้านการฟัง ($\bar{X} = 3.06$) ด้านการพูด ($\bar{X} = 2.91$) ด้านการอ่าน ($\bar{X} = 2.87$) ด้านการเขียน ($\bar{X} = 2.76$)

ตาราง 8 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับผลประโยชน์
1. มีโอกาสได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง	3.08	0.978	ปานกลาง
2. มีโอกาสได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น	3.23	1.016	ปานกลาง
3. มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.57	0.884	มาก
4. ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามากขึ้น	3.31	0.958	ปานกลาง
รวม	3.30	0.793	ปานกลาง

จากตาราง 8 แสดงว่า ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีผลประโยชน์ที่ได้รับอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.30$) และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน จะพบว่าผู้เรียนมีระดับผลประโยชน์ที่ได้รับอยู่ในระดับปานกลางจนถึงมาก โดยสามารถเรียงลำดับจากมากไปหาน้อย คือ มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น ($\bar{X} = 3.57$) ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามากขึ้น ($\bar{X} = 3.31$) มีโอกาสได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น ($\bar{X} = 3.23$) มีโอกาสได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง ($\bar{X} = 3.08$)

ตอนที่ 3 การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

เปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

เปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

เป็นการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้ง 4 ด้าน คือ ด้านอาจารย์ผู้สอน ด้านพนักงานผู้ให้บริการ ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอน จำแนกตามตัวแปร เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ทำงาน จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา ช่วงเวลาที่เลือกเรียน เพื่อทดสอบสมมติฐานการวิจัย ดังแสดงในตาราง 9

3.1 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เพศที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 9

ตาราง 9 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่เพศต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียน การสอนภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	เพศ						t	P-Value
	ชาย (n = 86)			หญิง (n = 244)				
	<u> </u>			<u> </u>				
	X	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	X	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ		
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.938	0.511	มาก	4.013	0.533	มาก	0.686	0.408
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.621	0.537	มาก	3.651	0.585	มาก	1.787	0.182
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.631	0.505	มาก	3.566	0.526	มาก	0.748	0.388
ด้านหลักสูตรการสอน	3.743	0.460	มาก	3.839	0.565	มาก	5.806*	0.017
รวม	3.733	0.388	มาก	3.767	0.441	มาก	4.490*	0.035

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 9 แสดงว่า ผู้เรียนที่เพศแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกัน มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และรายด้านพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีความพึงพอใจในด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าเพศชาย

3.2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อายุที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 10-12

ตาราง 10 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอายุ

ความพึงพอใจ																
ต่อการเรียนการ	15 – 19 ปี			20 – 24 ปี			25 – 29 ปี			30 – 34 ปี			35 ปี ขึ้นไป			
สอนภาษาญี่ปุ่น																
ของโรงเรียน	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	
ภาษาและวัฒน-			ความ			ความ			ความ			ความ			ความ	
ธรรม ส.ส.ท.			พึง			พึง			พึง			พึง			พึง	
			พอใจ			พอใจ			พอใจ			พอใจ			พอใจ	
ด้านอาจารย์	4.160	0.498	มาก	3.962	0.518	มาก	3.960	0.524	มาก	4.000	0.590	มาก	3.971	0.503	มาก	
ผู้สอน																
ด้านพนักงาน	3.955	0.542	มาก	3.629	0.508	มาก	3.560	0.577	มาก	3.589	0.693	มาก	3.640	0.500	มาก	
ผู้ให้บริการ																
ด้านสื่อการ	3.778	0.538	มาก	3.595	0.547	มาก	3.551	0.548	มาก	3.446	0.430	มาก	3.614	0.395	มาก	
สอนรวมถึง																
โสตทัศนูปกรณ์																
ด้านหลักสูตร	3.938	0.590	มาก	3.834	0.581	มาก	3.780	0.516	มาก	3.708	0.433	มาก	3.827	0.531	มาก	
การสอน																
รวม	3.958	0.444	มาก	3.755	0.443	มาก	3.712	0.433	มาก	3.686	0.375	มาก	3.763	0.357	มาก	

จากตาราง 10 แสดงว่า ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอายุมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 11 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอายุต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	4	1.214	0.304	1.095	0.359
	ภายในกลุ่ม	295	81.810	0.277		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	4	4.295	1.074	3.403**	0.010
	ภายในกลุ่ม	295	93.101	0.316		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	4	2.289	0.572	2.147	0.075
	ภายในกลุ่ม	295	78.612	0.266		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	1.171	0.293	1.011	0.402
	ภายในกลุ่ม	295	85.407	0.290		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	1.845	0.461	2.589*	0.037
	ภายในกลุ่ม	295	52.565	0.178		
	รวม	299	54.410			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 11 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านพนักงานผู้ให้บริการมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ แตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 12

ตาราง 12 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านพนักงานผู้ให้บริการเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ

อายุ	ด้านพนักงาน ผู้ให้บริการ	อายุ				
		$\bar{X}$	15-19 ปี	20-24 ปี	25-29 ปี	30-34 ปี
15 – 19 ปี	3.955	-	0.326 (0.069)	0.396* (0.013)	0.366 (0.087)	0.315 (0.242)
20 – 24 ปี	3.629	-	-	0.070 (0.948)	0.040 (0.997)	0.011 (1.000)
25 – 29 ปี	3.559	-	-	-	0.030 (0.999)	0.081 (0.972)
30 – 34 ปี	3.589	-	-	-	-	0.051 (0.997)
มากกว่า 35 ปี	3.640	-	-	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 12 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. มากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 25 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ที่ระดับ .05

3.3 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 3 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 13

ตาราง 13 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียน การสอนภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	สถานภาพสมรส						t	P-Value
	โสด (n=270)			สมรส (n=30)				
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ		
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.006	0.516	มาก	3.854	0.609	มาก	2.321	0.129
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.665	0.559	มาก	3.438	0.644	มาก	0.198	0.656
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.585	0.526	มาก	3.583	0.472	มาก	0.028	0.867
ด้านหลักสูตรการสอน	3.820	0.540	มาก	3.733	0.527	มาก	0.181	0.671
รวม	3.769	0.430	มาก	3.652	0.390	มาก	0.727	0.394

จากตาราง 13 แสดงว่าผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.4 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 4 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 14-17

ตาราง 14 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามระดับการศึกษา

ความพึงพอใจต่อการเรียน การสอนภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			สูงกว่าปริญญาตรี		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ
			พึงพอใจ			พึงพอใจ			พึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.131	0.505	มาก	3.948	0.525	มาก	4.063	0.540	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.786	0.676	มาก	3.639	0.527	มาก	3.506	0.638	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.761	0.538	มาก	3.550	0.516	มาก	3.569	0.495	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	4.008	0.555	มาก	3.787	0.515	มาก	3.723	0.598	มาก
รวม	3.922	0.442	มาก	3.731	0.413	มาก	3.715	0.448	มาก

จากตาราง 14 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 15 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	2	1.489	0.745	2.712	0.068
	ภายในกลุ่ม	297	81.535	0.275		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	2	1.715	0.857	2.661	0.072
	ภายในกลุ่ม	297	95.682	0.322		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	2	1.661	0.831	3.113*	0.046
	ภายในกลุ่ม	297	79.239	0.267		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.199	1.099	3.870*	0.022
	ภายในกลุ่ม	297	84.379	0.284		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	1.437	0.718	4.028*	0.019
	ภายในกลุ่ม	297	52.973	0.178		
	รวม	299	54.410			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 15 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอนมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดัง ตาราง 16-17

ตาราง 16 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านสื่อการสอน รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระดับการศึกษา		
		-		
	$\bar{X}$	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.761	-	0.211* (0.047)	0.193 (0.222)
ปริญญาตรี	3.550		-	0.018 (0.979)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.569			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 16 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์มากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 17 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านสื่อการสอน รวมถึงหลักสูตรการสอน	ระดับการศึกษา		
		$\bar{X}$	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	4.008	-	0.221* (0.042)	0.285* (0.046)
ปริญญาตรี	3.787	-	-	0.069 (0.778)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.723	-	-	-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 17 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี และผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.5 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 5 อาชีพที่แตกต่าง มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปราบกฏผลดังตาราง 18-20

ตาราง 18 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอาชีพ

ความพึงพอใจ ต่อการเรียน การสอนภาษา ญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษา และวัฒนธรรม ส.ส.ท.	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ			ประกอบ ธุรกิจส่วนตัว			พนักงาน บริษัทเอกชน			อื่นๆ		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
			ความ พึงพอใจ			ความ พึงพอใจ			ความ พึงพอใจ			ความ พึงพอใจ
ด้านอาจารย์ ผู้สอน	3.988	0.488	มาก	4.026	0.670	มาก	3.952	0.510	มาก	4.079	0.534	มาก
ด้านพนักงาน ผู้ให้บริการ	3.38	0.560	มาก	3.559	0.449	มาก	3.577	0.579	มาก	3.780	0.550	มาก
ด้านสื่อการสอน รวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	3.750	0.354	มาก	3.467	0.388	มาก	3.541	0.496	มาก	3.697	0.600	มาก
ด้านหลักสูตร การสอน	4.000	0.562	มาก	3.743	0.536	มาก	3.772	0.512	มาก	3.897	0.589	มาก
รวม	3.919	0.357	มาก	3.699	0.353	มาก	3.710	0.405	มาก	3.863	0.480	มาก

จากตาราง 18 แสดงว่า ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอาชีพ มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 19 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอาชีพแตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.928	0.309	1.115	0.343
	ภายในกลุ่ม	296	82.096	0.277		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	3	3.321	1.107	3.484*	0.016
	ภายในกลุ่ม	296	94.075	0.318		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	3	1.915	0.638	2.392	0.069
	ภายในกลุ่ม	296	78.986	0.267		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.321	0.440	1.528	0.207
	ภายในกลุ่ม	296	85.257	0.288		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.637	0.546	3.061*	0.029
	ภายในกลุ่ม	296	52.773	0.178		
	รวม	299	54.410			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 19 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านพนักงานผู้ให้บริการ มีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 20

ตาราง 20 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ด้านพนักงาน ผู้ให้บริการ	อาชีพ			
		— X	รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	ธุรกิจส่วนตัว	พนักงานบริษัท อื่น ๆ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	3.938	-	0.378 (0.087)	0.360* (0.050)	0.158 (0.405)
ธุรกิจส่วนตัว	3.560		-	0.018 (0.894)	0.221 (0.126)
พนักงานบริษัท	3.577			-	0.203** (0.007)
อื่น ๆ	3.780				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 20 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจและอาชีพอื่น ๆ มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพพนักงานบริษัท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ

3.6 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 6 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 21-23

ตาราง 21 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001-25,001 บาท	25,001-40,000 บาท	40,001-55,000 บาท	ตั้งแต่ 55,001 บาท
	X S.D. ระดับ	X S.D. ระดับ	X S.D. ระดับ	X S.D. ระดับ	X S.D. ระดับ
	ความพึงพอใจ	ความพึงพอใจ	ความพึงพอใจ	ความพึงพอใจ	ความพึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.058 0.517 มาก	3.929 0.502 มาก	4.051 0.562 มาก	3.851 0.572 มาก	4.100 0.574 มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.707 0.559 มาก	3.654 0.503 มาก	3.596 0.680 มาก	3.435 0.680 มาก	3.600 0.539 มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง สไลด์ทัศนูปกรณ์	3.670 0.573 มาก	3.555 0.516 มาก	3.520 0.474 มาก	3.446 0.423 มาก	3.813 0.383 มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.892 0.581 มาก	3.791 0.498 มาก	3.846 0.525 มาก	3.440 0.487 มาก	3.913 0.550 มาก
รวม	3.832 0.453 มาก	3.732 0.398 มาก	3.753 0.418 มาก	3.543 0.430 มาก	3.856 0.447 มาก

จากตาราง 21 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 22 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. (ไทย-ญี่ปุ่น)	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	4	1.602	0.401	1.451	0.217
	ภายในกลุ่ม	295	81.422	0.276		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	4	1.446	0.362	1.112	0.351
	ภายในกลุ่ม	295	95.951	0.325		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	4	1.927	0.482	1.799	0.129
	ภายในกลุ่ม	295	78.974	0.268		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	4	3.693	0.923	3.286**	0.012
	ภายในกลุ่ม	295	82.886	0.281		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	1.642	0.411	2.295	0.059
	ภายในกลุ่ม	295	52.768	0.179		
	รวม	299	54.410			

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 22 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านหลักสูตรการสอน มีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 23

ตาราง 23 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านหลักสูตรการสอน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้เฉลี่ยต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน	ด้านหลักสูตรการสอน	รายได้ต่อเดือน				
		ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001 – 25,000 บาท	25,001 – 40,000 บาท	40,001 – 55,000 บาท	มากกว่า 55,000 บาท
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.892	-	0.101 (0.759)	0.046 (0.992)	0.451* (0.016)	0.210 (1.000)
10,001 – 25,000 บาท	3.791		-	0.055 (0.981)	0.351 (0.101)	0.122 (0.975)
25,001 – 40,000 บาท	3.846			-	0.406 (0.065)	0.067 (0.998)
40,001 – 55,000 บาท	3.441				-	0.472 (0.254)
55,001 บาทขึ้นไป	3.913					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 23 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนต่ำกว่าหรือเท่ากับ 10,000 บาท มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.7 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 7 ประสพการณ์ทำงานที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 24-25

ตาราง 24 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสพการณ์ทำงาน

ความพึงพอใจ												
ต่อการเรียน	ไม่เคยทำงานมาก่อน			1 – 5 ปี			6 – 10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
การสอนภาษา												
ญี่ปุ่น ของ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
โรงเรียนภาษา			ความ			ความ			ความ			ความ
พึงพอใจ			พึง			พึง			พึง			พึง
และวัฒนธรรม			พอใจ			พอใจ			พอใจ			พอใจ
ส.ส.ท.												
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.080	0.538	มาก	3.937	0.518	มาก	4.000	0.552	มาก	3.992	0.504	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.778	0.556	มาก	3.616	0.506	มาก	3.524	0.671	มาก	3.614	0.631	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์	3.705	0.611	มาก	3.544	0.512	มาก	3.569	0.392	มาก	3.521	0.482	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.917	0.598	มาก	3.777	0.529	มาก	3.731	0.447	มาก	3.819	0.537	มาก
รวม	3.870	0.488	มาก	3.719	0.405	มาก	3.706	0.383	มาก	3.737	0.401	มาก

จากตาราง 24 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสพการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 25 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	3	0.980	0.327	1.178	0.318
	ภายในกลุ่ม	296	82.044	0.277		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	3	2.171	0.724	2.249	0.083
	ภายในกลุ่ม	296	95.226	0.322		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	3	1.504	0.501	1.869	0.135
	ภายในกลุ่ม	296	79.397	0.268		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.292	0.431	1.495	0.216
	ภายในกลุ่ม	296	85.285	0.288		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.293	0.431	2.401	0.068
	ภายในกลุ่ม	296	53.117	0.179		
	รวม	299	54.410			

จากตาราง 25 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.8 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 8 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 26-28

ตาราง 26 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ความพึงพอใจต่อการเรียน									
การสอนภาษาญี่ปุ่นของ									
โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม									
ส.ส.ท.	ไม่เกิน 60 ชั่วโมง			61 – 120 ชั่วโมง			121 – 180 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	3.996	0.509	มาก	3.976	0.538	มาก	4.174	0.437	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.700	0.518	มาก	3.619	0.538	มาก	3.538	0.755	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.574	0.550	มาก	3.631	0.479	มาก	3.663	0.439	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.819	0.530	มาก	3.835	0.549	มาก	3.962	0.419	มาก
รวม	3.772	0.408	มาก	3.765	0.436	มาก	3.834	0.328	มาก

(ต่อ)

ความพึงพอใจต่อการเรียน									
การสอนภาษาญี่ปุ่นของ									
โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม									
ส.ส.ท.	181 – 240 ชั่วโมง			241 - 300 ชั่วโมง			มากกว่า 300 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความพึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.053	0.472	มาก	3.523	0.661	มาก	4.005	0.565	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.724	0.675	มาก	3.375	0.497	มาก	3.549	0.679	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.559	0.537	มาก	3.386	0.577	มาก	3.540	0.517	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.849	0.571	มาก	3.534	0.525	มาก	3.665	0.591	มาก
รวม	3.796	0.500	มาก	3.455	0.424	มาก	3.690	0.490	มาก

จากตาราง 26 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ตาราง 27 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	3.279	0.656	2.418*	0.036
	ภายในกลุ่ม	294	79.745	0.271		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	5	1.924	0.385	1.185	0.316
	ภายในกลุ่ม	294	95.473	0.325		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	5	0.829	0.166	0.609	0.693
	ภายในกลุ่ม	294	80.071	0.272		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	5	2.044	0.409	1.422	0.216
	ภายในกลุ่ม	294	84.534	0.288		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.33	0.267	1.481	0.196
	ภายในกลุ่ม	294	53.073	0.181		
	รวม	299	54.410			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 27 แสดงว่าผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านอาจารย์ผู้สอนมีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 28

ตาราง 28 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น

จำนวนชั่วโมง ที่เคยศึกษา ภาษาญี่ปุ่น	ด้านอาจารย์ ผู้สอน $\bar{X}$	จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น					
		ไม่เกิน 60 ชั่วโมง	61-120 ชั่วโมง	121-180 ชั่วโมง	181-240 ชั่วโมง	241-300 ชั่วโมง	มากกว่า 300 ชั่วโมง
ไม่เกิน 60 ชั่วโมง	3.996	-	0.020 (1.000)	0.178 (0.803)	0.057 (0.999)	0.473 (0.139)	0.009 (1.000)
61 – 120 ชั่วโมง	3.976		-	0.198 (0.766)	0.077 (0.997)	0.453 (0.203)	0.029 (1.000)
121 – 180 ชั่วโมง	4.174			-	0.121 (0.989)	0.651* (0.043)	0.169 (0.931)
181 – 240 ชั่วโมง	4.053				-	0.530 (0.209)	0.048 (1.000)
241 – 300 ชั่วโมง	3.523					-	0.482 (0.243)
มากกว่า 300 ชั่วโมง	4.005						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 28 แสดงว่าผู้เรียนที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น 121 – 180 ชั่วโมง มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านอาจารย์ผู้สอนมากกว่าผู้เรียนที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น 241 – 300 ชั่วโมง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.9 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 9 เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 29-31

ตาราง 29 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

ความพึงพอใจต่อการเรียน									
การสอนภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.			อ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.			เสาร์ 8.30-11.45 น.		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.051	0.468	มาก	3.917	0.525	มาก	4.093	0.535	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.747	0.519	มาก	3.773	0.614	มาก	3.573	0.496	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.307	0.630	ปานกลาง	3.614	0.562	มาก	3.712	0.480	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.872	0.535	มาก	3.735	0.453	มาก	3.898	0.527	มาก
รวม	3.744	0.440	มาก	3.760	0.432	มาก	3.819	0.394	มาก

(ต่อ)

ความพึงพอใจต่อการเรียน									
การสอนภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	เสาร์ 13.00-16.15 น.			อาทิตย์ 8.30-11.45 น.			อาทิตย์ 13.00-16.15 น.		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับความ พึงพอใจ
ด้านอาจารย์ผู้สอน	4.022	0.530	มาก	3.989	0.567	มาก	3.907	0.508	มาก
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	3.654	0.548	มาก	3.623	0.647	มาก	3.574	0.552	มาก
ด้านสื่อการสอนรวมถึง โสตทัศนูปกรณ์	3.561	0.519	มาก	3.655	0.535	มาก	3.585	0.386	มาก
ด้านหลักสูตรการสอน	3.784	0.602	มาก	3.850	0.604	มาก	3.739	0.457	มาก
รวม	3.755	0.450	มาก	3.780	0.472	มาก	3.701	0.372	มาก

จากตาราง 29 แสดงว่า ผู้เรียนที่เลือกเรียนในเวลาที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับมาก และในรายด้าน มีด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ซึ่งกลุ่มผู้เรียนวันจันทร์, พุธ และศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น. มีความพึงพอใจอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 30 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งมีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน

ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านอาจารย์ผู้สอน	ระหว่างกลุ่ม	5	1.275	0.255	0.917	0.470
	ภายในกลุ่ม	294	81.749	0.278		
	รวม	299	83.024			
ด้านพนักงานผู้ให้บริการ	ระหว่างกลุ่ม	5	1.515	0.303	0.929	0.463
	ภายในกลุ่ม	294	95.882	0.326		
	รวม	299	97.397			
ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	ระหว่างกลุ่ม	5	3.949	0.790	3.017*	0.011
	ภายในกลุ่ม	294	76.952	0.262		
	รวม	299	80.901			
ด้านหลักสูตรการสอน	ระหว่างกลุ่ม	5	1.143	0.229	0.787	0.560
	ภายในกลุ่ม	294	85.435	0.291		
	รวม	299	86.578			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	0.413	0.083	0.449	0.814
	ภายในกลุ่ม	294	53.997	0.184		
	รวม	299	54.410			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 30 แสดงว่าผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ มีความพึงพอใจแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์แตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดัง ตาราง 31

ตาราง 31 ผลการเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์ เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

เวลาที่เลือกเรียน	ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์	เวลาที่เลือกเรียน					
		จ.พ.ศ.	อ.พญ.	เสาร์	เสาร์	อาทิตย์	อาทิตย์
		18.30-20.35 น.	18.30-20.35 น.	8.30-11.45 น.	13.00-16.15 น.	8.30-11.45 น.	13.00-16.15 น.
	$\bar{X}$						
จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.	3.307	-	0.306 (0.286)	0.405* (0.031)	0.254 (0.385)	0.348 (0.051)	0.278 (0.225)
อ.พญ. 18.30-20.35 น.	3.614		-	0.099 (0.983)	0.524 (0.999)	0.042 (1.000)	0.028 (1.000)
เสาร์ 8.30-11.45 น.	3.712			-	0.151 (0.844)	0.057 (0.997)	0.127 (0.900)
เสาร์ 13.00-16.15 น.	3.561				-	0.941 (0.962)	0.024 (1.000)
อาทิตย์ 8.30-11.45 น.	3.655					-	0.070 (0.986)
อาทิตย์ 13.00-16.15 น.	3.585						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 31 แสดงว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น. มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านสื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์น้อยกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 8.30 – 11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.10 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 10 เพศที่แตกต่าง มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 32

ตาราง 32 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเพศ

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	เพศ						t	P-Value
	ชาย (n=86)			หญิง (n=244)				
	<u>—</u>			<u>—</u>				
	X	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	X	S.D.	ระดับการ เรียนรู้		
ด้านการฟัง	3.07	0.699	ปานกลาง	3.05	0.673	ปานกลาง	0.069	0.793
ด้านการพูด	2.98	0.686	ปานกลาง	2.88	0.745	ปานกลาง	3.015	0.084
ด้านการอ่าน	3.03	0.874	ปานกลาง	2.80	0.898	ปานกลาง	1.784	0.183
ด้านการเรียน	2.92	0.948	ปานกลาง	2.70	0.911	ปานกลาง	0.933	0.335
รวม	3.00	0.666	ปานกลาง	2.86	0.671	ปานกลาง	0.849	0.358

จากตาราง 32 แสดงว่า ผู้เรียนที่เพศแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.11 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 11 อายุที่แตกต่าง มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 33-35

ตาราง 33 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอายุ

ผลลัพธ์จาก การเรียนรู้ ของการเรียน การสอน ภาษาญี่ปุ่น	15 – 19 ปี			20 – 24 ปี			25 – 29 ปี			30 – 34 ปี			มากกว่า 35 ปี		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับ
			การ เรียนรู้			การ เรียนรู้			การ เรียนรู้			การ เรียนรู้			การ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.25	0.732	ปาน กลาง	3.03	0.706	ปาน กลาง	3.08	0.594	ปาน กลาง	2.95	0.731	ปาน กลาง	3.00	0.696	ปาน กลาง
ด้านการพูด	3.00	0.862	ปาน กลาง	2.93	0.718	ปาน กลาง	2.96	0.706	ปาน กลาง	2.83	0.730	ปาน กลาง	2.74	0.666	ปาน กลาง
ด้านการอ่าน	3.17	0.878	ปาน กลาง	2.94	0.976	ปาน กลาง	2.87	0.875	ปาน กลาง	2.46	0.759	ปาน กลาง	2.65	0.812	ปาน กลาง
ด้านการเขียน	3.14	0.931	ปาน กลาง	2.78	0.991	ปาน กลาง	2.77	0.886	ปาน กลาง	2.55	0.832	ปาน กลาง	2.56	0.860	น้อย
รวม	3.14	0.716	ปาน กลาง	2.92	0.706	ปาน กลาง	2.92	0.620	ปาน กลาง	2.74	0.684	ปาน กลาง	2.74	0.593	ปาน กลาง

จากตาราง 33 แสดงว่า ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอายุมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ผู้เรียนกลุ่มอายุ 35 ปีขึ้นไป มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการเขียนอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 34 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอายุต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	4	2.004	0.501	1.086	0.363
	ภายในกลุ่ม	295	136.033	0.461		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	4	1.807	0.452	0.850	0.494
	ภายในกลุ่ม	295	156.763	0.531		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	4	7.450	1.862	2.363	0.053
	ภายในกลุ่ม	295	232.480	0.788		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	4	8.488	2.122	2.527*	0.041
	ภายในกลุ่ม	295	247.709	0.840		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	4.065	1.016	2.290	0.060
	ภายในกลุ่ม	295	130.935	0.444		
	รวม	299	135.000			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 34 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่า ด้านการเขียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน แตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 35

ตาราง 35 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านการเขียนเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ

อายุ	ด้านการเขียน $\bar{X}$	อายุ				
		15-19 ปี	20-24 ปี	25-29 ปี	30-34 ปี	35 ปี ขึ้นไป
15 – 19 ปี	3.14	-	0.36* (0.046)	0.37* (0.044)	0.59** (0.005)	0.58** (0.009)
20 – 24 ปี	2.78		-	0.01 (0.972)	0.23 (0.174)	0.22 (0.230)
25 – 29 ปี	2.77			-	0.22 (0.185)	0.21 (0.242)
30 – 34 ปี	2.55				-	0.01 (0.958)
35 ปี ขึ้นไป	2.56					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 35 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีอายุ 15 – 19 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 20 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 รวมทั้งมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 30 – 34 ปี และ 35 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.12 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 12 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 36

ตาราง 36 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	สถานภาพสมรส						t	P-Value
	โสด (n=270)			สมรส (n=30)				
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ		
			เรียนรู้			เรียนรู้		
ด้านการฟัง	3.06	0.690	ปานกลาง	3.07	0.583	ปานกลาง	0.294	0.588
ด้านการพูด	2.91	0.751	ปานกลาง	2.90	0.481	ปานกลาง	4.633*	0.032
ด้านการอ่าน	2.89	0.911	ปานกลาง	2.73	0.740	ปานกลาง	0.762	0.384
ด้านการเขียน	2.77	0.935	ปานกลาง	2.67	0.844	ปานกลาง	0.321	0.572
รวม	2.91	0.688	ปานกลาง	2.84	0.502	ปานกลาง	2.050	0.153

* ระดับนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 36 แสดงว่าผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้เรียนที่เป็นโสดมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ด้านการพูด มากกว่าผู้เรียนที่สมรสแล้ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.13 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 13 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 37-40

ตาราง 37 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามระดับการศึกษา

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			สูงกว่าปริญญาตรี		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.29	0.661	ปานกลาง	3.05	0.685	ปานกลาง	2.86	0.608	ปานกลาง
ด้านการพูด	3.04	0.737	ปานกลาง	2.91	0.711	ปานกลาง	2.76	0.790	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	3.04	0.796	ปานกลาง	2.86	0.916	ปานกลาง	2.74	0.885	ปานกลาง
ด้านการเขียน	3.07	0.863	ปานกลาง	2.74	0.914	ปานกลาง	2.57	0.991	น้อย
รวม	3.11	0.632	ปานกลาง	2.86	0.669	ปานกลาง	2.73	0.686	ปานกลาง

จากตาราง 37 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และในรายด้านผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ยกเว้นด้านการเขียนของผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในระดับน้อย

ตาราง 38 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	2	4.119	2.059	4.567*	0.011
	ภายในกลุ่ม	297	133.918	0.451		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	2	1.735	0.867	1.642	0.195
	ภายในกลุ่ม	297	156.835	0.528		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	2	2.125	1.063	1.327	0.267
	ภายในกลุ่ม	297	237.805	0.801		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	2	5.834	2.917	3.460*	0.033
	ภายในกลุ่ม	297	250.363	0.843		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	3.217	1.609	3.625*	0.028
	ภายในกลุ่ม	297	131.783	0.444		
	รวม	299	135.000			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 38 แสดงว่าผู้บริโภคมที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการฟัง และด้านการเขียน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการฟัง และด้านการเขียนแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 39-40

ตาราง 39 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการฟัง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านการฟัง $\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.29	-	0.24 (0.091)	0.43* (0.012)
ปริญญาตรี	3.05		-	0.19 (0.248)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.86			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 39 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษากว่าปริญญาตรี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการฟังมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษากว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 40 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านการเขียน $\bar{X}$	ระดับการศึกษา		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.07	-	0.33 (0.093)	0.50* (0.044)
ปริญญาตรี	2.74		-	0.17 (0.566)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.57			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 40 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ส่วนผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียนไม่มีความแตกต่างกัน

3.14 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 14 อาชีพที่แตกต่าง มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 41 - 42

ตาราง 41 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของ โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอาชีพ

ผลลัพธ์จากการ												
เรียนรู้ ของ	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ			ประกอบธุรกิจส่วนตัว			พนักงานบริษัทเอกชน			อื่น ๆ		
การเรียนการสอน												
ภาษาญี่ปุ่น	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.00	0.667	ปานกลาง	3.32	0.478	ปานกลาง	2.99	0.688	ปานกลาง	3.16	0.683	ปานกลาง
ด้านการพูด	3.00	0.667	ปานกลาง	3.16	0.501	ปานกลาง	2.86	0.749	ปานกลาง	2.95	0.727	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	2.70	0.823	ปานกลาง	3.05	0.621	ปานกลาง	2.85	0.908	ปานกลาง	2.90	0.936	ปานกลาง
ด้านการเขียน	2.40	0.843	น้อย	3.05	0.621	ปานกลาง	2.74	0.919	ปานกลาง	2.79	1.002	ปานกลาง
รวม	2.78	0.640	ปานกลาง	3.14	0.509	ปานกลาง	2.86	0.677	ปานกลาง	2.95	0.692	ปานกลาง

จากตาราง 41 แสดงว่า ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอาชีพ มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมในระดับปานกลาง และในรายด้านอยู่ในระดับ ปานกลาง ยกเว้นด้านการเขียนของกลุ่มรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อยู่ในระดับน้อย

ตาราง 42 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอาชีพแตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	3	3.065	1.022	2.240	0.084
	ภายในกลุ่ม	296	134.972	0.456		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	3	1.783	0.594	1.122	0.340
	ภายในกลุ่ม	296	156.787	0.530		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	3	1.086	0.362	0.449	0.719
	ภายในกลุ่ม	296	238.844	0.807		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	3	3.032	1.011	1.182	0.317
	ภายในกลุ่ม	296	253.164	0.855		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	1.781	0.594	1.319	0.268
	ภายในกลุ่ม	296	133.219	0.450		
	รวม	299	135.000			

จากตาราง 42 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.15 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 15 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 43 - 44

ตาราง 43 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ผลลัพธ์จาก	ต่ำกว่า			10,001-			25,001-			40,001-			ตั้งแต่		
การเรียนรู้	10,000 บาท			25,001 บาท			40,000 บาท			55,000 บาท			55,001 บาท		
ของการเรียน	—			—			—			—			—		
การสอน	X	S.D.	ระดับ	X	S.D.	ระดับ	X	S.D.	ระดับ	X	S.D.	ระดับ	X	S.D.	ระดับ
ภาษาญี่ปุ่น			การ			การ			การ			การ			การ
			เรียนรู้			เรียนรู้			เรียนรู้			เรียนรู้			เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.13	0.670	ปานกลาง	3.00	0.668	ปานกลาง	3.11	0.705	ปานกลาง	2.86	0.727	ปานกลาง	3.20	0.632	ปานกลาง
ด้านการพูด	2.99	0.723	ปานกลาง	2.84	0.672	ปานกลาง	3.05	0.749	ปานกลาง	2.67	0.856	ปานกลาง	2.80	0.919	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	3.03	0.862	ปานกลาง	2.90	0.913	ปานกลาง	2.64	0.883	ปานกลาง	2.62	0.805	ปานกลาง	2.80	1.033	ปานกลาง
ด้านการเขียน	2.91	0.927	ปานกลาง	2.80	0.915	ปานกลาง	2.52	0.874	น้อย	2.52	0.981	น้อย	2.80	1.033	ปานกลาง
รวม	3.02	0.666	ปานกลาง	2.89	0.658	ปานกลาง	2.83	0.645	ปานกลาง	2.67	0.764	ปานกลาง	2.90	0.775	ปานกลาง

จากตาราง 43 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้มีรายได้ 25,001 – 55,000 บาท มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 44 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	4	2.091	0.523	1.134	0.341
	ภายในกลุ่ม	295	135.946	0.461		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	4	3.754	0.938	1.788	0.131
	ภายในกลุ่ม	295	154.816	0.525		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	4	6.800	1.700	2.151	0.075
	ภายในกลุ่ม	295	233.130	0.790		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	4	6.801	1.700	2.011	0.093
	ภายในกลุ่ม	295	249.396	0.845		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	2.676	0.669	1.492	0.205
	ภายในกลุ่ม	295	132.324	0.449		
	รวม	299	135.000			

จากตาราง 44 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.16 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 16 ประสิทธิภาพทำงาน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 45-49

ตาราง 45 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ผลลัพธ์จาก การเรียนรู้ ของการเรียน การสอน ภาษาญี่ปุ่น	ไม่มีประสบการณ์			1 – 5 ปี			6 – 10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.17	0.724	ปานกลาง	3.02	0.620	ปานกลาง	3.09	0.747	ปานกลาง	2.96	0.690	ปานกลาง
ด้านการพูด	3.03	0.788	ปานกลาง	2.89	0.671	ปานกลาง	2.87	0.711	ปานกลาง	2.81	0.798	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	3.09	0.918	ปานกลาง	2.92	0.865	ปานกลาง	2.72	0.902	ปานกลาง	2.51	0.831	น้อย
ด้านการเขียน	3.00	0.973	ปานกลาง	2.79	0.894	ปานกลาง	2.60	0.876	ปานกลาง	2.49	0.906	น้อย
รวม	3.07	0.718	ปานกลาง	2.90	0.620	ปานกลาง	2.82	0.687	ปานกลาง	2.69	0.670	ปานกลาง

จากตาราง 45 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการอ่านและด้านการเขียนในระดับน้อย

ตาราง 46 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	3	1.75	0.582	1.264	0.287
	ภายในกลุ่ม	296	136.29	0.460		
	รวม	299	138.04			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	3	1.61	0.536	1.011	0.388
	ภายในกลุ่ม	296	156.96	0.530		
	รวม	299	158.57			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	3	11.20	3.733	4.830**	0.003
	ภายในกลุ่ม	296	228.73	0.773		
	รวม	299	239.93			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	3	9.12	3.039	3.641*	0.013
	ภายในกลุ่ม	296	247.08	0.835		
	รวม	299	256.20			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	4.61	1.536	3.486*	0.016
	ภายในกลุ่ม	296	130.39	0.441		
	รวม	299	135.00			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 46 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าด้านการอ่านมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และด้านการเขียนมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการอ่าน และด้านการเขียน แตกต่างกัน ในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผล ดังตาราง 47-48

ตาราง 47 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการอ่าน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ประสบการณ์ทำงาน	ด้านการอ่าน X	ประสบการณ์ทำงาน			
		ไม่เคยทำงานมาก่อน	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
ไม่เคยทำงานมาก่อน	3.09	-	0.17 (0.621)	0.67 (0.166)	0.58* (0.006)
1 – 5 ปี	2.92		-	0.20 (0.617)	0.41 (0.056)
6 – 10 ปี	2.72			-	0.21 (0.711)
มากกว่า 10 ปี	2.51				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 47 แสดงว่าผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการอ่านมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 48 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับ การศึกษา	$\bar{X}$ ด้านการเขียน	ประสบการณ์ทำงาน			
		ไม่เคยทำงานมาก่อน	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
		3.00	2.79	2.60	2.49
ไม่เคยทำงานมาก่อน	3.00	-	0.21 (0.457)	0.40 (0.132)	0.51* (0.031)
1 – 5 ปี	2.79		-	0.19 (0.682)	0.30 (0.303)
6 – 10 ปี	2.60			-	0.11 (0.956)
มากกว่า 10 ปี	2.49				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 48 แสดงว่าผู้เรียนที่ไม่มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.17 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 17 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 49-50

ตาราง 49 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	ไม่เกิน 60 ชั่วโมง			61 – 120 ชั่วโมง			121 – 180 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	2.96	0.711	ปานกลาง	3.09	0.585	ปานกลาง	3.04	0.767	ปานกลาง
ด้านการพูด	2.91	0.732	ปานกลาง	2.87	0.709	ปานกลาง	2.87	0.626	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	2.80	0.928	ปานกลาง	2.78	0.935	ปานกลาง	2.96	1.022	ปานกลาง
ด้านการเขียน	2.74	0.954	ปานกลาง	2.58	0.974	ปานกลาง	2.91	1.041	ปานกลาง
รวม	2.85	0.698	ปานกลาง	2.83	0.650	ปานกลาง	2.95	0.754	ปานกลาง

(ต่อ)

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	181 – 240 ชั่วโมง			241 - 300 ชั่วโมง			มากกว่า 300 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.32	0.749	ปานกลาง	3.36	0.505	ปานกลาง	3.14	0.651	ปานกลาง
ด้านการพูด	3.11	0.737	ปานกลาง	2.73	0.786	ปานกลาง	2.96	0.838	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	3.11	0.315	ปานกลาง	3.18	0.874	ปานกลาง	3.11	0.737	ปานกลาง
ด้านการเขียน	3.11	0.459	ปานกลาง	2.91	0.831	ปานกลาง	3.00	0.720	ปานกลาง
รวม	3.16	0.458	ปานกลาง	3.05	0.621	ปานกลาง	3.05	0.643	ปานกลาง

จากตาราง 49 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับปานกลาง

ตาราง 50 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	5	3.806	0.761	1.667	0.142
	ภายในกลุ่ม	294	134.230	0.457		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	5	1.329	0.266	0.497	0.778
	ภายในกลุ่ม	294	157.241	0.535		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	5	5.134	1.027	1.286	0.270
	ภายในกลุ่ม	294	234.796	0.799		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	5	7.343	1.469	1.735	0.126
	ภายในกลุ่ม	294	248.854	0.846		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	2.876	0.575	1.280	0.272
	ภายในกลุ่ม	294	132.124	0.449		
	รวม	299	135.000			

จากตาราง 50 แสดงว่าผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.18 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 18 เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 51-55

ตาราง 51 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.			อ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.			เสาร์ 8.30-11.45 น.		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	2.84	0.764	ปานกลาง	2.97	0.529	ปานกลาง	3.05	0.532	ปานกลาง
ด้านการพูด	2.70	0.845	ปานกลาง	2.85	0.712	ปานกลาง	2.84	0.615	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	2.14	1.032	น้อย	2.97	1.015	ปานกลาง	2.67	0.808	ปานกลาง
ด้านการเขียน	2.05	0.998	น้อย	2.73	1.039	ปานกลาง	2.51	0.798	น้อย
รวม	2.43	0.738	น้อย	2.88	0.713	ปานกลาง	2.77	0.541	ปานกลาง

(ต่อ)

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	เสาร์ 13.00-16.15 น.			อาทิตย์ 8.30-11.45 น.			อาทิตย์ 13.00-16.15 น.		
	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้	$\bar{X}$	S.D.	ระดับการ เรียนรู้
ด้านการฟัง	3.22	0.702	ปานกลาง	3.19	0.748	ปานกลาง	2.97	0.656	ปานกลาง
ด้านการพูด	3.02	0.735	ปานกลาง	3.13	0.760	ปานกลาง	2.79	0.645	ปานกลาง
ด้านการอ่าน	2.78	0.945	ปานกลาง	3.30	0.667	ปานกลาง	2.97	0.679	ปานกลาง
ด้านการเขียน	2.63	0.979	ปานกลาง	3.20	0.773	ปานกลาง	2.98	0.690	ปานกลาง
รวม	2.91	0.705	ปานกลาง	3.20	0.620	ปานกลาง	2.93	0.556	ปานกลาง

จากตาราง 51 แสดงว่า ผู้เรียนที่เลือกเรียนในเวลาที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกลุ่มผู้เรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. ซึ่งมีในระดับน้อย และในรายด้านมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ยกเว้นกลุ่มผู้เรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. ซึ่งมีทักษะด้านการอ่านและการเขียน รวมถึงกลุ่มผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 8.30-11.45 น. มีทักษะด้านการเขียนในระดับน้อย

ตาราง 52 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ด้านการฟัง	ระหว่างกลุ่ม	5	4.980	0.996	2.201	0.054
	ภายในกลุ่ม	294	133.056	0.453		
	รวม	299	138.037			
ด้านการพูด	ระหว่างกลุ่ม	5	6.884	1.377	2.668*	0.022
	ภายในกลุ่ม	294	151.686	0.516		
	รวม	299	158.570			
ด้านการอ่าน	ระหว่างกลุ่ม	5	35.927	7.185	10.355**	0.000
	ภายในกลุ่ม	294	204.003	0.694		
	รวม	299	239.930			
ด้านการเขียน	ระหว่างกลุ่ม	5	38.909	7.782	10.529**	0.000
	ภายในกลุ่ม	294	217.288	0.739		
	รวม	299	256.197			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	15.369	3.074	7.554**	0.000
	ภายในกลุ่ม	294	119.631	0.407		
	รวม	299	135.000			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 52 แสดงว่าผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่า ด้านการพูด มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการอ่านและด้านการเขียน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ทราบว่าคุณสมบัติผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการพูด ด้านการอ่าน และด้านการเขียนแตกต่าง

กัน ในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe
ปรากฏผลดังตาราง 53-55

ตาราง 53 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและ
วัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการพูด เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

เวลาที่ เลือกเรียน	ด้าน		เวลาที่เลือกเรียน				
	การพูด	จ.พ.ศ.	อ.พญ.	เสาร์	เสาร์	อาทิตย์	อาทิตย์
		18.30- — X	18.30- 20.35 น.	8.30- 11.45 น.	13.00- 16.15 น.	8.30- 11.45 น.	13.00- 16.15 น.
จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.	2.70	-	0.15 (0.397)	0.13 (0.404)	0.32* (0.042)	0.43** (0.004)	0.09 (0.564)
อ.พญ. 18.30-20.35 น.	2.85		-	0.01 (0.946)	0.17 (0.287)	0.28 (0.066)	0.06 (0.693)
เสาร์ 8.30-11.45 น.	2.84			-	0.18 (0.221)	0.29* (0.037)	0.05 (0.726)
เสาร์ 13.00-16.15 น.	3.02				-	0.11 (0.411)	0.23 (0.085)
อาทิตย์ 8.30-11.45 น.	3.13					-	0.34 (0.006)
อาทิตย์ 13.00-16.15 น.	2.79						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
 ** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 53 แสดงว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. มีผลลัพธ์จาก
การเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการพูดน้อยกว่าผู้
เรียนซึ่งเลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 13.00-16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และน้อยกว่าผู้เรียน
ซึ่งเลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30-11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับผู้เรียนวันเสาร์
เวลา 8.30-11.45 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม
ส.ส.ท. ด้านการพูดน้อยกว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30-11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่
ระดับ .05

ตาราง 54 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการอ่าน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

เวลาที่เลือกเรียน	ด้าน		เวลาที่เลือกเรียน				
	การอ่าน	จ.พ.ศ.	อ.พฤ.	เสาร์	เสาร์	อาทิตย์	อาทิตย์
	— X	18.30- 20.35 น.	18.30- 20.35 น.	8.30- 11.45 น.	13.00- 16.15 น.	8.30- 11.45 น.	13.00- 16.15 น.
จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.	2.14	-	0.83** (0.004)	0.53 (0.142)	0.64* (0.025)	1.16** (0.005)	0.83** (0.005)
อ.พฤ. 18.30-20.35 น.	2.97		-	0.30 (0.799)	0.19 (0.963)	0.33 (0.620)	0.00 (1.000)
เสาร์ 8.30-11.45 น.	2.67			-	0.11 (0.995)	0.63* (0.012)	0.30 (0.658)
เสาร์ 13.00-16.15 น.	2.78				-	0.52* (0.048)	0.19 (0.521)
อาทิตย์ 8.30-11.45 น.	3.30					-	0.33 (0.378)
อาทิตย์ 13.00-16.15 น.	2.97						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 54 แสดงว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.ด้านการอ่านน้อยกว่าผู้เลือกเรียนวันอังคาร, พฤหัสบดี เวลา 18.30 – 20.35 น. วันอาทิตย์ เวลา 8.30 – 11.45 น. วันอาทิตย์ เวลา 13.00 – 16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการอ่านน้อยกว่าผู้เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 13.00 – 16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับผู้เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 8.30 – 11.45 น. และเวลา 13.00 – 16.15 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการอ่านน้อยกว่าผู้เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30 – 11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 55 ผลการเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการเขียน เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

เวลาที่เลือกเรียน	ด้าน		เวลาที่เลือกเรียน				
	การเขียน	จ.พ.ศ.	อ.พญ.	เสาร์	เสาร์	อาทิตย์	อาทิตย์
		18.30-	18.30-	8.30-	13.00-	8.30-	13.00-
	X	20.35 น.	20.35 น.	11.45 น.	16.15 น.	11.45 น.	16.15 น.
จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น.	2.05	-	0.68 (0.061)	0.46 (0.346)	0.58 (0.093)	1.15** (0.005)	0.93** (0.005)
อ.พญ. 18.30-20.35 น.	2.73		-	0.22 (0.947)	0.10 (0.998)	0.47 (0.241)	0.25 (0.852)
เสาร์ 8.30-11.45 น.	2.51			-	0.12 (0.995)	0.69* (0.005)	0.47 (0.166)
เสาร์ 13.00-16.15 น.	2.63				-	0.57* (0.025)	0.35 (0.241)
อาทิตย์ 8.30-11.45 น.	3.20					-	0.22 (0.831)
อาทิตย์ 13.00-16.15 น.	2.98						-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 55 แสดงว่าผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการเขียนน้อยกว่าผู้ที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30-11.45 น. และเวลา 13.00-16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 8.30-11.45 น. และเวลา 13.00-16.15 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนน้อยกว่าผู้เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30-11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และ .05 ตามลำดับ

3.19 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 19 เพศที่แตกต่าง มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 56

ตาราง 56 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่เพศต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการ เรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	เพศ						t	P-Value
	ชาย (n=86)			หญิง (n=244)				
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ		
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	2.90	1.128	ปานกลาง	3.15	0.904	น้อยที่สุด	4.839*	0.029
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.02	1.148	ปานกลาง	3.31	0.949	น้อยที่สุด	2.481	0.116
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.53	0.966	มาก	3.58	0.851	น้อยที่สุด	0.793	0.374
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	3.27	0.999	ปานกลาง	3.33	0.942	น้อยที่สุด	0.498	0.481
รวม	3.18	0.801	ปานกลาง	3.34	0.787	น้อยที่สุด	0.020	0.888

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 56 แสดงว่า ผู้เรียนที่เพศแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน แต่เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.20 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 20 อายุที่แตกต่าง มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 57-60

ตาราง 57 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอายุ

ผลประโยชน์													
ที่ได้รับจาก		15 – 19 ปี			20 – 24 ปี			25 – 29 ปี			30 – 34 ปี		
การเรียนรู้ ของ													
โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล	X
	ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/เลื่อนตำแหน่ง	3.56	0.773	ปานกลาง	3.20	0.882	ปานกลาง	3.01	1.088	ปานกลาง	2.79	1.025	ปานกลาง	2.79
ได้รับการขึ้นเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น	3.64	0.723	ปานกลาง	3.42	0.906	ปานกลาง	3.14	1.129	ปานกลาง	2.92	1.147	ปานกลาง	2.82
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.75	0.732	ปานกลาง	3.61	0.854	ปานกลาง	3.57	0.982	ปานกลาง	3.45	0.861	ปานกลาง	3.38
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.61	0.803	ปานกลาง	3.29	0.874	ปานกลาง	3.19	1.014	ปานกลาง	3.26	1.061	ปานกลาง	3.41
รวม	3.64	0.637	ปานกลาง	3.38	0.684	ปานกลาง	3.23	0.911	ปานกลาง	3.11	0.856	ปานกลาง	3.10

จากตาราง 57 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีอายุต่างกันมีผลประโยชน์จากการเรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณารายด้านจะพบว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป มีผลประโยชน์จากการเรียนของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับน้อย

ตาราง 58 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอายุต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	4	16.372	4.093	4.477**	0.002
	ภายในกลุ่ม	295	269.708	0.914		
	รวม	299	286.080			
ได้รับการเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	4	19.094	4.774	4.864**	0.001
	ภายในกลุ่ม	295	289.492	0.981		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	4	3.097	0.774	0.991	0.413
	ภายในกลุ่ม	295	230.569	0.782		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	4	4.997	1.249	1.369	0.245
	ภายในกลุ่ม	295	269.173	0.912		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	8.024	2.006	3.287*	0.012
	ภายในกลุ่ม	295	180.033	0.610		
	รวม	299	188.057			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 58 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้าน พบว่าด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีอายุต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง ด้านการได้รับ

เงินเดือนสูงขึ้น แตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 59-60

ตาราง 59 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ

อายุ	ด้านการได้รับการ เลื่อนขั้น / ตำแหน่ง $\bar{X}$	อายุ				
		15-19 ปี	20-24 ปี	25-29 ปี	30-34 ปี	35 ปี ขึ้นไป
15 – 19 ปี	3.56	-	0.36 (0.463)	0.55 (0.080)	0.77* (0.015)	0.77* (0.027)
20 – 24 ปี	3.20		-	0.19 (0.765)	0.41 (0.245)	0.41 (0.343)
25 – 29 ปี	3.01			-	0.22 (0.808)	0.22 (0.865)
30 – 34 ปี	2.79				-	0.01 (1.000)
35 ปี ขึ้นไป	2.79					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 59 แสดงว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 30-34 ปี และกลุ่มผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปี

ตาราง 60 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ของด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอายุ

อายุ	ด้านการได้รับ เงินเดือนสูงขึ้น X	อายุ				
		15-19 ปี	20-24 ปี	25-29 ปี	30-34 ปี	35 ปี ขึ้นไป
15 – 19 ปี	3.64	-	0.22 (0.867)	0.50 (0.162)	0.69 (0.056)	0.82* (0.020)
20 – 24 ปี	3.42		-	0.28 (0.437)	0.47 (0.167)	0.60 (0.061)
25 – 29 ปี	3.14			-	0.19 (0.904)	0.32 (0.638)
30 – 34 ปี	2.95				-	0.13 (0.989)
มากกว่า 35 ปี	2.82					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 60 แสดงว่า กลุ่มผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 15-19 ปี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้นมากกว่ากลุ่มผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

3.21 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 21 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 61

ตาราง 61 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	สถานภาพสมรส						t	P-Value
	โสด (n=270)			สมรส (n=30)				
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ		
ได้รับการเลื่อนชั้น/ตำแหน่ง	3.07	0.999	ปานกลาง	3.13	0.776	ปานกลาง	1.505	0.221
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.23	1.030	ปานกลาง	3.23	0.898	ปานกลาง	0.880	0.349
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.58	0.896	ปานกลาง	3.47	0.776	ปานกลาง	0.290	0.591
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.29	0.962	ปานกลาง	3.53	0.900	ปานกลาง	0.003	0.953
รวม	3.29	0.804	ปานกลาง	3.34	0.693	ปานกลาง	1.295	0.256

จากตาราง 61 แสดงว่าผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.22 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 22 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 62-66

ตาราง 62 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามระดับการศึกษา

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	ต่ำกว่าปริญญาตรี			ปริญญาตรี			สูงกว่าปริญญาตรี		
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนชั้น/ตำแหน่ง	3.44	0.841	มาก	3.09	0.972	ปานกลาง	2.62	0.987	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.62	0.834	มาก	3.23	0.986	ปานกลาง	2.76	1.165	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.64	0.773	มาก	3.60	0.861	มาก	3.33	1.074	ปานกลาง
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.64	0.883	มาก	3.28	0.904	ปานกลาง	3.10	1.206	ปานกลาง
รวม	3.59	0.709	มาก	3.30	0.752	ปานกลาง	2.95	0.954	ปานกลาง

จากตาราง 62 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. สำหรับกลุ่มผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี และผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับปานกลาง และกลุ่มผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี อยู่ในระดับมาก และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง ยกเว้นกลุ่มผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในระดับมากทุกด้าน และกลุ่มผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีก็ได้รับผลประโยชน์จากการเรียนรู้ในการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น ในระดับมากเช่นกัน

ตาราง 63 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	2	14.942	7.471	8.184**	0.000
	ภายในกลุ่ม	297	271.138	0.913		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	2	16.127	8.063	8.189**	0.000
	ภายในกลุ่ม	297	292.460	0.985		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	2	2.745	1.373	1.765	0.173
	ภายในกลุ่ม	297	230.921	0.778		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	2	7.141	3.571	3.971*	0.020
	ภายในกลุ่ม	297	267.029	0.899		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	2	8.826	4.413	7.313**	0.001
	ภายในกลุ่ม	297	179.231	0.603		
	รวม	299	188.057			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 63 แสดงว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ส่วนด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ที่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าคุณสมบัติผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง ด้านการ

ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น และด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาแตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดัง ตาราง 64-66 ตาราง 64 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระดับการศึกษา		
	$\bar{X}$	ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.44	-	0.35 (0.084)	0.82** (0.005)
ปริญญาตรี	3.09		-	0.47* (0.014)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.62			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 64 แสดงว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมากกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่มีการศึกษาในระดับปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมากกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 65 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น — X	ระดับการศึกษา		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.62	-	0.39 (0.060)	0.86** (0.005)
ปริญญาตรี	3.23		-	0.47* (0.020)
สูงกว่าปริญญาตรี	2.76			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 65 แสดงว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 66 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาเป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามระดับการศึกษา

ระดับการศึกษา	ด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา X	ระดับการศึกษา		
		ต่ำกว่าปริญญาตรี	ปริญญาตรี	สูงกว่าปริญญาตรี
ต่ำกว่าปริญญาตรี	3.64	-	0.36 (0.068)	0.54* (0.027)
ปริญญาตรี	3.28		-	0.18 (0.508)
สูงกว่าปริญญาตรี	3.10			-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 66 แสดงว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.23 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 23 อาชีพที่แตกต่าง มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 67-70

ตาราง 67 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามอาชีพ

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ			ประกอบธุรกิจส่วนตัว			พนักงานบริษัทเอกชน			อื่น ๆ		
	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล	X	S.D.	ผล
			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ			ประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง	2.70	1.160	ปานกลาง	3.37	0.597	ปานกลาง	2.96	1.045	ปานกลาง	3.35	0.781	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น	2.90	1.370	ปานกลาง	3.47	0.772	มาก	3.10	1.108	ปานกลาง	3.51	0.675	มาก
มีโอกาสนื่องานง่ายขึ้น	3.30	1.337	ปานกลาง	3.74	0.733	มาก	3.55	0.944	มาก	3.60	0.686	มาก
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.10	1.197	น้อย	3.63	0.496	มาก	3.22	1.023	ปานกลาง	3.48	0.811	มาก
รวม	3.00	1.027	ปานกลาง	3.55	0.550	มาก	3.21	0.852	ปานกลาง	3.48	0.601	มาก

จากตาราง 67 แสดงว่า ผู้เรียนในแต่ละกลุ่มอาชีพ มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมในระดับปานกลางสลับกับมาก และในรายด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง จะมีผลประโยชน์ที่ได้รับในระดับปานกลาง ทุกกลุ่มผู้เรียน และการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาของผู้เรียนที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ อยู่ในระดับน้อย

ตาราง 68 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีอาชีพแตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	3	11.694	3.898	4.205**	0.006
	ภายในกลุ่ม	296	274.386	0.927		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	3	11.852	3.951	3.941**	0.009
	ภายในกลุ่ม	296	296.734	1.002		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	3	1.405	0.468	0.597	0.618
	ภายในกลุ่ม	296	232.262	0.785		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	3	6.135	2.045	2.258	0.082
	ภายในกลุ่ม	296	268.035	0.906		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	6.486	2.162	3.524*	0.015
	ภายในกลุ่ม	296	181.571	0.613		
	รวม	299	188.057			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 68 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น แตกต่างกันอย่างไรจึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 69-70

ตาราง 69 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ด้านการได้รับ เลื่อนขั้น/ตำแหน่ง X	อาชีพ			
		รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว	พณ.บริษัท เอกชน	อื่น ๆ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	2.70	-	0.67 (0.370)	0.26 (0.877)	0.65 (0.258)
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.37		-	0.41 (0.372)	0.02 (1.000)
พนักงานบริษัทเอกชน	2.96			-	0.39* (0.027)
อื่น ๆ	3.35				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 69 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง น้อยกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 70 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามอาชีพ

อาชีพ	ด้านการได้รับ เงินเดือนสูงขึ้น X	อาชีพ			
		รับราชการ/ รัฐวิสาหกิจ	ประกอบธุรกิจ ส่วนตัว	พณ.บริษัท เอกชน	อื่น ๆ
รับราชการ/รัฐวิสาหกิจ	2.90	-	0.57 (0.543)	0.20 (0.945)	0.61 (0.346)
ประกอบธุรกิจส่วนตัว	3.47		-	0.37 (0.482)	0.04 (0.999)
พนักงานบริษัทเอกชน	3.10			-	0.41* (0.024)
อื่น ๆ	3.51				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 70 แสดงว่าผู้เรียนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น น้อยกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพอื่น ๆ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.24 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 24 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดัง ตาราง 71-74

ตาราง 71 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามรายได้ต่อเดือน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจาก	น้อยกว่า 10,000 บาท		10,001- 25,000 บาท		25,001- 40,000 บาท		40,001- 55,000 บาท		ตั้งแต่ 55,001 บาท						
การเรียนรู้ของ	—		—		—		—		—						
การเรียนรู้การสอนภาษาญี่ปุ่น	X	S.D.	ผล ประโยชน์ที่ได้รับ	X	S.D.	ผล ประโยชน์ที่ได้รับ	X	S.D.	ผล ประโยชน์ที่ได้รับ	X	S.D.	ผล ประโยชน์ที่ได้รับ			
ได้รับการเลื่อนขั้น	3.30	0.810	ปานกลาง	3.06	1.055	ปานกลาง	3.02	1.036	ปานกลาง	2.52	0.873	น้อย	2.90	0.876	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น	3.46	0.807	มาก	3.22	1.049	ปานกลาง	3.16	1.125	ปานกลาง	2.48	0.981	น้อย	3.10	1.101	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.60	0.773	มาก	3.61	0.940	มาก	3.57	0.828	มาก	3.29	1.102	ปานกลาง	3.20	0.919	ปานกลาง
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.40	0.773	มาก	3.25	0.998	ปานกลาง	3.27	1.018	ปานกลาง	3.43	1.248	มาก	3.30	1.059	ปานกลาง
รวม	3.44	0.651	มาก	3.28	0.837	ปานกลาง	3.25	0.861	ปานกลาง	2.93	0.791	ปานกลาง	3.13	0.860	ปานกลาง

จากตาราง 71 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ที่มีผลประโยชน์อยู่ในระดับมาก และในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งอยู่ในระดับปานกลาง ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้นอยู่ในระดับน้อยถึงมาก ด้านโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้นอยู่ในระดับปานกลางถึงสูง ด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชาอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก

ตาราง 72 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีระดับรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	4	11.372	2.843	3.053*	0.017
	ภายในกลุ่ม	295	274.708	0.931		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	4	17.255	4.314	4.368**	0.002
	ภายในกลุ่ม	295	291.332	0.988		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	4	3.415	0.854	1.094	0.360
	ภายในกลุ่ม	295	230.252	0.781		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	4	1.564	0.391	0.423	0.792
	ภายในกลุ่ม	295	272.606	0.924		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	4	5.115	1.279	2.062	0.086
	ภายในกลุ่ม	295	182.943	0.620		
	รวม	299	188.057			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 72 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 73 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน						
รายได้ต่อเดือน	ด้านการได้รับเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001–25,000 บาท	25,001–40,000 บาท	40,001–55,000 บาท	55,001 บาท ขึ้นไป
	X					
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.30	-	0.24 (0.525)	0.28 (0.576)	0.78* (0.029)	0.40 (0.822)
10,001–25,000 บาท	3.06		-	0.04 (0.999)	0.54 (0.245)	0.16 (0.993)
25,001–40,000 บาท	3.02			-	0.50 (0.407)	0.12 (0.998)
40,001–55,000 บาท	2.52				-	0.38 (0.905)
55,001 บาท ขึ้นไป	2.90					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

จากตาราง 73 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง มากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

ตาราง 74 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามรายได้ต่อเดือน

รายได้ต่อเดือน						
รายได้ต่อเดือน	ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น X	ต่ำกว่า 10,000 บาท	10,001– 25,000 บาท	25,001– 40,000 บาท	40,001– 55,000 บาท	55,001 บาท ขึ้นไป
ต่ำกว่า 10,000 บาท	3.46	-	0.24 (0.551)	0.30 (0.530)	0.98** (0.003)	0.36 (0.879)
10,001–25,000 บาท	3.22		-	0.06 (0.998)	0.74* (0.041)	0.12 (0.998)
25,001–40,000 บาท	3.16			-	0.68 (0.127)	0.06 (1.000)
40,001–55,000 บาท	2.48				-	0.62 (0.615)
55,001 บาท ขึ้นไป	3.10					-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 74 แสดงว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่มีรายได้ 10,001 – 25,000 บาท มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3.25 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 25 ประสิทธิภาพทำงาน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 75-79

ตาราง 75 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	ไม่เคยทำงานมาก่อน			1 – 5 ปี		
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	3.45	0.843	มาก	3.03	0.984	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.60	0.788	มาก	3.24	1.038	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.55	0.843	มาก	3.73	0.878	มาก
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.51	0.828	มาก	3.19	0.929	ปานกลาง
รวม	3.53	0.657	มาก	3.30	0.820	ปานกลาง

(ต่อ)

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	6 – 10 ปี			มากกว่า 10 ปี		
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	2.98	1.032	ปานกลาง	2.72	0.949	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	2.91	1.080	ปานกลาง	2.89	1.026	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.38	0.968	ปานกลาง	3.34	0.815	ปานกลาง
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.26	1.113	ปานกลาง	3.38	1.033	ปานกลาง
รวม	3.13	0.864	ปานกลาง	3.09	0.765	ปานกลาง

จากตาราง 75 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านอยู่ในระดับปานกลางถึงมาก

ตาราง 76 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	3	17.232	5.744	6.324**	0.000
	ภายในกลุ่ม	296	268.848	0.908		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	3	20.276	6.759	6.939**	0.000
	ภายในกลุ่ม	296	288.311	0.974		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	3	7.314	2.438	3.188*	0.024
	ภายในกลุ่ม	296	226.353	0.765		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	3	5.152	1.717	1.889	0.131
	ภายในกลุ่ม	296	269.018	0.909		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	3	7.330	2.443	4.002**	0.008
	ภายในกลุ่ม	296	180.727	0.611		
	รวม	299	188.057			

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 76 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 สำหรับด้านโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้นนั้น มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

เพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น และด้านโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น แตกต่างกันในรายคู่ใดบ้าง จึงทำการทดสอบความแตกต่างของคะแนนเฉลี่ยเป็นรายคู่โดยวิธีการของ Scheffe ปรากฏผลดังตาราง 77-79

ตาราง 77 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับการศึกษา	ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง $\bar{X}$	ประสบการณ์ทำงาน			
		ไม่เคยทำงานมาก่อน	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
ไม่เคยทำงานมาก่อน	3.45	-	0.42* (0.026)	0.47 (0.069)	0.73** (0.001)
1 – 5 ปี	3.03		-	0.05 (0.992)	0.31 (0.311)
6 – 10 ปี	2.98			-	0.26 (0.640)
มากกว่า 10 ปี	2.72				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 77 แสดงว่าผู้เรียนไม่มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง มากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 1 – 5 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 78 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ Scheffe โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับ การศึกษา	ด้านการได้รับ เงินเดือนสูงขึ้น — X	ประสบการณ์ทำงาน			
		ไม่เคยทำงานมาก่อน	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
ไม่เคยทำงานมาก่อน	3.60	-	0.36 (0.105)	0.69** (0.003)	0.71** (0.002)
1 – 5 ปี	3.24		-	0.33 (0.280)	0.35 (0.227)
6 – 10 ปี	2.91			-	0.02 (1.000)
มากกว่า 10 ปี	2.89				-

** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 78 แสดงว่าผู้เรียนไม่มีประสบการณ์ทำงานมาก่อน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการได้รับเงินเดือนสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี และผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

ตาราง 79 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในด้านมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น เป็นรายคู่ด้วยวิธีการของ LSD โดยจำแนกตามประสบการณ์ทำงาน

ระดับการศึกษา	X	ประสบการณ์ทำงาน			
		ไม่เคยทำงานมาก่อน	1 – 5 ปี	6 – 10 ปี	มากกว่า 10 ปี
	ด้านการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.55	3.73	3.38	3.34
ไม่เคยทำงานมาก่อน	3.55	-	0.18 (0.160)	0.17 (0.315)	0.21 (0.206)
1 – 5 ปี	3.73		-	0.35* (0.022)	0.38** (0.010)
6 – 10 ปี	3.38			-	0.04 (0.814)
มากกว่า 10 ปี	3.34				-

* มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05
** มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

จากตาราง 79 แสดงว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 1 – 5 ปี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

3.26 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 26 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 80-81

ตาราง 80 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น

ผลประโยชน์ที่ได้รับ จากการเรียนรู้ ของ. การเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	ไม่เกิน 60 ชั่วโมง			61 – 120 ชั่วโมง			121 – 180 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	3.08	0.957	ปานกลาง	3.14	0.950	ปานกลาง	3.17	1.154	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.25	1.001	ปานกลาง	3.28	1.031	ปานกลาง	3.22	1.085	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.60	0.836	มาก	3.56	0.988	มาก	3.70	0.703	มาก
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	3.31	0.942	ปานกลาง	3.29	0.941	ปานกลาง	3.43	0.896	มาก
รวม	3.31	0.756	ปานกลาง	3.32	0.771	ปานกลาง	3.38	0.839	ปานกลาง

(ต่อ)

ผลประโยชน์ที่ได้รับ จากการเรียนรู้ ของ การเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	181 – 240 ชั่วโมง			241 - 300 ชั่วโมง			มากกว่า 300 ชั่วโมง		
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	3.11	0.809	ปานกลาง	2.73	1.104	ปานกลาง	2.96	1.105	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.26	0.809	ปานกลาง	3.00	1.183	ปานกลาง	3.04	1.036	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.26	0.733	ปานกลาง	4.09	0.701	มาก	3.29	1.013	ปานกลาง
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	3.58	0.961	มาก	3.55	1.128	มาก	2.96	1.036	ปานกลาง
รวม	3.30	0.753	ปานกลาง	3.34	0.861	ปานกลาง	3.06	1.004	ปานกลาง

จากตาราง 80 แสดงว่า ผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และในรายด้านอยู่ในระดับปานกลางจนถึงมาก

ตาราง 81 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอน ภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	5	2.250	0.450	0.466	0.801
	ภายในกลุ่ม	294	283.830	0.965		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	5	1.918	0.384	0.368	0.870
	ภายในกลุ่ม	294	306.668	1.043		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	5	7.551	1.510	1.964	0.084
	ภายในกลุ่ม	294	226.116	0.769		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจาก ผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	5	5.707	1.141	1.250	0.286
	ภายในกลุ่ม	294	268.463	0.913		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.789	0.358	0.565	0.727
	ภายในกลุ่ม	294	186.268	0.634		
	รวม	299	188.057			

จากตาราง 81 แสดงว่าผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

3.27 ทดสอบสมมติฐานข้อที่ 27 เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน ปรากฏผลดังตาราง 82-83

ตาราง 82 ค่าเฉลี่ยและค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. จำแนกตามเวลาที่เลือกเรียน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	จ.พ.ศ. 18.30-20.35 น. อ.พ.ศ. 18.30-20.35 น. เสาร์ 8.30-11.45 น.								
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	3.11	1.048	ปานกลาง	2.79	1.193	ปานกลาง	3.12	0.851	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.19	1.023	ปานกลาง	2.94	1.223	ปานกลาง	3.21	0.914	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.38	0.893	ปานกลาง	3.58	1.173	มาก	3.56	0.796	มาก
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.16	0.898	ปานกลาง	3.42	1.119	มาก	3.44	0.959	มาก
รวม	3.21	0.781	ปานกลาง	3.18	0.948	ปานกลาง	3.33	0.747	ปานกลาง

(ต่อ)

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	เสาร์ 13.00-16.15 น. อาทิตย์ 8.30-11.45 น. อาทิตย์ 13.00-16.15 น.								
	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ	$\bar{X}$	S.D.	ผลประโยชน์ที่ได้รับ
ได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง	3.31	0.905	ปานกลาง	3.07	0.953	ปานกลาง	3.02	0.969	ปานกลาง
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	3.37	0.979	ปานกลาง	3.29	0.995	ปานกลาง	3.23	1.020	ปานกลาง
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	3.73	0.777	มาก	3.57	0.791	มาก	3.55	0.948	มาก
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	3.33	0.864	ปานกลาง	3.36	0.993	ปานกลาง	3.18	0.943	ปานกลาง
รวม	3.43	0.740	มาก	3.32	0.757	ปานกลาง	3.24	0.832	ปานกลาง

จากตาราง 82 แสดงว่า ผู้เรียนที่เลือกเรียนในเวลาที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ยกเว้นกลุ่มผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 13.00-16.15 น. ซึ่งมีในระดับมาก และในรายด้านผู้เรียนส่วนใหญ่มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้นอยู่ในระดับมาก ยกเว้นกลุ่มผู้เรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น. ซึ่งมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง และการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามีผลประโยชน์ที่ได้รับในระดับปานกลางจนถึงมาก

ตาราง 83 ผลการเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ซึ่งเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น	แหล่งความแปรปรวน	df	SS	MS	F	P-Value
ได้รับการเลื่อนชั้น/ตำแหน่ง	ระหว่างกลุ่ม	5	5.971	1.194	1.253	0.284
	ภายในกลุ่ม	294	280.109	0.953		
	รวม	299	286.080			
ได้รับเงินเดือนสูงขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	5	4.118	0.824	0.795	0.554
	ภายในกลุ่ม	294	304.469	1.036		
	รวม	299	308.587			
มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น	ระหว่างกลุ่ม	5	2.635	0.527	0.671	0.646
	ภายในกลุ่ม	294	231.031	0.786		
	รวม	299	233.667			
ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา	ระหว่างกลุ่ม	5	3.255	0.651	0.706	0.619
	ภายในกลุ่ม	294	270.915	0.921		
	รวม	299	274.170			
รวม	ระหว่างกลุ่ม	5	1.999	0.400	0.632	0.676
	ภายในกลุ่ม	294	186.058	0.633		
	รวม	299	188.057			

จากตาราง 83 แสดงว่าผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

ตอนที่ 4 การรวบรวมเป็นความถี่ของข้อเสนอแนะ ของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ตาราง 84 ข้อเสนอแนะของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ด้านอาจารย์ผู้สอน</u>		
1.	อาจารย์สอนเร็วเกินไป	7
2.	อาจารย์สอนดีมาก	3
3.	อาจารย์ควรเน้นการสนทนามากขึ้น	2
4.	ควรมีการสอนเทคนิคให้ง่ายต่อการเข้าใจบทเรียน	2
5.	อาจารย์ควรมีความรู้ทั้งภาษาญี่ปุ่น ภาษาอังกฤษ และภาษาไทย	1
6.	อาจารย์ควรเตรียมเนื้อหามาก่อน และมีอุปกรณ์การสอนด้วย จะทำให้ไม่น่าเบื่อ	1
7.	อาจารย์ที่สอนน่ารัก และมีประสบการณ์ในการสอนดี	1
8.	อาจารย์ญี่ปุ่นควรเป็นอาจารย์ที่เสียงดังฟังชัด เพื่อได้ฝึกสำเนียงจากอาจารย์	1
9.	อาจารย์บางคนมีลายมือที่อ่านยาก โดยเฉพาะคันจิ ซึ่งมีรายละเอียดมาก	1
10.	การมีเสียงดัง จะกระตุ้นความสนใจนักเรียนได้ดี อาจเป็นการใช้สื่อการสอน หรือการถามนักเรียนทีละคน	1
11.	อาจารย์ที่มาสอนแทนควรเตรียมเนื้อหามากกว่านี้	1
12.	เปลี่ยนอาจารย์ผู้สอนชาวญี่ปุ่นบ่อย ทำให้เนื้อหาไม่ต่อเนื่อง	1
13.	อาจารย์บางคนพูดเร็วเกินไป	1
14.	ควรยกตัวอย่างบทสนทนาที่เกี่ยวข้องกับเนื้อหาบทเรียนเพิ่มขึ้น	1
15.	ควรมีอักษรโรมันกำกับ เพื่อกลับไปฝึกออกเสียงได้ถูกต้อง	1
16.	อาจารย์ควรออกเสียงศัพท์ใหม่ให้ฟังเป็นตัวอย่าง และให้นักเรียนพูดตาม	1
17.	บางครั้งสอนไม่ครบ และให้ผู้เรียนอ่านเพิ่มเอง คิดว่าควรสอนให้ครบทุกหัวข้อ	1
18.	ควรสอนคำที่คนญี่ปุ่นพูดบ่อย แต่ไม่มีในหนังสือ	1
19.	ควรมีเอกสารสรุปคำอธิบายของอาจารย์ชาวไทย	1
20.	อาจารย์ควรมีความเป็นกันเองมากกว่านี้ เช่น การเรียกชื่อผู้เรียน	1
21.	อาจารย์ชาวญี่ปุ่นไม่ค่อยให้คำอธิบาย	1

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ด้านพนักงานผู้ให้บริการ</u>		
1.	ควรมีความรู้ในเนื้อหาของแต่ละคอร์สมากกว่านี้	2
2.	ควรมีความพร้อมในการให้บริการมากกว่านี้	2
3.	พนักงานควรยิ้มแย้มมากกว่านี้	2
4.	ควรให้ข้อมูลในการสมัครเรียนให้ครบถ้วน	1
5.	ถ้าสามารถทบทวนอารมณ์อันดูดีและรุนแรงของลูกค้าได้มาก ๆ จะดีมาก	1
6.	ติดต่อด่วนน้อย แต่ก็ให้บริการได้เพียงพอ	1
7.	มีพนักงานไม่เพียงพอ	1
8.	ควรมีการอบรมยามมากกว่านี้ เนื่องจากเคยเห็นการแสดงอาการไม่พอใจ และเตะล้อรถ	1
9.	ควรเคารพและให้เกียรติผู้เรียนมากกว่านี้	1
10.	ควรมีความกระตือรือร้นในการแก้ปัญหา	1
11.	พนักงานไม่สามารถตอบทุกอย่างให้จบในคนเดียว ต้องถามคนอื่นตลอด	1
12.	บริการดี	1
<u>ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตฯ</u>		
1.	สื่อการสอนควรทันสมัยตามเหตุการณ์ปัจจุบัน เช่น วีดีโอ เป็นต้น	5
2.	เครื่องปรับอากาศในห้องเรียนเย็นเกินไป	3
3.	ไม่ค่อยได้ใช้อุปกรณ์และสื่อการสอน	3
4.	โต๊ะเตี้ยเกินไป เก้าอี้ที่สูง ทำให้เมื่อยหลัง	2
5.	น่าจะมีวีดีโอ และเทปให้ฟัง ในชั่วโมงเรียนมากกว่านี้	2
6.	โต๊ะเก้าอี้ที่ชำรุดควรเปลี่ยนใหม่	2
7.	ควรมีเทปให้ฝึกฟัง	1
8.	เทปประกอบหนังสือควรพร้อมเมื่อเปิดคอร์ส	1
9.	ตำรายังมีพิมพ์ผิด	1
10.	ควรดูแลให้พร้อมใช้งานอยู่เสมอ	1
11.	โต๊ะควรมีขนาดใหญ่กว่านี้	1
12.	สันหนังสือไสกาไม่ดี	1
13.	ห้อง 303 A บางครั้งร้อนมาก และอากาศถ่ายเทไม่ดี	1
14.	มีวิทยุเก่าซึ่งไม่เคยใช้ในห้องเรียน	1

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ด้านหลักสูตรการสอน</u>		
1.	เนื้อหา มาก แต่เวลาน้อย	4
2.	ควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับหลาย ๆ อาชีพ หรือเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการทำงาน	2
3.	เนื้อหาควรเน้นการสนทนามากขึ้น	2
4.	ควรขยายเวลาการสอนมากขึ้นกว่าวันละ 2 ชั่วโมง	1
5.	เนื้อหาปัจจุบันก็ได้อยู่แล้ว แต่ควรเพิ่มหลักสูตรใหม่ ๆ ตามกระแส	1
6.	ควรมีหลักสูตรสำหรับผู้สนใจเรียนภาษาญี่ปุ่น แต่ไม่มีโอกาสใช้งานในชีวิตประจำวัน	1
7.	เนื้อหาการสอนของอาจารย์ญี่ปุ่นเข้าช้อนกับอาจารย์ไทย ควรเน้นการออกเสียงดีกว่า	1
8.	ควรเพิ่มคำศัพท์ที่ใช้ในชีวิตประจำวัน	1
9.	คอร์ส Y3 ควรมีการเน้นการเขียนมากขึ้น	1
10.	ควรมีหลักสูตรเร่งรัดสำหรับผู้ต้องรีบไปใช้งานเรียนเฉพาะวันอาทิตย์	1
<u>ผลลัพธ์จากการเรียนรู้</u>		
1.	ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ ขึ้นอยู่กับความสามารถส่วนบุคคล สถาบันสอนดีแล้ว	4
2.	ถ้าได้ทบทวนเนื้อหา ก็จะมีระดับการเรียนรู้ที่ดีขึ้น	1
3.	การไม่ได้มีโอกาสนำไปใช้ในชีวิตประจำวัน ทำให้ขาดโอกาสการนำไปปรับใช้และพัฒนา	1
4.	หากมีความขยันและพรสวรรค์จะทำได้ดี	1
5.	ควรเน้นการท่องศัพท์มากขึ้น เพราะศัพท์มีค่อนข้างมาก	1
6.	ควรมีเทคนิคในการจำ	1
7.	ควรพยายามเรียกตอบทุกคน เพื่อผลการเรียนที่มีประสิทธิภาพ	1

ลำดับที่	ข้อเสนอแนะ	ความถี่
<u>ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้</u>		
1.	ยังเป็นนักศึกษา ส่วนใหญ่จะใช้ประโยชน์เพื่อการดูหนังฟังเพลง และศึกษาวัฒนธรรม	2
2.	การมาเรียนไม่ได้ประโยชน์ในด้านการทำงาน แต่มีความสนใจเป็นส่วนตัว	1
3.	เป็นการเรียนเพื่อเปลี่ยนงาน	1
4.	สามารถนำไปใช้ในการสอบชิงทุน	1
5.	เรียนเพราะเป็นภาษาที่ชอบเท่านั้น	1
6.	ความสามารถในการนำไปประยุกต์ใช้คงเป็นทักษะของแต่ละบุคคล	1
7.	มีโอกาสดีในการพัฒนาสายอาชีพ	1
8.	ทำให้เรียนรู้วัฒนธรรมประเพณีของญี่ปุ่น ซึ่งสามารถนำไปปรับใช้ในการทำงานกับ สภาพแวดล้อมในบริษัทญี่ปุ่น	1

บทที่ 5

สรุป อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

ความมุ่งหมายของการวิจัย

ในการวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ตั้งความมุ่งหมายไว้ดังนี้

1. เพื่อศึกษาถึงความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ใน 4 ด้าน คือ
 1. ด้านอาจารย์ผู้สอน
 2. ด้านพนักงานผู้ให้บริการ
 3. ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์
 4. ด้านหลักสูตรการสอน
2. เพื่อเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้
2. เพื่อเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ทั้ง 4 ด้าน รวมทั้งผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ โดยจำแนกตาม เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ทำงาน จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา และเวลาที่เลือกเรียน
3. เพื่อรวบรวมข้อเสนอแนะในการให้บริการด้านการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

ความสำคัญของการวิจัย

ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยจะมุ่งศึกษาความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ใน 4 ด้าน ได้แก่

1. ด้านอาจารย์ผู้สอน
 2. ด้านพนักงานผู้ให้บริการ
 3. ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์
 4. ด้านหลักสูตรการสอน
- รวมทั้งผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

ประชากรและกลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัย

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ หมายถึง ผู้เรียนที่มาศึกษาภาษาญี่ปุ่น จำนวน 1,120 คน (ข้อมูลจากสถิติการลงทะเบียนเรียนของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ในเดือนตุลาคม 2545)

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย

ผู้เรียนภาษาญี่ปุ่น โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยใช้วิธีสุ่มตัวอย่างแบบตามความสะดวก (Convenience sampling) โดยทำการศึกษาผู้เรียนกลุ่มตัวอย่างจากประชากร 1,120 คน โดยวิธีของยามานะ

(ชัยสิทธิ์ เฉลิมมีประเสริฐ, 2538 : 31) ความคลาดเคลื่อนในการเลือกตัวอย่างร้อยละ 5 จะได้กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการศึกษาทั้งสิ้นจำนวน 295 ราย และเพิ่มเป็น 300 ราย เพื่อเป็นตัวแทนของประชากรมากขึ้น

สมมติฐานในการวิจัย

1. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
2. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน มีผลให้ความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
3. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
4. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน ทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
5. ลักษณะของประชากรศาสตร์ที่แตกต่างกัน ทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน
6. ปัจจัยด้านเวลาที่แตกต่างกัน ทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. แตกต่างกัน

การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้เป็นแบบสอบถามมาตราส่วนประมาณค่าชนิด 5 ตัวเลือก โดยเป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยแบ่งเป็น 4 ตอน คือ

ตอนที่ 1 เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับลักษณะประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถาม มีลักษณะเป็นแบบเลือกตอบ (Check List)

ตอนที่ 2 เป็นแบบสอบถามมาตราวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับความพึงพอใจออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยแบ่งออกเป็น 4 ด้าน คือ

1. อาจารย์ผู้สอน จำนวน 8 ข้อ
2. พนักงานผู้ให้บริการ จำนวน 8 ข้อ
3. สื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ จำนวน 8 ข้อ
4. หลักสูตรการสอน จำนวน 8 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจปานกลาง

คะแนน 2	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

ตอนที่ 3 เป็นแบบสอบถามมาตรวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับการเรียนรู้ออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านผลลัพธ์จากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้มากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้มาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้ปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้น้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับการเรียนรู้น้อยที่สุด

ตอนที่ 4 เป็นแบบสอบถามมาตรวัดแบบ Likert Scale ซึ่งแบ่งระดับการเรียนรู้ออกเป็น 5 ระดับ โดยสอบถามเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ จำนวน 4 ข้อ

โดยกำหนดเกณฑ์การให้คะแนน ดังต่อไปนี้

คะแนน 5	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับมากที่สุด
คะแนน 4	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับมาก
คะแนน 3	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับปานกลาง
คะแนน 2	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับน้อย
คะแนน 1	หมายถึง	ระดับผลประโยชน์ที่ได้รับน้อยที่สุด

ตอนท้ายของแบบสอบถามในแต่ละด้าน จะเป็นแบบสอบถามปลายเปิด เพื่อรับข้อเสนอแนะเพิ่มเติม นอกเหนือจากคำถามที่สร้างขึ้น

วิธีจัดกระทำข้อมูลและการวิเคราะห์ข้อมูล

1. นำแบบสอบถามที่ได้รับทั้งหมดมาตรวจสอบความสมบูรณ์ของแบบสอบถาม แล้วนำมาวิเคราะห์ทางสถิติโดยใช้คอมพิวเตอร์ในการคำนวณค่าสถิติ โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC
2. นำข้อมูลลักษณะทางประชากรศาสตร์ของผู้ตอบแบบสอบถามในด้าน เพศ อายุ สถานภาพสมรส ระดับการศึกษา อาชีพ รายได้ต่อเดือน ประสบการณ์ทำงาน จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา และเวลาที่เลือกเรียน มาวิเคราะห์ด้วยการแจกแจงความถี่ คิดเป็นร้อยละ
3. นำข้อมูลเกี่ยวกับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ และผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้มาวิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย (Mean) ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard deviation) เป็นรายด้านและรายข้อ ซึ่งพิจารณาประเมินตามเกณฑ์ดังนี้

ค่าเฉลี่ย	4.20 – 5.00	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมากที่สุด
ค่าเฉลี่ย	3.40 – 4.19	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจมาก
ค่าเฉลี่ย	2.60 – 3.39	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจปานกลาง

ค่าเฉลี่ย	1.80 — 2.59	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อย
ค่าเฉลี่ย	1.00 — 1.79	หมายถึง	ระดับความพึงพอใจน้อยที่สุด

- เปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ระหว่างกลุ่มตัวอย่าง 2 กลุ่ม โดยใช้การทดลองค่า t — test และระหว่างกลุ่มตัวอย่างมากกว่า 2 กลุ่ม โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (One — Way Analysis of Variance) ถ้าพบความแตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับความเชื่อมั่นร้อยละ 95 จึงทดสอบรายคู่โดยใช้ Scheffe's multiple contrast เพื่อวิเคราะห์ความแตกต่าง

ผลการศึกษาค้นคว้า

จากการวิเคราะห์ข้อมูลเรื่อง ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. สรุปผลได้ดังนี้

- ข้อมูลทั่วไปของผู้เรียนที่มาเรียนภาษาญี่ปุ่นที่โรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 300 คน ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง อายุ 20–24 ปี สถานภาพโสด ระดับการศึกษาสูงสุด คือ ระดับปริญญาตรี อาชีพพนักงานบริษัทเอกชน รายได้ต่อเดือนอยู่ระหว่าง 10,001–25,000 บาท มีประสบการณ์ทำงาน 1–5 ปี เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมาน้อยกว่า 60 ชั่วโมง โดยเวลาที่เลือกเรียนเป็นส่วนใหญ่ คือ วันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น.

- ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 300 คน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายด้านอยู่ในระดับมาก

ในด้านอาจารย์ผู้สอน เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก ยกเว้นคุณวุฒิของอาจารย์ผู้สอนเป็นที่น่าเชื่อถือได้ อยู่ในระดับมากที่สุด

ในด้านพนักงานผู้ให้บริการ เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก

ในด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ เมื่อพิจารณารายข้อพบว่ามีความพึงพอใจในระดับมาก

ในด้านหลักสูตรการสอน เมื่อพิจารณารายข้อพบว่า มีความพึงพอใจในระดับมาก

- ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 300 คน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและในรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง

- ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

จำนวนผู้ตอบแบบสอบถาม 300 คน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และเมื่อพิจารณาในรายข้อพบว่า การมีโอกาสได้รับการเลื่อนขั้น / ตำแหน่ง การมีโอกาสได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น และการได้รับความไว้วาง

ใจจากผู้บังคับบัญชามากขึ้น เป็นผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในระดับปานกลาง สำหรับการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้นเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในระดับมาก

5. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

5.1 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 1 เพศที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันพบว่า

เพศที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และรายด้านพบว่าเพศชายและเพศหญิงมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยเพศหญิงมีความพึงพอใจในด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าเพศชาย

5.2 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 2 อายุที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกันพบว่า

อายุที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาเป็นรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกันมีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการ แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 โดยผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีความพึงพอใจมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 25–29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.3 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 3 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน พบว่า

สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่แตกต่างกัน

5.4 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 4 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน พบว่า

ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกันมีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีมีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ และด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.5 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 5 อาชีพที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน พบว่า

อาชีพที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกันมีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนที่ประกอบอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ มีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนซึ่งเป็นพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนซึ่งประกอบอาชีพอื่น ๆ มีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนซึ่งเป็นพนักงานบริษัทเอกชน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.6 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 6 รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

รายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอน ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนแตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ 40,001–55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.7 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 7 ประสบการณ์ทำงานที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

ประสบการณ์ทำงานที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

5.8 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 8 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นมา 121–180 ชั่วโมง มีความพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอนมากกว่าจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่น 241–300 ชั่วโมง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.9 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 9 เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าเวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกันมีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนที่เลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30 – 20.35 น. มีความพึงพอใจด้าน

สื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์มากกว่าผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.10 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 10 เพศที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของ
การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

เพศที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน
 ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

5.11 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 11 อายุที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

อายุที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า ผู้เรียนที่มีอายุที่แตกต่างกันมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ.05 โดยผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 20 – 29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 30–34 ปี และผู้เรียนที่มีอายุมากกว่า 35 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5.12 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 12 สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

สถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมไม่มีความแตกต่างกัน และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่า ผู้
เรียนที่มีสถานภาพสมรสที่แตกต่างกันมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการพูดแตกต่างกัน โดยผู้เรียนที่เป็นโสดมี
ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการพูดมากกว่าผู้เรียนที่สมรสแล้ว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.13 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 13 ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

ระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกันมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการฟังและด้านการเขียนแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 โดยผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาระดับต่ำกว่าปริญญาตรีมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการฟังและด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรีอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

5.14 การทดสอบสมมติฐานการวิจัยข้อที่ 14 อาชีพที่แตกต่างกัน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของ
การเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

อาชีพที่แตกต่างกันมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน
ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

5.26 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 26 จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

5.27 การทดสอบสมมติฐานข้อที่ 27 เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านแตกต่างกัน

เวลาที่เลือกเรียนที่แตกต่างกัน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านไม่มีความแตกต่างกัน

การอภิปรายผล

จากผลการวิจัยเรื่อง ความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผล ดังนี้

1. ระดับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.

1.1 ด้านอาจารย์ผู้สอน มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับมาก เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อ พบว่ามีความพึงพอใจในคุณสมบัติของอาจารย์ผู้สอนเป็นที่น่าเชื่อถือได้ อยู่ในระดับมากที่สุด เนื่องจากโรงเรียนจะมีการคัดเลือกอาจารย์ผู้สอนมาอย่างเป็นระบบ มีการรับสมัคร ตรวจสอบประวัติ รวมทั้งสัมภาษณ์ และให้อาจารย์ได้มีการทดสอบด้านการสอนให้กับที่ปรึกษาของโรงเรียน ก่อนที่จะรับอาจารย์เหล่านั้นมาเป็นอาจารย์ที่โรงเรียน ทำให้ประวัติอาจารย์ผู้สอนที่นักเรียนได้รับทราบจึงมีแต่ผู้มีคุณสมบัติที่น่าเชื่อถือได้ทั้งสิ้น และสำหรับในรายข้ออื่นๆ ซึ่งประกอบด้วย การอธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน และมีวิธีการสอนที่ทำให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย การอธิบายครบทุกหัวข้อตามเนื้อหา เสียงดังฟังชัด ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนสม่ำเสมอ ให้อาจารย์ได้มีโอกาสซักถาม ให้อาจารย์ได้มีโอกาสฝึกฝนสนทนาในชั่วโมงเรียน และการสร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน มีความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก เนื่องจากโรงเรียนได้เน้นย้ำในประเด็นดังกล่าวแก่อาจารย์อย่างสม่ำเสมอ และมีการให้ผู้เรียนกรอกแบบสอบถามเพื่อประเมินการสอนทุกครั้งที่จบคอร์ส ทำให้อาจารย์ได้มีการปรับปรุงการสอนอย่างต่อเนื่อง และทราบจุดบกพร่องของตนเองอย่างมีประเด็นสาระ จึงแก้ไขปรับปรุงในแนวทางที่ถูกต้อง สอดคล้องกับแนวคิดเรื่องการวัดและประเมินผล จากวิจัยเพื่อพัฒนาการเรียนรู้ กระทรวงศึกษาธิการ หน้า 5 ซึ่งกล่าวว่าการวัดและประเมินผลเป็นกระบวนการต่อเนื่องจากการเรียนการสอน แต่ต้องมีความสัมพันธ์และสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และกับการเรียนการสอน กล่าวคือ การวัดผลต้องวัดจากวัตถุประสงค์การเรียนรู้ และวัดในสิ่งที่ผู้สอนได้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ผลจากการวัดจะให้ข้อมูลแก่ผู้สอนและบุคคลที่เกี่ยวข้องเพื่อการปรับปรุงแก้ไขกิจกรรมการเรียนการสอน และเพื่อให้ทราบว่าผู้เรียนบรรลุตามวัตถุประสงค์เพียงใด ในขณะเดียวกัน วัตถุประสงค์และกิจกรรมการเรียนการสอนก็เป็นสิ่งกำหนดรูปแบบของการวัดให้เหมาะสมด้วย

1.2 ด้านพนักงานผู้ให้บริการ มีความพึงพอใจโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก เนื่องจากงานของโรงเรียนเป็นการให้บริการแก่ผู้เรียน การให้บริการจึงถือเป็นกุญแจสำคัญของงาน โดยในแต่ละ

ข้อของคำถามซึ่งได้แก่ การใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับงาน ความชัดเจนในการตอบข้อซักถาม ยิ้มแย้ม แจ่มใส มีการควบคุมอารมณ์และความรู้สึก มีพนักงานเพียงพอในเวลาที่มีผู้มาติดต่อ บุคลิกภาพของผู้ให้บริการเหมาะสม การอำนวยความสะดวกในการสมัครเรียน มารยาทของพนักงานโรงเรียน มารยาทของพนักงานรักษาความปลอดภัย มีระดับความพึงพอใจอยู่ในระดับมาก แต่อย่างไรก็ตามก็ยังมีข้อคิดเห็นบางประการจากผู้เรียนถึงความไม่เหมาะสมในการบริการ ซึ่งโรงเรียนควรนำไปปรับปรุงต่อไป ซึ่งสอดคล้องกับการพัฒนาทีมงานบริการ ของสมชาติ กิจยรรยง (2544 : 100) ที่กล่าวว่า พฤติกรรมในการให้บริการของพนักงาน อาจจะถือว่าเป็นปัญหา ซึ่งเราจำเป็นที่จะต้องทำการพัฒนาปรับปรุง ซึ่งบางปัญหาเป็นปัญหาที่ต้องแก้เร่งด่วน เช่น การเปลี่ยนแปลงระบบงาน การเปลี่ยนงานใหม่ การเปลี่ยนแปลงเทคโนโลยี เป็นต้น แต่บางปัญหาเป็นปัญหาที่ต้องคิดพิจารณา เช่น พฤติกรรมการทำงานที่เห็นว่าร่าช้า ผลงานไม่น่าพึงพอใจ หรือค่าใช้จ่ายสูง เป็นต้น

1.3 ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์ มีความพึงพอใจโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยในแต่ละข้อของคำถามประกอบด้วย โทรทัศน์และวีดีโอมีสภาพพร้อมใช้งาน วิทยุเทปมีสภาพพร้อมใช้งาน ความเหมาะสมของโต๊ะเก้าอี้เรียน ระดับอุณหภูมิในห้องเรียนเหมาะสม แผ่นภาพประกอบการสอนน่าสนใจ แผ่นภาพมีสภาพดีพร้อมใช้งาน คุณภาพด้านเนื้อหาของหนังสือที่ใช้เรียน คุณภาพด้านการพิมพ์ของหนังสือที่ใช้เรียน ซึ่งผู้เรียนมีระดับความพึงพอใจในระดับมาก ทั้งนี้สื่อการสอนบางประเภทโรงเรียนไม่สามารถผลิตได้ด้วยตนเอง เช่น วีดีโอเทป ซึ่งในหลาย ๆ เรื่องที่ใช้ประกอบการสอน เป็นสถานการณ์ซึ่งค่อนข้างไม่ทันสมัย แต่เนื่องจากสื่อการสอนในลักษณะดังกล่าวต้องอาศัยต้นทุนในการจัดทำเป็นจำนวนมาก โรงเรียนทั่วไปจึงไม่สามารถจัดทำขึ้นเอง แต่มักซื้อวีดีโอประกอบการสอนมาจากประเทศญี่ปุ่น ผู้เรียนให้ความเห็นว่าการมีสื่อการสอนที่น่าสนใจจะทำให้การเรียนการสอนสนุกมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของอำนาจ ขำปรามค์ (2520 : 89) ที่กล่าวว่า ผลการเรียนรู้ของนักศึกษาที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูปและจากสไลด์ - เทป สูงกว่าการเรียนจากการสอนตามปกติ และความคงทนของการเรียนรู้ในช่วง 1 สัปดาห์ หลังจากการทดสอบทันทีหลังการเรียนของนักศึกษาที่เรียนจากแบบเรียนสำเร็จรูป และจากสไลด์ - เทป สูงกว่าความคงทนของการเรียนรู้จากการสอนตามปกติ

1.4 ด้านหลักสูตรการสอน มีความพึงพอใจโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับมาก โดยในแต่ละข้อของคำถามประกอบด้วย เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาในแต่ละวัน เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาตลอดคอร์ส ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอน ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้สอน เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้งานได้จริง เนื้อหาหลักสูตรตรงกับความต้องการ หลักสูตรการสอนส่งเสริมการศึกษาค้นคว้า และหลักสูตรการสอนได้มีภาคปฏิบัติให้ฝึกฝนจริง ซึ่งสาเหตุที่ทำให้ความพึงพอใจโดยรวมและรายข้อของด้านหลักสูตรการสอนอยู่ในระดับเดียวกัน เนื่องจากโรงเรียนมีการกำหนดเนื้อหาที่จะเรียนในแต่ละครั้งของการสอนอย่างชัดเจน ผู้เรียนจึงได้เรียนในเนื้อหาหลักสูตรที่เท่าเทียมกัน ถึงแม้จะมีอาจารย์ผู้สอนคนละคนกันก็ตาม ประกอบกับการที่โรงเรียนมีการวัดผลการเรียนเมื่อจบคอร์สก่อนเลื่อนชั้นในระดับที่สูงขึ้น ทำให้อาจารย์ผู้สอนมีภาระหน้าที่ที่จะสอนให้ครบตามเนื้อหาที่จะทำให้ผู้เรียนสามารถสอบเลื่อนไปเรียนในชั้นที่สูงขึ้นไป ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสุณิสรา วิสัยรักษ์ (2540 : 159) ที่กล่าวว่า ควรมีการจัดทำข้อสอบให้มีมาตรฐาน เป็นส่วนหนึ่งในการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนตามหลักสูตร เพื่อให้เกิดผลดีต่อการใช้หลักสูตรอย่างมีประสิทธิภาพ

1.5 ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ มีความพึงพอใจโดยรวมและรายข้ออยู่ในระดับปานกลาง โดยในแต่ละข้อของคำถามประกอบด้วย ทักษะด้านการฟัง ทักษะด้านการพูด ทักษะด้านการอ่าน และทักษะ

ด้านการเขียน ซึ่งทักษะทั้ง 4 ด้านดังกล่าวเป็นทักษะโดยทั่วไปที่ใช้ในการวัดผลการศึกษาด้านภาษา ซึ่งโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. ก็ได้เน้นเนื้อหาตามทักษะดังกล่าว มีการแบ่งหน้าที่การสอนระหว่างอาจารย์ชาวไทย และอาจารย์ชาวญี่ปุ่น โดยอาจารย์ชาวไทยอธิบายในส่วนของไวยากรณ์ การแต่งประโยค รูปประโยคต่าง ๆ และอาจารย์ชาวญี่ปุ่นทำหน้าที่ในการฝึกสนทนา เพื่อให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกฝนการพูดและการฟัง

1.6 ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ มีความพึงพอใจโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง และในรายข้อพบว่าผู้เรียนมีโอกาสได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง การมีโอกาสได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น การได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามากขึ้น มีความพึงพอใจในระดับปานกลาง และการมีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น มีความพึงพอใจในระดับมาก เนื่องจากโอกาสเปลี่ยนงานสามารถนำมาซึ่งการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง การมีโอกาสได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น หรือหากมีความไม่พึงพอใจในผู้บังคับบัญชาที่ทำงานอยู่ ก็อาจนำมาซึ่งการหาโอกาสในการเปลี่ยนงานใหม่ ซึ่งสอดคล้องกับสภาพการทำงานในปัจจุบันซึ่งจากภาวะวิกฤติที่เคยเกิดขึ้นกับประเทศไทย ยุคฟองสบู่แตก ทำให้มีความตื่นตัวของตลาดแรงงานในการศึกษาหาความรู้พิเศษมากขึ้น ซึ่งสอดคล้องกับผลการวิจัยของสถาบันราชภัฏสวนดุสิต เรื่อง “เรียนอะไรจึงไม่ตกงาน” ซึ่งผลการวิจัยเห็นว่า การเลือกเรียนภาษาต่างประเทศเป็นสิ่งจำเป็นและไม่ตกงาน (ไทยโพสต์ : 10 มกราคม 2545 : 9) เพราะจากสภาพการแข่งขันที่สูงขึ้นในตลาดแรงงาน เนื่องจากอัตราที่รับพนักงานได้มีน้อยกว่าจำนวนผู้ที่จบการศึกษามาในแต่ละปี

2. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้าน

2.1. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านที่มีเพศต่างกัน พบว่าผู้เรียนทั้งเพศชาย และเพศหญิงมีความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าผู้เรียนเพศหญิงมีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนเพศชาย โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 อาจเนื่องจากเพศหญิงมีความสนใจฝึกสนทนามากกว่าเพศชาย และหลักสูตรของโรงเรียนจะมีการเรียนกับอาจารย์ชาวญี่ปุ่นทุกคอร์ส ทำให้ได้มีโอกาสฝึกสนทนากับอาจารย์ชาวญี่ปุ่น

2.2. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านที่มีอายุต่างกัน พบว่าผู้เรียนมีผลความพึงพอใจโดยรวมแตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณาในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 25–29 ปี โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่มีอายุ 25–29 ปี จะมีประสบการณ์ในการติดต่อบริการมากกว่า และมีความคาดหวังกับการบริการที่ได้รับมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี

2.3. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านที่มีสถานภาพสมรสต่างกัน พบว่าผู้เรียนมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน เนื่องจากการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นไม่มีความแตกต่างกัน สำหรับสถานภาพสมรสของผู้เรียน อาจารย์ผู้สอน พนักงานผู้ให้บริการ สื่อการสอนรวมถึงสื่อทัศนูปกรณ์และหลักสูตรการสอนเป็นแบบเดียวกัน ไม่มีการแยกการให้บริการ ทำให้ความพึงพอใจของผู้เรียนที่เป็นโสดหรือสมรสแล้วไม่มีความแตกต่างกัน

2.4. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาที่แตกต่างกัน พบว่าโดยรวม มีความพึงพอใจแตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์มากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี และระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่มีการศึกษาระดับปริญญาตรีหรือสูงกว่าปริญญาตรีมีความคาดหวังในโรงเรียนสูงกว่าผู้เรียนที่มีการศึกษาในระดับต่ำกว่าปริญญาตรี

2.5. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมมีความพึงพอใจแตกต่างกัน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อพิจารณารายด้านพบว่า ผู้เรียนที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจมีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และผู้เรียนซึ่งประกอบอาชีพอื่น ๆ มีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพเป็นพนักงานบริษัทเอกชน โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งแสดงให้เห็นว่าการให้บริการของโรงเรียนไม่ได้เป็นไปตามความคาดหวังที่ผู้เรียนซึ่งเป็นพนักงานบริษัทเอกชนต้องการที่จะได้รับ ซึ่งปัจจุบันธุรกิจภายนอกเน้นการให้บริการที่เป็นเลิศ แต่โรงเรียนยังให้บริการในลักษณะเดิม ๆ อยู่ อีกทั้งยังมีกฎระเบียบมากมาย ซึ่งไม่เอื้ออำนวยให้ผู้เรียนที่มาติดต่อรู้สึกประทับใจ อาจเป็นด้วยลักษณะของธุรกิจโรงเรียนมีความจำเป็นต้องมีกฎระเบียบเพื่อความเป็นระเบียบเรียบร้อยของการประเมินผลการศึกษา ไม่ใช่เป็นธุรกิจเพื่อการหากำไรเพียงอย่างเดียว อันเป็นเหตุให้สามารถบริการลูกค้าได้ในสภาพที่เกือบปราศจากเงื่อนไข บางครั้งเมื่อเปรียบเทียบกับลักษณะดังกล่าว จึงทำให้ผู้เรียนซึ่งเป็นพนักงานบริษัทเอกชนที่มาติดต่อได้รับความพึงพอใจน้อยกว่า ในขณะที่ผู้เรียนที่มีอาชีพรับราชการ/รัฐวิสาหกิจ ค่อนข้างกับการมีระเบียบปฏิบัติที่ค่อนข้างมาก จึงมีความพึงพอใจกับการให้บริการของพนักงานผู้ให้บริการมากกว่า รวมทั้งผู้มีอาชีพอื่น ๆ ซึ่งส่วนใหญ่จะระบุว่าเป็นนักเรียน/นักศึกษา ก็จะค่อนข้างกับการมีกฎระเบียบในสถานศึกษา จึงมีความพึงพอใจด้านพนักงานผู้ให้บริการมากกว่าผู้เรียนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน สอดคล้องกับทฤษฎีของ Herzberg (รศ.ดร.วิโรจน์ สารรัตนะ 2544 : น.101-104) กล่าวว่าหากสิ่งที่ทำให้เกิดความพึงพอใจ แต่หากขาดหายไป จะทำให้ไม่มีความพึงพอใจ แต่ก็ไม่ถึงกับทำให้เกิดความไม่พึงพอใจ

2.6. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 40,001-55,000 บาท แสดงให้เห็นว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่ำกว่า 10,000 บาท ต่อเดือน ซึ่งส่วนใหญ่จะเป็นนักเรียน/นักศึกษา มีความพึงพอใจด้านหลักสูตรการสอนมากกว่าผู้เรียนซึ่งมีรายได้เดือนละ 40,001-55,000 บาท เนื่องจากผู้เรียนซึ่งมีรายได้แล้ว จะมีความต้องการนำไปใช้งานจริง ซึ่งการเรียนการสอนที่เป็นอยู่ของโรงเรียนจะเป็นการเรียนในเรื่องทั่วไปมากกว่าการเรียนเฉพาะเรื่องซึ่งสามารถนำไปใช้งานได้ทันที สอดคล้องกับทฤษฎีความไม่ตรงกัน ผศ.ดร.ปราณี คุเจริญไพศาล (2542, น.12-14) กล่าวว่า การสร้างความพึงพอใจแก่ลูกค้าควรเป็นเรื่องที่ผู้บริหารแต่ละบุคคลทำการเปรียบเทียบคุณลักษณะต่าง ๆ ของผลิตภัณฑ์ที่เป็นอยู่จริงกับสิ่งที่คาดหวัง ถ้าสิ่งที่เกิดขึ้นจริงตรงกับสิ่งที่คาด

หวังไว้ ก็เกิดภาวะการไม่ยืนยัน แต่ถ้าดีกว่าที่คาดไว้ผู้บริโภคมองพอใจ และถ้าด้อยกว่าที่คาดไว้ผู้บริโภคมองไม่พอใจ

2.7. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน เนื่องจากประสบการณ์ทำงานของผู้เรียนมักไม่ได้ทำงานที่ต้องใช้ภาษาญี่ปุ่นโดยตรงเป็นหลัก ผู้เรียนส่วนใหญ่ของโรงเรียนใช้ภาษาญี่ปุ่นในลักษณะของความสามารถพิเศษนอกเหนือจากสาขาอาชีพที่ทำงานอยู่ จึงไม่มีความแตกต่างกันสำหรับประสบการณ์ทำงานที่แตกต่างกัน

2.8. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่เคยศึกษา 121-180 ชั่วโมง มีความพึงพอใจด้านอาจารย์ผู้สอนมากกว่าผู้เรียนที่เคยศึกษา 241-300 ชั่วโมง เนื่องจากผู้เรียนที่เคยศึกษา 121-180 ชั่วโมง ยังเป็นการเรียนในระดับขั้นต้น ซึ่งอาจารย์ผู้สอนส่วนใหญ่สามารถอธิบายให้ผู้เรียนเข้าใจได้ในมาตรฐานใกล้เคียงกัน แต่เมื่อมีการศึกษามากขึ้น ถึง 241-300 ชั่วโมง ผู้เรียนจะมีการเปรียบเทียบอาจารย์ผู้สอนมากขึ้น และในสภาพความเป็นจริงอาจารย์ผู้สอนแต่ละท่านถึงแม้จะมีคุณวุฒิแบบเดียวกัน แต่จะมีความสามารถในการถ่ายทอดก็แตกต่างกัน ทำให้ผู้เรียนที่เคยศึกษา 241-300 ชั่วโมง ซึ่งได้ศึกษากับอาจารย์มาหลายท่านแล้วเกิดการเปรียบเทียบและมีความพึงพอใจลดลงดังผลที่ปรากฏ สอดคล้องกับ ดร.ชาญชัย อาจิณสมมาตร (2544, น.106) ซึ่งให้ความสำคัญกับบทบาทของครูผู้สอนในฐานะแม่แบบ และผู้จูงใจในการเรียน และทำให้ผู้เรียนมีส่วนร่วมในการเรียนรู้

2.9. การเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีความพึงพอใจไม่แตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 8.30-11.45 น. มีความพึงพอใจด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์มากกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. โดยมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากการสอนในวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น. จะเป็นการสอนครั้งละ 2 ชั่วโมง และมีเนื้อหาการสอนมากในเวลาที่จำกัดมากกว่าการสอนในวันเสาร์ ซึ่งมีเวลาสอนวันละ 3 ชั่วโมง จึงทำให้อาจารย์สามารถนำสื่อการสอนฯ มาใช้ประกอบการสอนได้มากกว่าในการสอนในวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น.

3. การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้าน

3.1 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีเพศต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน

3.2 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอายุ 15-19 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 20-29 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 30-34 ปี และ 35 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เนื่องจากผู้เรียนที่มีอายุน้อยส่วนมาก

เป็นนักเรียนนักศึกษา ซึ่งอยู่ในวัยที่กำลังศึกษาหาความรู้ รวมทั้งมีเวลามากกว่าผู้ที่มีอายุตั้งแต่ 25 ปีขึ้นไป ซึ่งมักเป็นคนที่ทำงานแล้ว จึงทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี อยู่ในเกณฑ์มากกว่าผู้เรียนที่อยู่ในช่วงอายุอื่น ๆ ซึ่งสอดคล้องกับทฤษฎีสัมพันธ์ต่อเนื่องของ ศ.ดร.ธำรง บัวศรี (2542, น.111) กล่าวว่าเรียนรู้จะมีความสัมพันธ์ระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งผลการเรียนรู้ของผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มากกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น ตรงกับผลประโยชน์จากการเรียนรู้ในข้อ 4.2 ซึ่งผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี คาดหวังกับผลประโยชน์ที่ได้รับมากกว่ากลุ่มอายุอื่น จึงเป็นการเสริมแรงให้ผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนกลุ่มอื่น

3.3 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีสถานภาพโสดจะมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการพูดมากกว่าผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรส อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่มีสถานภาพโสด จะสามารถให้เวลากับการเรียนได้มากกว่าผู้เรียนที่สมรสแล้ว จึงทำให้ผู้เรียนที่เป็นโสดมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่สมรสแล้ว

3.4 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการฟังและด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี ในกลุ่มตัวอย่างมักเป็นนักเรียนนักศึกษา ซึ่งอยู่ในวัยของการศึกษาเล่าเรียน ทำให้มีเวลาในการทบทวนบทเรียนมากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี ซึ่งมักมีภาระหน้าที่การงานในระดับสูง และมีอายุมากขึ้น ผลลัพธ์จากการเรียนรู้จึงน้อยกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี

3.5 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากไม่สามารถระบุอาชีพที่มีโอกาสในการใช้ภาษาญี่ปุ่นได้อย่างชัดเจน ขึ้นอยู่กับเนื้อหาของงานที่ปฏิบัติอยู่ ทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ตามกลุ่มอาชีพไม่มีความแตกต่างกัน

3.6 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากโอกาสในการใช้ภาษาญี่ปุ่นขึ้นอยู่กับเนื้อหาของงานที่รับผิดชอบมากกว่ารายได้ต่อเดือน หรือตำแหน่งหน้าที่การงาน ทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ตามระดับรายได้ต่อเดือนไม่มีความแตกต่างกัน

3.7 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียน ภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่ไม่เคยทำงานมาก่อน มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการอ่านและด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่ไม่เคยทำงานมาก่อนมัก

เป็นนักเรียนนักศึกษา มีอายุระหว่าง 15–19 ปี และอยู่ในวัยของการเรียนทำให้จดจำตัวอักษรจีนในภาษาญี่ปุ่นได้ดีกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี ซึ่งมีอายุมากกว่า การจดจำตัวอักษรจีนทำได้น้อยกว่า

3.8 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากการประเมินตนเองของผู้เรียนมักประเมินตนเองในระดับค่อนข้างต่ำ ถึงแม้จะเคยศึกษามาแล้วแต่เมื่อเปรียบเทียบกับความรู้ในภาษาญี่ปุ่นทั้งหมด ผู้เรียนก็ยังมีความรู้สึกว่ามีความรู้อีกมากมายที่ยังไม่ได้ศึกษา จึงทำให้ผลลัพธ์จากการเรียนรู้ในประเด็นของจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาไม่มีความแตกต่างกัน

3.9 การเปรียบเทียบผลลัพธ์จากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่เลือกเวลาเรียนที่แตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลลัพธ์จากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในรายด้านพบว่าด้านการพูด ผู้เรียนซึ่งเลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30–20.35 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ต่ำกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 13.00–16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และน้อยกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 8.30–11.45 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนภาษาญี่ปุ่นน้อยกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ด้านการอ่าน ผู้เรียนที่เลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30–20.35 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ต่ำกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอังคาร, พฤหัสบดี เวลา 18.30–20.35 น. วันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. และ เวลา 13.00–16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และน้อยกว่าผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 13.00–16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับผู้เรียนวันเสาร์ เวลา 8.30–11.45 น. และเวลา 13.00–16.15 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ต่ำกว่าผู้เรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นอกจากนั้นผู้เรียนที่เลือกเรียนวันจันทร์, พุธ, ศุกร์ เวลา 18.30–20.35 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้ด้านการเขียนมากกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. และเวลา 13.00–16.15 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 8.30–11.45 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่เลือกเรียนวันเสาร์ เวลา 13.00–16.15 น. มีผลลัพธ์จากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่เลือกเรียนวันอาทิตย์ เวลา 8.30–11.45 น. อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4. การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้าน

4.1 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ของการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีเพศแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์จากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน ในรายด้านพบว่าผู้เรียนเพศหญิงมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง มากกว่าผู้เรียนเพศชาย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งอาจเกิดจากการที่ตำแหน่งหน้าที่ของเพศหญิงมีความเกี่ยวข้องกับโอกาสในการใช้ภาษาญี่ปุ่นในที่ทำงานมากกว่าเพศชาย อาทิ เช่น งานเลขานุการ งานประชาสัมพันธ์ เป็นต้น

4.2 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีอายุแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่

ได้รับจากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอายุ 15–19 ปี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 30–34 ปี และอายุ 35 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้นมากกว่าผู้เรียนที่มีอายุ 35 ปีขึ้นไป อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ .05 เช่นกัน ซึ่งเป็นผลมาจากกลุ่มผู้เรียนที่มีอายุระหว่าง 15–19 ปี เป็นกลุ่มนักเรียนนักศึกษา หรือบุคคลที่เพิ่งเริ่มทำงาน ซึ่งหลายองค์กรก็ชี้แจงให้ผู้มาสมัครงานทราบว่าหากมีความสามารถพิเศษทางด้านภาษาญี่ปุ่นย่อมจะได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น โดยบางแห่งจ่ายให้ในรูปแบบของค่าวิชา หรือค่าทักษะภาษา เป็นต้น

4.3 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีสถานภาพสมรสแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้าน ผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ดังกล่าวเป็นผลประโยชน์ที่ได้รับเกี่ยวเนื่องกับการทำงาน จึงไม่มีผลมาจากสถานภาพสมรสที่แตกต่างกัน

4.4 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ในรายด้านพบว่าด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 สำหรับด้านการได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชา ผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรี มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เนื่องจากผู้เรียนที่มีระดับการศึกษาต่ำกว่าปริญญาตรีซึ่งส่วนใหญ่เป็นนักเรียนนักศึกษานั้นมีความคาดหวังว่าหากมีความรู้พิเศษทางด้านภาษาญี่ปุ่นแล้ว จะทำให้ได้รับตำแหน่งหน้าที่งานที่ดี และมีเงินเดือนค่าจ้างที่สูงขึ้น ซึ่งตรงกันข้ามกับผู้ที่มีระดับการศึกษาสูงกว่าปริญญาตรี มักทำงานมาระยะหนึ่งแล้ว และโอกาสก้าวหน้าในหน้าที่การงานก็จะลดลงกว่าช่วงแรกของการทำงานเหมือนนักเรียนนักศึกษา

4.5 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีอาชีพแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีอาชีพพนักงานบริษัทเอกชน มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น น้อยกว่าผู้เรียนที่ประกอบอาชีพอื่น ๆ เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างที่ระบุอาชีพอื่น ๆ มักเป็นนักเรียนนักศึกษา ซึ่งยังไม่ได้เข้าทำงานจริง แต่เป็นการประเมินจากสภาพการณ์ทั่วไปของการมีความรู้พิเศษ อีกทั้งกลุ่มตัวอย่างที่ให้ข้อมูลส่วนหนึ่งต้องการเรียนเพราะความสนใจพิเศษส่วนตัวในด้านบันเทิง อาทิ เช่น การดูหนังฟังเพลง เป็นต้น ทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ในแบบสอบถามไม่ตรงกับจุดประสงค์ที่แท้จริงในการเรียนของผู้เรียน

4.6 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน และในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือนน้อย

กว่า 10,000 บาท มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่ง และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ รวมทั้งผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือน 10,001 – 25,000 บาท มีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น มากกว่าผู้เรียนที่มีรายได้ต่อเดือน 40,001 – 55,000 บาท อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

4.7 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีประสบการณ์แตกต่างกัน พบว่าโดยรวมผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้แตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในรายด้านพบว่าผู้เรียนที่ไม่เคยทำงานมาก่อนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ ด้านการได้รับการเลื่อนขั้น/ตำแหน่งมากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 1 – 5 ปี และผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และ .01 ตามลำดับ และด้านการได้รับเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น ผู้เรียนที่ไม่เคยทำงานมาก่อนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้มากกว่าผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงาน 6 – 10 ปี และผู้เรียนที่มีประสบการณ์ทำงานมากกว่า 10 ปี อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผู้เรียนที่ไม่เคยทำงานมาก่อนที่ตอบแบบสอบถามเป็นการตอบจากความคาดหวังเท่านั้น เนื่องจากส่วนใหญ่ยังเป็นนักเรียนนักศึกษา และยังไม่มีประสบการณ์จริง แต่ตอบจากข้อมูลที่เคยได้รับฟังข่าวสารถึงการมีรายได้และโอกาสต่าง ๆ ที่ดีขึ้น เมื่อมีความสามารถพิเศษด้านภาษา

4.8 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีจำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษาภาษาญี่ปุ่นแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากปัจจัยด้านเวลาดังกล่าวอาจเป็นตัวแทนของความรู้ความเข้าใจที่ผู้เรียนได้รับไม่ได้ จึงทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน

4.9 การเปรียบเทียบผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. โดยรวมและรายด้านของผู้เรียนที่มีเวลาที่เลือกเรียนแตกต่างกัน พบว่าโดยรวมและรายด้านผู้เรียนมีผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน เนื่องจากปัจจัยด้านเวลาดังกล่าวอาจเป็นตัวแทนของความรู้ความเข้าใจที่ผู้เรียนได้รับไม่ได้ จึงทำให้ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ไม่มีความแตกต่างกัน

ข้อเสนอแนะที่ได้จากการวิจัย

ด้านอาจารย์ผู้สอน

1. อาจารย์ควรสอนให้ช้าลง เพื่อความเข้าใจในการเรียนที่มากขึ้น
2. อาจารย์ควรเน้นการสนทนามากขึ้น โดยมีการยกบทสนทนาที่ใช้ในชีวิตจริง
3. ควรมีการสอนเทคนิคให้ง่ายต่อการเข้าใจบทเรียน
4. อาจารย์ควรเตรียมเนื้อหามาก่อน และมีอุปกรณ์การสอนประกอบ จะทำให้การเรียนการสอนไม่น่าเบื่อ
5. อาจารย์ชาวญี่ปุ่นควรเสียงดังฟังชัด เพื่อได้ฝึกสำเนียงจากอาจารย์การสอน

ด้านพนักงานผู้ให้บริการ

1. ควรมีความรู้ในเนื้อหาของแต่ละคอร์สอย่างแท้จริง
2. ควรมีความพร้อมในการให้บริการ
3. พนักงานควรมีสีหน้ายิ้มแย้มแจ่มใส

ด้านสื่อการสอนรวมถึงโสตทัศนูปกรณ์

1. สื่อการสอนควรทันสมัยตามเหตุการณ์ปัจจุบัน เช่น วีดีโอ เป็นต้น
2. เครื่องปรับอากาศในห้องเรียนเย็นเกินไป
3. ควรตรวจสอบความสูงต่ำ และคุณภาพของโต๊ะและเก้าอี้เรียน

ด้านหลักสูตรการสอน

1. ควรปรับเนื้อหาให้เหมาะสมกับเวลา
2. ควรมีเนื้อหาที่เกี่ยวกับหลาย ๆ อาชีพ หรือเนื้อหาเกี่ยวข้องกับการทำงาน
3. ควรปรับปรุงหลักสูตรให้เน้นการสนทนามากขึ้น

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้

1. ควรแนะนำให้ผู้เรียนมีการทบทวนเนื้อหาอย่างสม่ำเสมอ
2. ควรมีกิจกรรมส่งเสริมให้ผู้เรียนได้มีโอกาสใช้ภาษาญี่ปุ่น สำหรับผู้เรียนที่ไม่มีโอกาสใช้งานในชีวิตประจำวัน

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

1. ควรส่งเสริมการเรียนรู้ด้านอื่น ๆ เช่น การดูหนังฟังเพลง เป็นต้น
2. ควรส่งเสริมให้ศิษย์พัฒนารูปแบบพิเศษของญี่ปุ่น ซึ่งจะสามารถนำไปปรับตัวให้เข้ากับการทำงานหรือวัฒนธรรมองค์กรของบริษัทญี่ปุ่น

ข้อเสนอแนะสำหรับการทำการวิจัยในครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนสอนพิเศษอื่น ๆ เพื่อเปรียบเทียบกับผลการวิจัยในครั้งนี้ อันจะทำให้เห็นสิ่งที่ควรปรับปรุงในการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นมากขึ้นเมื่อเทียบกับคู่แข่ง
2. ควรมีการวิจัย และติดตามผลอย่างต่อเนื่องถึงระดับความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท.
3. ควรศึกษาเปรียบเทียบความพึงพอใจของผู้เรียนต่อการเรียนการสอนภาษาอื่น ๆ ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม ส.ส.ท. เพื่อการปรับปรุงประสิทธิภาพการเรียนการสอน และการให้บริการในอนาคต

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กมลรัตน์ หล้าสูงษ์. (2528). *จิตวิทยาการศึกษา ฉบับปรับปรุงใหม่*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- กรมวิชาการ. (2541). *กระบวนการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : กระทรวงศึกษาธิการ.
- กัลยา วาณิชย์บัญชา. (2545). *การวิเคราะห์สถิติ : สถิติเพื่อการตัดสินใจ*. กรุงเทพฯ : คณะพาณิชยศาสตร์ และการบัญชี จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กิตติศักดิ์ มีฤทธิ์. (2545). *ความพึงพอใจในการใช้บัตรเครดิตอเมริกันเอ็กซ์เพรส (Amex) ของผู้บริโภค*. สารนิพนธ์ บธ.ม (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- คณะกรรมการการศึกษาเอกชน, สำนักงาน. (2543). *ความพึงพอใจของผู้รับบริการที่มีต่อการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน*. กรุงเทพฯ : กองนโยบายและแผน สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน กระทรวงศึกษาธิการ.
- คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงาน. (2540). *ระบบการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ*. กรุงเทพฯ : สำนักนายกรัฐมนตรี.
- จรรยา สุวรรณทัต. (2540). *จิตวิทยาและสังคมวิทยาพื้นฐาน เพื่อการวัดและประเมินผลการศึกษา*. กรุงเทพฯ : มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
- จารุศรี ศิริอังกาธร. (2545). *ความพึงพอใจของลูกค้าที่มีต่อการให้บริการของบริษัท WPI Electronics Co., Ltd.* สารนิพนธ์ บธ.ม (การตลาด). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. ถ่ายเอกสาร.
- ชาติชาย พิทักษ์ธนาคม. (2544). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. กรุงเทพฯ : คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย.
- ชาญชัย อาจินสมาจาร. (2544). *ปฏิรูปการสอนสู่การเป็นครูมืออาชีพ*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- दनัย งามมานะ. (2531). *จิตวิทยาการเรียนการสอน*. สกลนคร : วิทยาลัยครูหมดสกลนคร
- ดารา ทิปะปาล. (2542). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. กรุงเทพฯ : คณะวิทยาการจัดการ สถาบันราชภัฏบ้านสมเด็จเจ้าพระยา
- ธงชัย สันติวงษ์. (2540). *พฤติกรรมผู้บริโภคทางการตลาด*. พิมพ์ครั้งที่ 9. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- ธำรง บัวศรี. (2542). *ทฤษฎีหลักสูตร*. กรุงเทพฯ : ศูนย์หนังสือมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- ปราณี กุเจริญไพศาล. (2542). *ตัวบ่งชี้ความพึงพอใจของผู้บริโภคในการซื้อสินค้าประเภทอาหาร กรณีศึกษาของผู้บริโภคในเขตอำเภอเมือง จังหวัดเชียงใหม่*. เชียงใหม่ : คณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- ปริญ ลักษิตานนท์. (2536). *การวิเคราะห์พฤติกรรมผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : ศูนย์เทคโนโลยีทางการศึกษา มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิต
- ไพศาล ไกรสิทธิ์. (2541). *การศึกษาเพื่อการพัฒนาทรัพยากรมนุษย์*. ราชบุรี : คณะครุศาสตร์ สถาบันราชภัฏหมู่บ้านจอมบึง.
- ภัทรา นิคมานนท์. (2540). *การประเมินผลการเรียน*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์ .

- ยงยศ เอี่ยมทอง. (2538). *ยุทธศาสตร์การพัฒนาอัจฉริยะ แห่งภูมิปัญญา*. ไม่ระบุครั้งที่พิมพ์. กรุงเทพฯ : ไม่ระบุสำนักพิมพ์.
- เยาวดี ราชชัยกุล วิบูลย์ศรี. (2542). *การประเมินโครงการ แนวคิดและแนวปฏิบัติ*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- ล้วน สายยศ และอังคณา สายยศ. (2539). *เทคนิคการวัดผลการเรียนรู้*. กรุงเทพฯ : คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ประสานมิตร.
- วารินทร์ สิ้นสูงสุด. (2543). *การประกันคุณภาพการศึกษา ISO9000-ธรรมนูญสถานศึกษา*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สถาบันเพิ่มผลผลิตบัณฑิตธรรม.
- วิโรจน์ สารรัตน์. (2544). *โรงเรียน : องค์การแห่งการเรียนรู้ กรอบแนวคิดเชิงทฤษฎีทางการบริหาร การศึกษา*. กรุงเทพฯ : อักษราพิพัฒน์.
- วิลาวรรณ คุณเจริญ. (2544). *ความพึงพอใจของมหาบัณฑิตต่อโครงการปริญญาโท สาขาสังคม สงเคราะห์ในกระบวนการยุติธรรม (ส่วนภูมิภาค) ปริญญานิพนธ์ (การบริหารและนโยบาย สวัสดิการสังคม)*. กรุงเทพฯ : คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์.
- ศุภร เสรีรัตน์. (2540). *พฤติกรรมผู้บริโภค*. พิมพ์ครั้งที่ 2. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์ดอกหญ้า.
- สมคิด พรหมจ้อย และสุพัตร์ พิบูลย์. (2544). *การประกันคุณภาพภายในสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ : สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช.
- สวัสดิ์ ประทุมราช. (2531). *แนวคิดทฤษฎี : การวิจัย*. กรุงเทพฯ : ม.ป.พ.
- สุนิสา วิลัยรักษ์. (2540). *การใช้หลักสูตรศิลปศาสตร์ โปรแกรมวิชาการบริหารธุรกิจ ระดับปริญญาตรี ในสถาบันราชภัฏกลุ่มรัตนโกสินทร์*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิต วิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา
- สุรพล เย็นเจริญ. (2545). *ความพึงพอใจต่อการเรียนวิชาอาชีพธุรกิจของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 3 และมัธยมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนปทุมคงคา สังกัดกรมสามัญศึกษา*. สารนิพนธ์ กศ.ม. (ธุรกิจ ศึกษา). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.
- สุวิมล ว่องวาณิช. (2543). *การวิจัยและพัฒนา ระบบการประเมินผลภายในของสถานศึกษา*. กรุงเทพฯ : สถาบันส่งเสริมการประเมินคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาแห่งชาติ สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ.
- อำนาจ ขำปรารงค์. (2520). *การเปรียบเทียบผลการเรียนรู้ที่เกิดจากการใช้แบบเรียนสำเร็จรูป กับการ ใช้สไลด์-เทป ในการสอนวิชาสถิติขั้นต้นศึกษา ในระดับชั้น ป.กศ.สูง*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (การ ศึกษามหาบัณฑิต). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา
- อุดมลักษณ์ ไชยชนะ. (2543). *การศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างความพึงพอใจในการเรียนกับความสอดคล้องในการเลือกคณะของนักศึกษา มหาวิทยาลัยเชียงใหม่*. ปริญญานิพนธ์ กศ.ม. (จิตวิทยาการแนะแนว). กรุงเทพฯ : บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ. อัดสำเนา.

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก
แบบสอบถามเพื่อการวิจัย

**แบบสอบถามความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น
ของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)**

ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับสถานภาพของผู้ตอบแบบสอบถาม

คำชี้แจง โปรดกาเครื่องหมาย / ลงในช่อง () ลงในช่องที่กำหนดให้ตรงกับความเป็นจริง

1. เพศ
() ชาย () หญิง
2. อายุ
() ต่ำกว่า 15 ปี () 15-19 ปี
() 20-24 ปี () 25-29 ปี
() 30-34 ปี () 35 ปีขึ้นไป
3. สถานภาพสมรส
() โสด () สมรส () หม้าย / หย่าร้าง/แยกกันอยู่
4. ระดับการศึกษา
() ต่ำกว่าปริญญาตรี () ปริญญาตรี () สูงกว่าปริญญาตรี
5. อาชีพ
() รับราชการ / รัฐวิสาหกิจ () ประกอบธุรกิจส่วนตัว
() พนักงานบริษัทเอกชน () อาชีพอื่น ๆ (โปรดระบุ.....)
6. รายได้ต่อเดือน
() ต่ำกว่า 10,000 บาท () 10,000 – 25,000 บาท
() 25,001 – 40,000 บาท () 40,001 – 55,000 บาท
() 55,001 บาทขึ้นไป
7. ประสบการณ์ทำงาน
() ไม่เคยทำงานมาก่อน () 1 – 5 ปี
() 6 – 10 ปี () มากกว่า 10 ปี
8. จำนวนชั่วโมงที่เคยศึกษา
() ไม่เกิน 60 ชั่วโมง () 61 – 120 ชั่วโมง
() 121 – 180 ชั่วโมง () 181 – 240 ชั่วโมง
() 241 – 300 ชั่วโมง () มากกว่า 300 ชั่วโมง
9. เวลาที่เลือกเรียน
() จันทร์, พุธ และศุกร์ เวลา 18.30-20.35 น.
() อังคาร และพฤหัสบดี เวลา 18.30-20.35 น.
() เสาร์ เวลา 08.30-11.45 น.
() เสาร์ เวลา 13.00-16.15 น.
() อาทิตย์ เวลา 08.30-11.45 น.
() อาทิตย์ เวลา 13.00-16.15 น.

ตอนที่ 2 แบบสอบถามเกี่ยวกับความพึงพอใจต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่น

คำชี้แจง ให้พิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ผู้เรียนเห็นว่าตรงกับความพึงพอใจของผู้เรียนโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ พึงพอใจมากที่สุด พึงพอใจมาก พึงพอใจปานกลาง พึงพอใจน้อย และพึงพอใจน้อยที่สุด

ความพึงพอใจที่มีต่ออาจารย์

ข้อที่	ข้อความถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
1	อธิบายอย่างเป็นลำดับขั้นตอน และมีวิธีการสอนที่ทำให้เข้าใจและจดจำได้ง่าย					
2	อธิบายครบทุกหัวข้อตามเนื้อหา					
3	เสียงดังฟังชัด					
4	ตรวจสอบความเข้าใจของผู้เรียนสม่ำเสมอ					
5	ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสซักถาม					
6	ให้ผู้เรียนได้มีโอกาสฝึกสนทนาในชั่วโมง					
7	สร้างบรรยากาศที่ดีในการเรียนการสอน					
8	คุณวุฒิของอาจารย์ผู้สอนเป็นที่น่าเชื่อถือได้					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับอาจารย์.....

ความพึงพอใจที่มีต่อพนักงานผู้ให้บริการ

ข้อที่	ข้อความถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
9	การใช้ภาษาที่สุภาพเหมาะสมกับงาน					
10	ความชัดเจนในการตอบข้อซักถาม					
11	ยิ้มแย้มแจ่มใส มีการควบคุมอารมณ์และความรู้สึก					
12	มีพนักงานเพียงพอในเวลาที่มีผู้มาติดต่อ					
13	บุคลิกภาพของพนักงานผู้ให้บริการเหมาะสม					
14	การอำนวยความสะดวกในการสมัครเรียน					
15	มารยาทของพนักงานโรงเรียน					
16	มารยาทของพนักงานรักษาความปลอดภัย					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมพนักงานผู้ให้บริการ.....

ความพึงพอใจที่มีต่อสื่อการสอน รวมถึงโสตทัศนูปกรณ์

ข้อที่	ข้อความถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
17	โทรทัศน์และวีดีโอมีสภาพพร้อมใช้งาน					
18	วิทยุ-เทป มีสภาพพร้อมใช้งาน					
19	ความเหมาะสมของโต๊ะ – เก้าอี้เรียน					
20	ระดับอุณหภูมิในห้องเรียนเหมาะสม					
21	แผ่นภาพประกอบการสอน น่าสนใจ					
22	แผ่นภาพมีสภาพดี พร้อมใช้งาน					
23	คุณภาพด้านเนื้อหาของหนังสือที่ใช้เรียน					
24	คุณภาพด้านการพิมพ์ของหนังสือที่ใช้เรียน					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับสื่อการสอน รวมถึงโสตทัศนูปกรณ์.....

ความพึงพอใจที่มีต่อหลักสูตรการสอน

ข้อที่	ข้อความถาม	ระดับความพึงพอใจ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
25	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาในแต่ละวัน					
26	เนื้อหาเหมาะสมกับเวลาตลอดคอร์ส					
27	ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวไทยเป็นผู้สอน					
28	ความน่าสนใจของเนื้อหาที่อาจารย์ชาวญี่ปุ่นเป็นผู้สอน					
29	เนื้อหาที่เรียนสามารถนำไปใช้งานได้จริง					
30	เนื้อหาหลักสูตรตรงกับความคาดหวัง					
31	หลักสูตรการสอนส่งเสริมการศึกษาต่อ					
32	หลักสูตรการสอนได้มีภาคปฏิบัติให้ฝึกฝนจริง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมหลักสูตรการสอน.....

ตอนที่ 3 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลลัพธ์จากการเรียนรู้

คำชี้แจง ให้พิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ผู้เรียนเห็นว่าผลลัพธ์จากการเรียนรู้ตรงกับระดับการเรียนรู้ของผู้เรียนโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ เรียนรู้มากที่สุด เรียนรู้มาก เรียนรู้ปานกลาง เรียนรู้น้อย และเรียนรู้น้อยที่สุด

ผลลัพธ์จากการเรียนรู้

ข้อที่	ข้อคำถาม	ระดับการเรียนรู้				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
33	สามารถฟังภาษาญี่ปุ่นได้เข้าใจ					
34	สามารถพูดภาษาญี่ปุ่นได้คล่อง					
35	สามารถอ่านภาษาญี่ปุ่นได้คล่อง					
36	สามารถเขียนภาษาญี่ปุ่นได้คล่อง					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลลัพธ์จากการเรียนรู้.....
.....

ตอนที่ 4 แบบสอบถามเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

คำชี้แจง ให้พิจารณาข้อความต่อไปนี้แล้วกาเครื่องหมาย / ลงในช่องที่ผู้เรียนเห็นว่าประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้ตรงกับระดับประโยชน์ที่ได้รับของผู้เรียนโดยแบ่งออกเป็น 5 ระดับ คือ ประโยชน์ที่ได้รับมากที่สุด ประโยชน์ที่ได้รับมาก ประโยชน์ที่ได้รับปานกลาง ประโยชน์ที่ได้รับน้อย และประโยชน์ที่ได้รับน้อยที่สุด

ผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้

ข้อที่	ข้อคำถาม	ผลประโยชน์ที่ได้รับ				
		มากที่สุด	มาก	ปานกลาง	น้อย	น้อยที่สุด
37	มีโอกาสดำเนินการเลื่อนขั้นเลื่อนตำแหน่ง					
38	มีโอกาสดำเนินการเงินเดือนค่าจ้างสูงขึ้น					
39	มีโอกาสเปลี่ยนงานง่ายขึ้น					
40	ได้รับความไว้วางใจจากผู้บังคับบัญชามากขึ้น					

ข้อเสนอแนะเพิ่มเติมเกี่ยวกับผลประโยชน์ที่ได้รับจากการเรียนรู้.....
.....

ภาคผนวก ข
หนังสือขอความอนุเคราะห์

บันทึกข้อความ

ส่วนราชการ บัณฑิตวิทยาลัย มศว โทร. 5731, 5618

ที่ ทม 1012/3314

วันที่ ๔๒ มีนาคม 2546

เรื่อง ขอเชิญเป็นผู้เชี่ยวชาญ

เรียน คณบดีคณะสังคมศาสตร์

เนื่องด้วย นางสาวเมตตา ศรีสุข นิสิตระดับปริญญาโท วิชาเอกการจัดการ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ได้รับอนุมัติให้ดำเนินการทำสารนิพนธ์ เรื่อง "ความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)" โดยมี อาจารย์สุภิญญา ดัชนีภรณ์ เป็นอาจารย์ที่ปรึกษาสารนิพนธ์ ในการนี้ บัณฑิตวิทยาลัยขอเรียนเชิญ รองศาสตราจารย์ศิริวรรณ เสรีรัตน์ และ ผู้ช่วยศาสตราจารย์สุพาดา สิริกุดตา เป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามความพึงพอใจของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนการสอนภาษาญี่ปุ่นของโรงเรียนภาษาและวัฒนธรรม สมคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

จึงเรียนมาเพื่อขอความอนุเคราะห์ ได้โปรดพิจารณาให้ข้าราชการในสังกัดเป็นผู้เชี่ยวชาญตรวจแบบสอบถามให้ นางสาวเมตตา ศรีสุข และขอขอบพระคุณเป็นอย่างสูง ณ โอกาสนี้ด้วย

(รองศาสตราจารย์นภภรณ์ หะวานนท์)

คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ประวัติย่อผู้ทำสารนิพนธ์

ชื่อ

นางสาวเมตตา ศรีสุข

อายุ

34 ปี

ประวัติการศึกษา

- ประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง สาขาภาษาต่างประเทศ
วิทยาเขตบพิตรพิมุข มหาเมฆ
- ปริญญาตรี บริหารธุรกิจบัณฑิต สาขาการจัดการ
มหาวิทยาลัยกรุงเทพ
- ปริญญาโท บริหารธุรกิจมหาบัณฑิต สาขาการจัดการ
มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประสบการณ์ทำงาน

- ปี 2534 – 2535 ตำแหน่งเจ้าหน้าที่แผนกนำเข้า
บริษัท ไฟฟ้าฟิลิปส์ (ประเทศไทย) จำกัด
- ปี 2535 – ปัจจุบัน (2546) ตำแหน่งหัวหน้าส่วนธุรการโรงเรียน
สมาคมส่งเสริมเทคโนโลยี (ไทย-ญี่ปุ่น)

งานอดิเรก

อ่านหนังสือ, ฟังเพลง